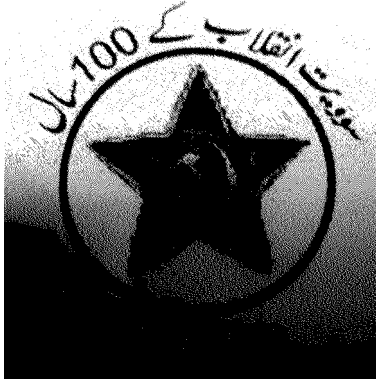

سنگت تراجم

Sangat Translation Series

مرادانی بام

On The Eve

(Novel)

By: Ivan Turgenev

Translation: Masroor Shad

سجین حقوق سنگت اکیڈمیء نام محفوظ انت

Copyright @ Sangat Academy of Sciences

On The Veve

By Ivan Turgenev

Balochi Translation by Masroor Shad

سنگت تراجم: 19

کتاب: مرادانی بام

نوشتہ کار: ایوان ٹرگنیف

رجائکار: مسرور شاد

چاپ: 2017ء

بہا: 200 کلدار

چاپ ڈسٹنگ:

سنگت اکیڈمی آف سائنسز، کوئٹہ

بہاء جاہ:

سنگت اکیڈمی

206، عظیم سینٹر، فاطمہ جناح روڈ، کوئٹہ۔

فون: +92-81-2843358

email: books@sangatacademy.net

Web: www.sangatacademy.net

سنگت تراجم

Sangat Translation Series

مرادانی بام

گدار

ایوان ٹرگنیف

بلوچی: مسرور شاد

سنگت

سنگت اکیڈمی کے نوٹ

دنیا کے کلاسیک لٹریچر بلوچا پہ درو کا نوٹیں ٹوکے۔ ہمے کلاسیکے مئے ٹرانسلیشنی کاروہ
ذرائے نوٹیں۔ بلوچی کے سکرپٹ دہ نوٹیں۔ سلیمان و رخششان و مکران کے آہتی نزدیک آرغئے
شعوری او منظم این کاروہ نوٹیں۔

نوخ کاری کے ہے گل پہناذانی اڑو جنجال دہ ظاہریں کہ نوحہ بنت۔ ورداسہ دلغ
بیکاریں کہ وڈگائی پلوہ باڑت۔ بہر حال ہے سچہ این ڈھنگرو گٹاں گزارانا ہمیشیں کہ ٹرگنیف
ٹرانسلیٹ پیشہ۔

مسرور شاد کئے انت او مناں پیچے دوستیں؟۔ پہ اے خاطر ا کہ آں اے وختا بلوچ قومے
دانشورا و شاعرانی اندرا ہماں واحد ویکیں مژدیں کہ دست پور ہاتا گوں وٹی دو پہلہ زمبہ کٹی۔ آں بھت
جنوٹیں مستری اے مزدوری کنغیں۔ گندیہ پصل کہ پیشی تو اے مژد بھت و دیوالانی ٹاھینغے مستری
گیری آژہ چھٹی ء گہڑت روٹ خارا نا مخلوقہ روناں کنت او وٹی لوغا پہ چیارشش ماہہ نغہ بند و بستہ
کنت۔ اصلیں پور ہاگرے۔ او ہے ڈکھ و جنجالیں زیندہ اندر ادب و دانشا پہ وختہ کشی، پڑھی، لکھی۔
او ہماں ڈکھ کہ ہے نوٹیں ٹرانسلیٹر ا بھوگتغت ہما نہانی سا آ نہی آں یا آ نہی سوزیں
ہذا یا۔ ماتہ پہ اے خاطر و ہشوں کہ یک پرولتاری ادیے دستاں کنغیں ہماں ناولہ ٹرانسلیشن
چھاپغاؤں کہ دنیائے یک باز مزانیں ادیب، ٹرگنیفینغیں۔

ہیلہ داروں کہ ٹرگنیفے دوہمی ناولاں دہ بلوچیا تریوں۔ ارمان کہ ہے کاروہ مسرور جان
بہ کنت۔ تاکہ ٹرگنیف و مسرور یک دگرے شناخت و پچار بھت، تاں ابدہ۔

شاہ محمد مری

29 جنوری 2017

ندر

پہ مہروانیں واجہ احمد عبداللہ ئے ناما کہ آئی
منا دستا گپت و گام زور گئے سکین دات۔

مرادانی بام

گدار

1

1853ء کے ایک گرمیں نیمروچے ات۔ دوورنا کوشو وہ کورے کشا چنارے در چک
ئے ساہگا وپت اتنت۔ شد آوان یکے پیست، پیست و سنے سالے عمرا ات۔ سبزیں رنگ و دروشم
بُرزیں بالاد، پراہیں انچک و بارگیں پوز و ہورتیں چم بے تزکرت اتنت، پگرے آماج ات و دور
چارگات۔ آنہی دلکشیں لہنیاں لہمیں بچکندے مارگ بوت۔ دومی ورنادل پہلاپ وپت ات آہم
کشے دور چیزے شوہازان ات۔

آنہی سہر وڈمیں مودانی واہندیں سردستانی دلا ایرت۔ آں وتی نازرکیں اندام و نرم و
براہداریں ریشانی سببہ شد وتی سنکتا سنے سال مستر بوہگ بے باوستا کستر مارگ بوت۔ آنہی اندام و
گوناپ، شیرکنیں لنت، بوریں چم و سپیت و نازرکیں دست و پاداں کودکی نازرکی بے مان ات۔ شد
آنہی ہرکشسا جان سلامتی و شکر ورنائی پد رت۔ ٹہل و نازانی ساہگا رستگیں اے ورنآ آنچو بچکندت و
چوہما کودکیں زہگا پہ بے کماری چارات گشے آنہیا زانت کہ مردم آترا پہ ہد ونا کی چارنت۔ آترا
پراہیں سچتیں کوٹے گورائ و نازرکیں آسکی گردنا سبزیں دزمالے پیڑت ات و آنہی نزیں کا کہنیں
ہیٹ کلا ہے کپت ات۔

آنہی سنگت آنہی نسبتا مستر مارگ بوت، آنہی بے براہیں بدنے گندگا ہے گمان بوت
کہ آوتی سنگت نے وڑا ہد وک نہ انت و اجنبیں وڑے آ وپت ات۔ آنہی ٹوہیں سرگ آنہی دراج
ولاگریں گردنا اجیب لونجان ات و گورے سیاہیں کوڑتہا بارگیں سرین لاگریں باسک و کوپک و مدگنے
پاد و تیر ہڈانی وڑا لاگریں پاداں بے براہی گیش پد رت۔ اے گپانی باوستا اے ورنایک سر پد
وگراں مہندیں خانوادہ ہے اے اوبادگ مارگ بوت و آنہی بالاد ایک مزنیں خاندانے اثر مان
ات۔ آنہی ہاموشی و اجنبیں دروشما نیک نیتی و پکر جلدگات ات۔ آنہی نام اندرکی پتر و وچ برسینف
ات و آنہی سنگت نام پاویل یا کوفلیوچ شوین ات۔

”سنگت منی وڑا پرچادل پہلاپ نہ وپسے؟ پچاراے وڑاگہ پاداں برزکنے ویک و دو میا
بہ جننے سک وش انت“۔ شوین گشت۔ منی ہیلامرد ما ابرم و سبزگ نے ندرگا کہ دم برت گڑا کا ہانی
سر بالویے است و بند و ملسک نے سر وڈے ندرگ شرتی و ت ساچیں گیدی ٹہل و داہا زیات شرت
نت۔ کمیں دل و مجگا آ رامایل۔ مدامی پگر و گموریا پے رسیت۔ آرا مئے زلورت انت۔ تو یونیورسٹیا
سیسی لمبرے، کسانیں گپے نہ انت و توئے کہ انگہ چوازمکارے آر یک نے کلا تے ساہگا آگہی
آواب گندے۔

شوین نے آواز استی و مسکر امانت۔ آنہیا اے گپ آنچو کرت گشے یک لاڑکیں زہگے
گول وتی شیرکنی و چیز آروکیں سنگتے آگپ کنگا انت۔ وتی گپ نے پسونہ رسا گشتے۔

”من مدامی پگر کرتہ کہ ملسک و بالوگوگیں مردمانی ہا سیں ہر آوانی سنجیدگی و گران سنگی
انت۔ آنچو پہ مجازی آترا پا چارنت و گام زورنت گشے آوانی زندے یک جتائیں ارزشتے۔ پہ
آواں اے گپ بچ نہ انت کہ انچیں انسانے آوانا چارگا انت کہ اشرف الخلوقات انت و تخلیق کار
ہم۔ اجب نہ انت کہ کدی ساہدارے تخلیق کاریں ہدائے انداما گوازی کنت، سکی نے ہم یک کچ و
کسا سے بیت۔ آبلیں کمو پگر کہ ما آواں پرچا بے ارزشت بہ لیکھاں؟ ما کہ پہر بندیں گڑا ساہدار پر
چامہ بندنت منی ہے اڑا بوج۔ پوپرچاندے۔ فلسفی ایں سنگت..... بکش!“
”چے گشے تو؟“ برسینف پہ حیرانی سوچ کرت۔

”چے کشمین من! شو بین دوا رگ گشت۔“ تئی سنگت بلا بلا ہیں هیال در شان کنت و ترا
اشکلن گاشات نہ بیت۔“

”کمو سنیل کن۔ ڈگارانی پسل روچے رژنا پے وژ جلا گاشات انت من گشے اے ندر گئے تھا
گاراتن“ (برسیف پے حیرانی گشگات)۔

”ہالینی بے کچ دکش۔ ابرمے درستین شرنگی زاہرانت“۔ شو بین پسودات۔

برسیف سرچنڈ میت۔

”ترا و اے شرنگی شمن گیشتر ساڑا ہگی انت۔ تئی وت کار ہمیش انت سنگت، از مکارے
ئے نا۔“

”نا واج منی وسے کارے نہ انت۔ من بالاد، باسک سرکو پگ، رواج و گاماں در شان کنیں
واہرم ..... بے رنگ ..... بے دروشم ..... ناسرجم و درستیں کا ننا تا تالان انت۔ ایثی
عکس کشی منی و ساہالا انت۔“

”بلیں منگی انت کہ ایثی وتی شرنگی اے۔ ہنو یار گیر آت تو ہما عکس سرجم کرت یا نا؟
برسیف گشت۔“

”کجام؟“

”ہما کہ آ نہی تھا ہمیش و گورگے پیش داشت ات۔“

”ہ سوچے ..... گم یے کن۔ من راستیں ازم و کہنیں و قدیمیں مردمانی ساچ انگلیں از مکاری
دست انت وتی ناسرپدی چنڈ چنڈ کرت و چگل دات۔“ شو بین گشت۔ تو ابرمے گپا کئے کہ ایثی تھا
شرنگی است۔ ہر چیز وتی جا گہا شرنگ انت۔ تو وتی پونزا پچاراف ..... بلیں ہر شرنگی ئے پدا چک نہ
بیت۔ کہنیں از مکار شرنگی ئے پدانہ کپت انت بلکین شرنگی آ آوانی از مئے زرا بازارات ہنا ہداز
انت کہ چون و پرچا؟ کئے زانت کہ اے شرنگی ہدائے دادے۔ کائنات آ مردمانی چنڈگانی تھا
تو آت۔ و مئے دلا جا کہ نہ بیت۔ مئے پگر کسان انت۔ ماچوما ہی گیرے آیکیں نکا دگوش ایں۔
چاریں اگہ چیزے رست و ش بہتی انت و نہ رست گڑا ..... شو بین پے ہزگی گشت۔

”اینگو گوشدار۔ تنا وختے کہ شرنگیں ندر گے و دگر یں الہانے دلئے تاران مہ ز میریت
بزاں مردم شرنگی ئے گندگا نکا نسر مہ بیت، مہ ساڑا بیت، بزاں مہ ماریت و آ نہی تھا کار مہ بیت
داں آ نہی از مہ تھا شرنگی گندگ نہ بیت۔“

”او مارشت ئے واجہ“ شو بینا آ نہی گپ پروشت و کنت۔ نالا لاگوں تئی وڑیں سائنس
ئے منوگرے آ گپ و تران گرانیں کارے و منی وڑیں ناسرپدے راتو بہ۔ تو ماسکو یونیورسٹی آ سینی
لمبرے، فلسفی یئے ئے۔ باز سرپدے بلیں کہ من وتی از مئے شرنگیا ابید ز البولانی شرنگی و کاڑانی
ٹہل و نازانی ہدوک ان۔ وائے باز کہنیں گپے ہم نہ انت۔“ آ نہی دست سر جاہ کرت و وپت۔
تاں ساعتے انگریں گلز مینا نمرو چئے و اب گچیں ہاموشی ات۔

”شرگپ ز البولانی انت گڑا ئے گشے کہ پرچا استا خوف کس وتی نہ کنت؟ تو ماسکو آ آ برا
دست .....؟“۔ شو بین گشت۔

”ہا“

”چٹ گنوک انت کماش۔ باز اجیب لگ ایت کہ تیوگیں روج یک و دو میا پے ہد و نا کی
چارنت۔ اے ہیال سک تو ریت کہ بلا ہیں حانودا ہے او بادگ تیوگیں روج او گوستینا خریستینا نونائے
چپ وراسا چو بالو آ چکر بیت۔ منا آ نہی دروشما انچو بدکیت کہ چے کشمین۔ زی من آ نہی بت دانتن
(1800-1869 فرانسیمی بت ساچ و کارٹون ساچے) وڑا جوڑ کرت۔ ترانٹانے دین پچارے۔“

”الینا کولائی و نائے بت چون بوت؟ دیماشت کہ نا؟“۔ برسیف سوچ کرت۔

”نایار۔ آ نہی صورت مرد ما گنوک کنت۔ کدی پگر کرتے تو کہ گپاچے وڑا گوشدار بیت و
دیمے بچ وڑیں اثر نہ بیت۔ ایوکا پجمانی چارگ بدل بیت و یکیں ہے چار گئے چندا کہہ بدل بیت۔ اولی
وارے گندگا آ نہی گوناپ و اندام انچو جوڑ انت کہ ارزان لگ انت بلیں باز چیریں ہزائے و جوڑ کنگا
دست و وس نہ ریت۔ بازیں اجیبیں دروشم و صورتے واہندانت۔ تو بگش کہ منی وڑیں بے چارگیں
سنگتر اشے چون بکت ..... باز اجیب۔“ آ نہی کمیں دیرا دوا رگ گشت۔ ”باز اجیبیں جنکے۔“

”ہنو یار باز اجیبیں جنکے۔“۔ برسیف ہم من ات۔

”گڑا جنک انت ہم کولائی آرتیئے وچ استا خوئے۔ پدا ہاندان و میراٹھے ہراش بنا کرت۔ بچار ہر کس کہ گندیت، گشیت ہمائی جنک انت۔ آوتی ماس آنا واسیلے ونائے چہرگا جنت۔ پچن آنا واسیلے ونا بازیکی کرتے من آنہی منتاں سر باران۔ بلیں ہلکیتا ترندتیں مردے۔ الینائے بالادادلی ئے اے نجلوک کئے روک کرت۔ بزور فلسفی صاحب اے نوکیں جنجالے“۔

بلیں فلسفی آہنج پسونہ دات۔ برسینف آدگہ ایب و نزوری است ات بلیں کم گوئی ئے سپت ئے واہندات۔ کدی گپے کہ جت گڑا بے سبب دستے سرینت و گپا اڑات و اے رندی یک مشکل و دراج کشیں کارے کہ آنہی تھا ہم وچ ساعتانی ساعت و اروازاب بوتت، سر جے کرت و آت و شہ ہمائی سببا دل و اروا ہے اجیبیں ہاموشی و دمبرنگی یے آماج ات انت۔

سارتیں گوات، گول سکتا مسکرا، مکسد اسو بمدی ئے واہگ و مارشت، شادہ، وشی، بیکاری و آرام و ناگتہ دوستیں دروشم و صورتے گیر آہگ ئے اثرات ہور توروبت انت و انجیں حالتے رنگ اش زرت کہ آرام بکش ات و پگے ہم پر مات۔ باز نرم دلیں ورنائے ات!

چنارے سارتیں ساہگا ملکس گشے ہمیں زیرے آ الہان کنگا ات انت و سبزیں نوک رسگیں و نگرہ درپشیں کاہ و سبزرگ ہاموش اتنت۔ برزیں چنال گشے حیران و اجگہ اوشتوک اتنت۔ درچک ئے ٹالاں رسگیں زردیں پھل گواتے زیر الڈگا اتنت و گول ہر ساہے زورگ و کشگا یک و شبو ہے سینگ ئے جہلانیاں ایرکت و پپاں یک سردی یے مارشت بوت۔ گشے شہ دریا آ بگرتا آزمانا ہرچی جلسکگات و درپشکگات۔ کدی کہ گواتا اے درپشکگازی کرت گڑا یکے پے دو بوت۔ گلزمین گشے رولہ ئے امبا انت، مرگ ہاموش اتنت و گرمی ئے سببا ہاموش بے توار بنت بلیں آ ترا پا پگلانی توارت و گشے شہدے ملکس لہم لہما الہانا اتنت و زندگی ئے اے زیرے گوشدارگ و نمبیں ساہگ سک تا ہیر بکش ات۔ اے زیر ارواب ئے گوانزگا و پتگیں یات آ گاہ کرتنت۔

”کدی پگر کرتے تو“۔ برسینف ناگتہ دستا اشارہ کنانا گشکگات ..... ”ابر مئے ہر داب چکھ مہرانک انت و مئے دلا چونیں جذبگ و دی کنت بزاں ابرم و ت چکھ دلجم و ہد وناک انت؟۔ ماسر پد بوہگا پدا بر ماساڑائیں بلیں ابر مئے گندگامنی دلا پر چا بے تاہیری و ہمو لے

زوریت۔ بلیں منا اے مارشت تھوریت کہ ماچکھ ناسرجم و گاریں یا ابر مئے تسلاہ پچن نہ انت یا ابرم منی لوٹ و واہگاں پیلونہ کنت“۔

”ہنو پھلیں دوست۔ من ترا گشیں کہ ایشی روٹگ کجا سرت ہرچی کہ تو گشت اے انجیں رد کچگیں تھنائیں اروا ہے ئے توارنت کہ آزندے آچا دور نکنت بلیں تھنا چاریت و سرا چندین ایت۔ تئی بس ہے واجہی انت کہ پے چارگا چے بیت؟ ابرم گنگے، ہرچی جہد کئے بلیں آسر پدی ئے گپا نکنت۔ چوترندیں تارے آتوار کنت بلیں زیر و الہائے ایتمادار و توی درتیں گم و نکا نسری آدمانے تہا ہلاں کنگ ئے خاطر ازندگیں انسانے ئے، زالبولے ئے اروا ئے تارادست بجن تہ زیرے درکنیت۔ پے خاطر امن گشیں کہ انجیں دوستے درگچ کہ آتئی دل ئے لوٹ و رازاں سر پد بیت و بچار کہ دماناتی ملوری و گم گار و ہلاں بنت۔ ہے مئے ہنکی لوٹ و گذرے منی دوست۔ اے گم و نکا نسری ئے سبب اروا ئے گوئی انت۔ آنہی وردنا بر جاہ کن ہرچی یکدم جوان بیت۔ اے دنیا آوتی ارزشتے جوڑکن پدا بچار تو ترازندگ مارے“۔

اے ابرم آخرچی یے و پرچا است؟ ”مہر“ کمیں بچار و پگر کن۔ اے لہز اراچکھ تاگت چکھ سوزمان و ابرم چونیں وادگ و سارتیں لہزے۔ ماریا پتر و ونا زندگ بات بلیں خیر یک ہرے۔ ماریا پتر و ونا۔ تو منی متلب پھمت نا؟“۔ شوین گشگا ات۔

برسینف سر کمیں چست کرت و دستانی دلا ایر کرت۔ ”مگیں مسکرا کنگ المی انت ..... اے تون پرچا؟“۔ آنہیا و توی سنگت سوچ کرت۔ ”ہنو تو شر گشے۔ باز منیں جذبگے، مہر بلا ہیں تاگت داریں لہزے۔ بلیں کجام مہرے گپا کئے“۔

شوین ہم پاد آت نشت۔ ”چونیں مہرے کہ بیت۔ بلیں بیت ..... راست ایش انت کہ اگر ترا مہر بیت، منی ہیالا مہر تہرائی محتاج نہ انت، پد ایمان و راستی مہر انت“۔ برسینف گشت۔

”پد رانت۔ اے گشگی گپے و نہ انت۔ دل نیوگے نہ انت کہ کپ و ٹکر کنگ بیت۔ مہر و توی مٹ و انت۔ سنگت من مسکرا نہ کنگاؤں۔ مروچی باندا منی دلا انجیں نازر کیں جذبگ چول

جنگا انت ..... منی دل باز نرم بوتہ۔ منی مول ایش انت کہ ماتئی گشکئے وڑا پرچا ابرم آماجھیں؟
 - پے خاطر ابرم مئے دلا ہما مہرے جذبگاں ودی کنت کہ آسرجم نہ بنت۔ آپہ مہروانی ونرمی مارا
 دومی بے بانسک وامبازاں تیلانک دنت بلیں ما آنہی اشار ہاسر پد نہ ہیں۔ نزائیں ماوت شہ ابرما
 کجام چیزئے واھلداریں۔ سنگت اے روج، اے آ زمان، چاگردا تالائیں ندرارگ چنکے بے مٹ و
 بے درورانت وتومروچی ہم ملورئے۔ بلیں اگہ ہے ساعتائی دوستدار پے دل وجان تئی ہمراہ بوتیں وتو
 ابرم پے ہمائی چماں بچارا تیں اگہ تئی دلاتئی جندئے نابلکیں ہمائی واھگ وجذبگاں چول بہ جتیں گڑا
 ابرم تئی دلاگم وگرتئی بے اے آج روک نہ کرت۔ توشہ ابرم شہرگی آ اثر مند نہ بوتئے بلکیں ابرم و
 ت ہدوک بوت، لڈ ات والہانے کرت تو گنگلیں ابرما رازبان وتوارے بکشات و آتئی مہراکی
 سؤتئے زیر جوڑ بوت!“

شو بین یاد ات وترند ترندایلو آنگوگشت۔ برسیف سر جہل کرت و آنہی دیم سہر ترات۔
 ”منا تئی گپا سر جھاپاک نہ انت۔ اے وڑ نہ انت کہ ابرم مارا مدام مہرے نیمگا تیلانک
 دنت (مہرے لہزے گشگا کیں ترس ات) آ مارا ترسین ایت و جم سہر دنت۔ انچیں ترسنا کیں
 نیمگاں اشارہ کنت کہ مئے سسے کارے نہ انت۔ گلیں مئے کسمت انچوش نہ انت کہ ابرم مئے ہدوک
 بباں و آ مدام مارا ہد وناک بکت۔ ابرم زندگی انت و مرگ ہم۔ ابرم مئے تہا مرگئے پيسکارگ و زندگی
 بے زیریک وڑ چیر انت۔“

”گڑا مہرے تہا ہم مرگ و زنداست۔“ شو بین آنہی گپ پروشت و برسیف پدا ہر بنا
 کرت۔ ”من کدی کہ ملگواریں زید و پڑ بہاریں لدے آرنین وھیالاں او پیرون (فرانسسی
 کسہانی جنگل بے بادشاہ) بے نل بے مہرائیں توارا اشکنیں و..... گلیں اے.....“

”اے درست چئی اے۔ مہر و محبت، وشى و شاکامی بے شوہازانت۔“ شو بین گشت۔ ”من
 ہم اے توارا زائیں۔ من ہم اے نازکیں جذبگ وامیت و مارنگ انت کہ اے پر بہاریں جنگل ارواہ
 و دلا بکش انت۔ من ہم پر بہاریں لدو جنگلانی دامن پراہ و شاہگانیں گواشانی سہب بے ندرارگ،
 روچے پھیر بوھگ، دریائے آ پئے سرارولہ بے نکش بے ہدوک اُن۔ بلیں گلزمین بیت یا آ زمان،

دریا بیت یا برزیں جہر یا ڈگار رستکیں کاہ و سبزگ من شہ ہر چیز اوش حالی بے امیت دارین۔ من
 وشیاں نزنیک مارگان، منا ہر چیز بے تہا آوانی توارا شکنگا رسیت۔ ”منی ہد ارژن ووش ہالی بے ہدا
 انت“ منی لچے بے اولی بندانت۔ لچے بے بند اتا بے دروریں ہیالے بلیں منی ہزار کوشتا باوست دومی
 بنداز بہرانت۔ وشى ووش حالی، ہمو تنیکہ دنیا مئے دستا انت و زندگی ورنانت..... نا..... نا..... لعنت
 “۔ انا گتہ جذباتی بوت۔ ”ماورنائیں بے براہ نہ ایں، چپورت نہیں۔ مارا لازم وشى رسیت۔“

آ نہیا وتی ڈکیں مودانی واھندیں سر سرینت و آ زمان گوں جذباتی و پڑ بھیسہ ایں چماں
 چارات۔ برسیف سرچست کرت و آ راجارات۔

”بزماں وشیاں بید بچ چیزا رزشت نیست!“۔ لہم لہما گشتے۔

”پہ درور“ شو بین سوچ کرت۔

”ہمو پے دروتی گشتن بے ردا من تو براہد اریں، ورنائیں وشى بے ہد ونا کیں بلیں وشى
 انچیں لہزے نہ انت کہ مارا ہوار و یکجا بداریت و مہرے سا نکلاں بندیت؟۔ گلیں اے لہز اجو پے مان
 نہ انت؟۔ بزماں اے لہز سیالیانی سا نکل ورگاں نہ بڑیت؟“۔

”تو انچیں لہز زانے کہ نزنیک کنت؟“۔

”ہمو زانیں سک بازانت۔ تو ہم زانے۔“

”بکش باریں کجام لہز انت؟“۔

”آ مید، آ جوئی، سانس، ڈبھ و وطن، ازم۔ او تووت ازم کارے بے۔“

”مہر؟“ شو بین سوچ کرت۔

”ہمو مہر ہم دلاں نزنیک کنت۔ بلیں آ مہر نہ کہ تو پرے بے تہیرے۔ ہما مہر کہ پے وتی
 جندے خاطر امہ بیت۔ ہما مہر کہ پے دو میا بیت..... تہر بانی لوٹیت۔“

شو بین بے پیشانی کرچ بوت۔

”آ مہر جرمنا نا مبارک بیت، من پے وت مہر کنگ لوٹیں۔ من مدام اولی لہر بوھگ
 لوٹیں..... اولی۔“

”مئیھیلا مئے زندئے یکیں مکسد مدام دومی نمبر بوہگ انت“۔ برسیف گشت۔
 ”اگرہ درست تئی وڑا بہ بنت گڑا دنیاے تہا کس شیر کنی وت نہ وارت ہر کس دومیا رادنت
 یے“۔ شو بین گوں تہلیں پچکندے گشت۔

”ہلیں تو مہ ترس۔ بزاں شیر کنیئے زلورت نہ انت۔ شہ دومیئے و پالکھئے پلوک ہم
 کم نہ انت بازنت“۔

ہر دوئیں سنگت کیں ہاموش بوت انت۔

”گوستگیں روچاں یک وار پدا انساروف ڈک وارت۔ من آرا گوں تو وگوں استاخوف

ہاندانا درستی راستی کنگ لوٹین و آرا ادا آہگئے سلاہ جت“۔ برسیف درائینت۔

”کجام انساروف؟“ ہبو ہما بلغار کہ یکہرے تو گوں من آ نہی باروا گپ جت۔ ہما وطن

پرست .....؟ اے درستیں فلسفہ توشہ ہائی در برنگ انت نا .....!“

”بوت کنت“

”انچیں بلا ہیں مردے ملیں .....؟“۔

”ہو“۔

”باز قابل و باکمالیں مردے؟“۔

”بے شک قابل ..... ہلیں باکمال تنیکہ گشگ نہ بیت“۔

”ناگڑا آ نہی تہا جوانی چے است؟“۔

”پچار براس۔ آنا واسیلے ونا پچاہ واریا مئے راہچا رانت۔ ساعت چکس انت۔ منی

ھیلا ماروگی انت“۔

”برئیں کہ ادار دو بوت۔ اے گیاں منی ڈڈرا آچے روک انت۔ اف چون گرم انت؟

من ہرچی بہم انت ..... آخرا زکارے اُن ..... یک وختے تو ہم ..... راست بگش ترا

ہم زالبو لے دوست انت؟“۔

شو بین برسیفئے تب چارگ لوٹ انت ہلیں آمان ترا و ساہگے یلہ دات۔ شو بین

پہ مجازی گام جنانا آ نہی پداشت۔ برسیفئے سر جہل ات و اچھیں روا بے آروان ات ہلیں۔ پدا
 ہم شہ شو بین گیشتر براہد اروگران سنگ ات۔ ہلیں اے لہز ارا مئے ڈیہا بچ مانا نیست۔

2

دوئیں ورنما مسکو کورئے پہناداروان انتت۔ ”آپا تازگی پدرات و چولانی لہمیں آواز

بازوش لگ ات۔

”کمودریا آ پچار مارا گونکیں۔ کہنیں یونانیاں ایشرا آنی پریئے دروشما چارات ماہلیں

یونانی نہیں۔ اے آنی پری مازند دل و بے مارشیں ساکتھی آں۔ دریکتیں من پدا جان بہ ششستیں ہلیں

ترسین کہ دیر بیت“۔ شو بین گشگ ات۔

”پرچامئے گورا ہم آنی پری است“۔ برسیف گونشت۔

”ہو، تو وئی آنی پری۔ سنگتر اشے را گوں اے بے سرو نہیں کہہ آچے کار؟۔ زمستان

ئے سارتیں شپ و منگیئے گریہیں کڈکاں رستگیں دروشماں چے مطلب۔۔۔۔۔ منا رثنائی۔۔۔

شاہیگانی لوٹیت۔ اف ہدا من کدین اٹلی آشت کنین؟“۔

”تو بز ان یوکرینا کدی شت کفنئے؟“

”لج کن آندری پترووچ۔ منی ہما نازانتی و کم عقلیئے سرا مسکرا کنگائے کہ آ نہیا منا

گروا ہیئت۔ پراستی من نزانت۔ منا مہروانیں آنا واسیلے ونا پچا اٹلی روگا زردات و من یوکرینا شتوں“۔

”بس۔۔۔۔۔ سنگت۔۔۔۔۔ چپ کن“۔ برسیف گشت۔

”پدا ہم منی حیالا زرهاکان نوتنت۔ اودا من زالانی کجام رنگ ندیست۔ ہلیں اگہ

زندگی وش انت گڑا تہنا اٹلی آ“۔

تو اٹلی آ ”الم روئے۔ ہچ کرت کفنئے۔ ہرچی کہ بانزل شانئے دوہمنکہ داما لوپ بئے

۔۔۔ شر پچاراں ترا“۔ برسیف ابید چارگا گشت۔

پر چاگئیں استادا سر (روسی سنگتراش) بال کرت کہ نہ؟ و آ ایوک ہم نہ ات۔ اگاں من بال نہ کرت گڑا بزاں من آپی مرگے اُن۔ منی بانزل اش گوتلگ انت۔۔۔ من اٹلی رواں۔ اودارژن است، روج است۔۔۔ شررگی است۔ ادا زندگی عذابے۔ شوین گشگات۔

پہک ہے میانا آوانی راہا جنکے درا بوت۔ آزا مزن کناریں ہیٹ کلاہے سرات و سراسے کوپگات۔

”ف۔۔۔ شررگی مارا بیا بخیر کنگا انت یا منی چم تیری میری کنگا انت۔۔۔؟ ہو پھلیں زویا تراے گریہیں از مکارے سلام۔ شوین کسماکی داباوتی ہیٹ سرینت و گشت۔

ورنائیں جنکا اے گپے اشکنگا پہا جکھی و دستے اشار ہا شوینا ہاموش کرت و سنگتانی نزیک آھکے و داری بوت۔ و آنہیا گوں و لکشیں آوازا گشت۔

”وجہ شامبارگا پرچانیات ات؟ شمنے نان انگہ ایرنت۔“

”پہ راستی۔۔۔؟“ من پہ زانت و حیرانی گشت۔ ”نہ کہ اے گرمی آدہریں زویا مئے تو ار کنگا درا تہ۔ تئی گپے ہے مطلب بہ لیکھ ایں؟۔۔۔ بلکیں انچش یا نا۔۔۔ ناگشے کہ غماں منی ساہ سدیت۔“

”بس۔۔۔ بس جوان شوین۔ تو سنجیدگ پرچانہ بے۔۔۔ من پہکا زہر گراں۔ جنکا پہل و ناز گشت۔

”تو منا ملوری و ناایتی نے ترسنا کیس جنکلا یلہ دے؟۔۔۔ بے درویریں زویا بکیش۔۔۔ سنجیدگی منی بن تمان نینت پمشکہ ہالینی من سنجیدگ بوت نہ کنین۔“

”بچاراے مدام نماز گے لیکھ ایت اوگپ جنت، حالانکہ من ہمزہ سالامستروں نوں۔“ جنکا دیم گوں برسینف کرت۔

”ف۔۔۔ ہدا۔۔۔“ شوین پہ آہ سردے آز مانا چارگات۔ برسینف لہم لہما چکندت۔ جنکا وتی پادریہینت انت۔

”بچار پاول من زہر گراں۔۔۔ الینا منی ہمراہ ات بللیں آنہیا گرمی نے ترسا باگا جل

ات۔۔۔۔۔ بلے من گرمی آنہ ترسین۔۔۔ بیات رویں۔“

آسرابوت۔ آنہی نازرکیں بالا داہرگا ماتاب وارت و سیاہیں دستشاں چیریں نازرکیں دستاں و اروارادیماشگئیں مہر پدی کرت انت۔

ہر دوئیں و رنا آنہی پدا رواں اتنت (شوین کدی دست پہ ہاموشی وتی سرا ایر کرت و کدی دلا)۔ دمانے آپداں کوئشو وئے آتراپے بازیں ماڑیاں کیے آسرابوت انت۔ شہ دارا جوڑ

بوٹگیں اے کسانیں ماڑی نے چھتا راشہ برزا گلانی ایں رنگ داتت و چپ و چاگردا باگ ات۔ سزگئے نیامابے کچ براہد ارت۔ زویا دیمابوت دروازگ بیچ کرت او ”ریگزارے مردمانا

من آورت“ گشانا و تچانا باگاشت۔ اے گپے اشکنگا جوئے پہنادا ایریں نچا سفید کو چینکیں جنکے پادآت و زردیں رنگے ملل پوشیں زالے ماڑی نے پیوگا ہاآت۔ آنہیا گرمیاژہ رکھک نے خاترا دوجی ایں دزمالے سرا کرت ات و دمبرنگی چکندھی۔

3

آنا واسیلے ونا استا خوف (کہ آروسا سرنا مے شو بینا ات) بہت سالہ عمرا چورہ بوت۔ آنہی لہتیں سیال گریب و لہتیں سیر وازگارشت۔ بزاں پتہ حاندان گریب و ماشہ پلوئے سینٹر

والگن و چیکوراسف ازگارتنت۔ آنہیا ہم مزینں میراٹے رست۔ آنہی کماش چیکوراسفا آں ماسکو نے شرتریں بورڈنگ سکولے آوانگا برتہ۔ سکولی علمہ دربرگا پداں لوفا برتئی۔ آ آ جوتیں زندے

گوازینگا اتنت و ہر سال زمستانا آہانی گسناناچ و سازے دیوان بوت و انچیں دیوانے نے درگتا آنا واسیلے و نارا گلانی ایں جرجانا امنت و آنہی موداں نوک سر پتگیں گلاب جنوک ات کہ انگہ ایرانت کہ آنہی لوگولجہ کولائی آرتیمی وچ استا خوف آنہی دل برت۔

کولائی آرتیمے وچ استا خوف پنشن بوٹگیں کپتانیے نچاٹ۔ آنہی پٹ پیٹرسبرگ مزینں اگدہے واہندت و 1812 آں ٹپی بیٹہ۔ استا خوف شانزدہ سالہ عمرا فوجی کالج و انکا گشت و پدا گارڈ

ئے اگدہ آنو کر بوت۔ آں باز شرننگ و دومی تنبک ے بے مٹ و بے درویرس ناچ گرے ات
 -اے بے درویرس ناچ گرا شاہی خاندانے ناچے دیواناں بہر زرت نکرت۔ شہ کسانیا آنہی دوار
 ماثنت۔ یکے بادشاہے اے ڈی یکپ بوہگ و دومی میراث داریں بانورے ے سالوکی۔ اولی
 واہگ و ارمان زوت دلا شمشت و دومی واہگ انچود لے جہلانیاں ایرکت ات کہ پہ آنہی سرجمی آ
 ہر سال چلگا آں ماسکو آ رست۔ نکولائی آر تھئے وچ فرانسیسی زبان زانتی و پکائیں شرابی یے نہ بوہگئے
 سببا جوانیں فلسفی یے زانگ بوت۔ تنگہ کسانیں افرے ات کہ مجلس و دیوان و گپ و ترانے منیلے
 داشت۔ اگہ کدی ”مردم اے کسانیں زنداتیوگیں دنیا آ گول ات کنت یانہ“ یا زرے جہلانکی ے
 رازاں در برت کنت یانہ“ ے وڑیں بن گپاں تران بوتیں گڑا آنہیا گشت نابوت نکنت۔

گول نکولائی مہر و آروس ے وختا آنا واسیلے وناے عمر پیست و پنج سال ات آنہیا فوج

یلہ دات و ملکیت و میراتے گرو دار اہلکا ات۔

آنہی ملکیت و میراث چونہ بٹائی آ بزرگی دات ات۔ باز زوت کوچگی زندا لپروش بوت
 ووتی لوگبا نکلے ماسکو ے گسا جہہ مند بوت۔ چونا ورنایا گول گوازیاب و منیل یے نہ داشت بلیں نو
 ل شرط حشی او شتر طے قانونی کن کنگئے سببیرالاش ے لپے کرت۔ گسا آرتاب نیات میزاں
 جرمن جنوزامے ے زلپانی اسیر بوت و شپ و روچ گول ہمائے گلانیٹش ات و گسانیاٹ۔ 1853 ے
 گرماگ ماسکو آ گوازیابھی و کوشنو و آنہ نشت۔ آنہیا شراب وٹی جان سلامتی ے بہانہ جوڑ کرت ات
 بلیں اصلا آرتا جنوزامیں دوستدارے جتا نیا پروشت ات۔ پداہم کدی کدی گول دتی دوستدارا گپ
 یے کرت و انچیں گپ کہ ”موسمانی باروا پیش گوئی راست ات یا دروگ“ یکبرے کسے آرتا یاگی
 گشت و اے لہز آرتا بے کچ دوست بوت۔ ہو آنہی لٹ لرزت ات و لوڈا ناگوشتی ”منی جہلانکی
 ے آ بازگ بازگران ات و مناسر پد بوہگ اے وڑ ارزان نمیت“ آنہی یاگی گری ے سبب ایش
 ات کسے آسگ ے گپ بکرتیں گڑا آرتا بدگ ات کہ ”اے سگ چے بلا ہے؟“ یا آنہی دیم کسے آ
 استارانی علم ے دیروی ے گپ کرت گڑا آنہیا گشت۔۔۔ ”ہو ترا استارانی ستک ات
 ۔۔۔؟“ کدی اگہ دیمے مردم بے سوب کنگی بوتیں گڑا اشتاپنی اشتاپنی گشتے۔ ”بل یار اے درست

ہٹھکیں گپ انت!“۔ بازیں مردماں آنہی دلیل من ات انت (وانگہ من انت) بلیں آ اے گپا
 پھک ناسی ات کہ جرمن جنوزام اوگوستینا خریستینا نو وناوتی دز گہار تھیوڈ و لینڈے پیٹروزیلیوس آ نمیس
 آنگیں کاگداں نکولائی آر تھئے وچ ے جاگہا آ ”منی چپورت“ ے لہز کار مرکزت۔

نکولائی آر تھئے وچ ے لوگبا تک آنا واسیلے و نابارگ بندیں زالبولے ات و آنہی
 نازکیں صورتا ملوری جلشک ات۔ آنہیا پہ ہب و واہگ بورڈنگ سکولاساز در برت و ناول و نت
 بلیں پدا آنہیا درست یلہ دانت و تنہا وتی سمبھینگا دلگوش ات، بلیں آہم لہتیں روچ۔ آنہی وتی
 درستیں شوق اشت انت ووتی جنک ے ہیال و دلگوشا دزگٹ بوت۔ بلیں نادراہ بوت و اے کارہم
 آنہیا دائی یے دستادات تنا و ہدے کہ تنہا دلا جیڑھ اتے و گول و تاجنگا ات۔ الینا نکولائی وناے ودی
 بوہگ آنا ے باز نادراہ بوہگ و دگہ زہگ ے نیار گئے سببا آستا خوفنا گول جنوزاما مہر وتی حق
 زانگ ے بہانہ رست۔ آنہیا وتی لوگوا جہ ے بے وفائی بے کچ مارات، دلرنج بوت و آرتا لوگوا جہ ے
 رہنچینگ و شہ آئی تیللا دو بورین اسپ برگ و ہما جرمن جنوزا مارا دیکھا درستاں گیش دردیک کرت۔
 آنہی دیم پہ دیمناچ نہ گشت بلیں باپشتا گول گس ے ہر مردما بلکیں گو وتی جنکا ہم یاتے کرت۔ آنا
 واسیلے و نارارتر و گردے منیل نیست ات بلیں مہمانداری و مہمانانی دیوان سک و ش بوت۔ باز
 مہروانیں و نرم دلیل زالے ات۔ ایوکی ے دمانے پہ آنہیا قیامت ات و زندے سکی و سوری آں
 زوت ژند کرت۔

پاویل یا کوفلیوچ آنہی دورسیالی ے برازتک ات۔ آنہی پت ماسکو آسرکاری نوکرات و
 براسان یے فوجی دربرجا ہانت۔ آ شہ سچان کستری، نزوری و ماس ے لاڑکی سببا گسات۔ ماس و
 پت آرتا یونیورسٹیا و ایننگ ے واہگدار اتنت و پہ مشکلے آنہی جمنیم ے ہرچ ایش سگ ات۔ آنہی
 چنداراشہ کسانیا بت ساچی ے شوق ات۔ شو پینا شانزده سال ات کہ آنہی پٹا اے کوڑہ یلہ دات و
 آنہی دنیا تہار بوت۔ آرتا آنہی کماشیں سینٹر ایو کا گچ ے جوڑ بوئیں ”ہومر“ ے بت دات بلیں آنا
 واسیلے وناے ہیالداری و مالی کمکے سببا نوزده سالہ عمر ایونیورسٹی ے میڈیکل فیکٹی آ داخل بوت۔ آرتا
 درمان پوچے کچا ہم دوست نہ بوت انت۔ بلیں آ وقتا حال اتانی سببا دگہ شعبہ یے آوانگ بازگران

ات وپدا آڑا ناٹومی در بر گئے امیت ات۔ بلیں آنہیا در برت نکرت ووقی دلدوستیں کارے خاطر اولی چکاسا ساری یونیورسٹی یلہ دات۔ آنہیا باز محنت و واری کرت بلیں ناگتہ کارے خاطر اما سکور وگی گپت۔ کارے مھتل بوت و آنہی ماسکوئے کروگورا تر و گرد کرت۔ مزینیں، کسانیں، پیریں، و رنا نیں ہروڑیں مردماں ہور تورا بوت۔ کوچگی جکانی عکس یے ناھنیت ات۔ روسی عکس کش و گول اطالوی از مکار و روسی عکس کاران نند و نیادے کرت۔ آڑا شہ یونیورسٹی نے ناما تو بہ ات او بلاہ بلاہیں استادے ہم چمان نیاورت ووقی از مہ سببا ماسکو آڑو نامدار بوت۔ آنہی ماس پیرسے جوانیں حاندانے نے جنک و باز نیک و سر پیدیں زالبولے ات۔ آنہیا شو بینا فرانسسی ہیل دات۔ و شپ روچ ہمانی ہیل و دگلو شے کرت۔ آڑا ووقی زھگے سر بازیں اوست و ناز و پھراست ات بلیں ”وقی تپ“ے سببا نپادانی باھوٹ بوت وور نا نیا کوڑ ہے یلہ دات۔ آنہیا آڑا و اسیلے و نار اگڈی وختا شو بینا گول و ت برگئے وصیت کرت آڑا و اسیلے و نا ووقی نثارے وصیت سر جم کرت پھشکہ شو بین پست ویک سائلے عمر ماڑی نے کشے کوئی آجہہ مند بوت۔

4

”بیایا نان بورا ت“، گس نے گودیا یہ لموری گشت، و آدرست پہ پرزو نگاشت ات۔” زویا تو منی نزیجا بند۔ الینا تو مہمانانی ہڈ متا کن و پاویل تو ہاموش بے، زویا راتنگ کن کہ منی سر مر وچی شہ در داتر کگا ات“ آڑا و اسیلے و ناگشت۔

شو بین پدا ہرزا آڑا نا چارگا لگ ات۔ زویا کہ دیست گڑا لہم لہما چکند تے۔ زویا گشے پھک روسی جرمیں ایں جنکے ات۔ آنہی چم خمار، مودسہر و بدن پرینک ات۔ آنہی پونز کسان و پتین، بزیں لنت گلابی اتنت۔ آنہی بیانو آہر وڑا تر زشیک امینت و روسی مہراکی سوت و ش گشت ات۔ گدیے ساپ و سلہیں بلیں زھگی تہیں پوش ات و مدام ساپ و سینگار گندگ بوت۔ آڑا و اسیلے و نا پہ ووقی جنکے لیب و گوازی دارینگے خاطر آڑا داشت ات بلیں گیشتر گول آنہی جندا ات۔

الینا کدی بدنہ برت، پرچا کہ اگہ کدی آڑو ویا ایوک بوتین انت گڑا آھیرا ات کہ گونے چے گپ بکنت؟

نان و رگے در نیما برسینف گول الینا آ یونیورسٹی نے گپ جت انت ووقی واھگ وار ادہ در شان کرت انت۔ شو بین پہ ہاموشی گوشدار گا ات۔ آنہی گیشتری دگوش گول و رگا ات۔ کمودیر ازویا نے بیوگا پہ مسکرا چار اتے، وزویا پہ لہمیں چکندے پسودات۔ نانا پد برسینف و شو بین و الینا باگا شت انت۔ زویا سھتکے جوان آڑا نا چار ات و پدا لہم لہما بیانو نے دیما نشت ”تو پرچا کمونگر دے و نیا نے“؟ آڑا و اسیلے و نا سوج کرت۔ بلیں پسود یگا سر گشے ”پن ملوریں ترزے بجن“۔

”ویر گڈی حیاں جوان انت“؟۔ زویا سوج کرت۔

”ہمو۔۔۔۔۔ ہمو۔ ویر!“ آڑا و اسیلے جواب دیا نا آرام کرسی سرانشت۔ آنہی ارس انا رکانی سراھپ گران ات انت۔

الینا اے دو میں سنگتا نازرت و باگا یک کتجے آبرت کہ اودا کسانیں میزے و آنہی چپ وراستا نچ امیت انت، نشت انت۔ شو بین آڑا نا چار ات، سے چار چاپ جت و لہما گشے ”کمو صبر!“۔ تچا نا کمر ہاشت، کمو گل زرت آورت و زویا نے بتے ساچکے بنا کرت۔ آنہی سر سرینا نا گول و تا گپ جت و پتھان چکند ات۔

”پدا ہما زھگی گری کو نہیں“۔۔۔۔۔ الینا آنہی ساچشتا چمھا تک دیا ناگشت آنہی و برسینف نان نے سرے گپ و تران پدا بنا کرت۔ کو نہیں زھگی گری۔ شو بین رنگانی داشت۔ ”ہمو آآنچیں بے درویریں چیزے و مروچی و دل ہچ دارگ نہ بیت“۔

”پرچا؟“ الینا سوج کرت ”کمو پگر کن تو انچو حیرانے گشے من بے براھیں جکے گپان۔ آیک دلبریں کاڑے“۔

”پدریں گپے“

بے کچ جوان منی حیاں ”اگہ راہ رواچی کسے نے چم بہ کپنت یے آہم پگر کنت کہ گول ہے ترانگا چا پے بخت و دلا زندگ بکنت“۔ من اینکہ ہم زانین کہ اے ہم آڑا جوان پھمیت ووش

بیت۔ گڑا اے لُج اے پے زانتیں نازانتی پرچا۔۔۔۔۔؟ ”تو زانے من چے گشگان“۔ خیریلہ دے۔ ”تئی حیال دگہ نینگے آنت“۔ شو بین آنہی گپ پروشت۔

”گڑا تو استادے بوہگے واہگد ارے“۔ الینا برسیفنا سوج کرت۔

”ہو باز دیریگیں واہگے۔ پدا ہم من شزائیں کہ اے بلا ہیں شرپے حاصل کنگے زانت ولاقعی تنگہ گومن نیست۔ بلیں امیت انت کہ منادر ملا روگے موکل رسیت و سنے چار سال یو رپاہم بین“۔ آنہی وتی دست پہ ہر دوئیں زاناں پر نچان گشت۔

آنہی پہ ہاموشی سز جہل کرت پدا زوت سرے چست کرت و گوں اجیں بچکندے آوتی ملگوراں سمارگا لگ ات۔ گوں زال بولا گپ و ترانا برسیفنا نے زبائے چچی گیشتر زاہر بوت۔

”تو ہسٹری استادے بوہگ لوٹے؟“۔ الینا سوج کرت۔

”جی۔۔۔۔۔“، لہم لہما گشتے۔ اگہ ناگڑا فلسفہ نے۔

”اے گنوک ملیں نوں کم فلسفہ زانت۔۔۔۔۔ کہ در ملا روگ لوٹیت“۔ شو بین یہ لنگا گلے نے سرا پھلیں پھلیں کشک کشا ناگشت۔

”گڑا تو زندگیا دلجم بے؟“۔ الینا یک باسک نے سرا تکہ بوت و آنہی چہاں چارا نا سوج کرت۔

”ہو الینا۔ چٹ دلجم۔ شہائشی زندگی نے مکسد چے بوت کنت کہ من تیونی نولائی وچ (ماسکو یونیورسٹی نے ہسٹری نے استاد) نے پدگر بوہگا دگہ جوانیں مکسد چے بیت۔ اے چست و ایرانی حیال دلاکو ہے رو دینیت و وتی نزوری و کمزانتی سک گمیگ کنت۔ بلیں منی ہد امرزی ایں پت نے دعا انت کہ من وتی مکسد اسو بمند بین۔ من آنہی گڈی لہراں کدی نہ شوشیں“۔

”تئی آریہا پار ی چلگا دنیا لہ دات؟“۔

”جی ہو۔ الینا پار ی تر یں چلگا“۔

”اشکلگا آنہی شتر تر یں کتابے نے نکان اشتہاے راستے“۔ الینا گشت

”جی ہو۔ آ باز بے درور یں مردے ات۔ تو بہ دیتیں ترا الم دوست بوت“۔

”بے شک۔ وائے کتابے نکان کجام بنگپے سرانت؟“۔

”الینا منی بے سرو بین لہراں بنگپے دیما آرگ ارزان نمیت۔ منی آریہا باز سر پدو

شیلنگائی مردے ات۔ باز براں آنہی نظریہ و در شاندا ب پہمگ نہ بوت انت“۔

”دوست منی کمزانتی آبد مہ برے۔۔۔۔۔ ہے شیلنگائی نے مطلب۔۔۔۔۔؟“۔ الینا سوج کرت۔

برسیفنا لہمیں بچکند گے جت۔

”شیلنگائی۔۔۔۔۔ براں جرمن فلاسفر شیلنگ نے پدگر و آنہی نظریہ آئی منوگر و شیلنگ نے نظریہ و۔۔۔۔۔“

”اولا پھدا آ بچار تو نہ کہ الینا را شیلنگ نے بار و اگشتا نکے دیگ لوٹے۔۔۔۔۔ بس کن

۔۔۔۔۔ ایٹھی زلورت نہ انت!“۔ شو بین ناگتہ تر ندیں گالوارے آگشت۔

”ناچمہر نا۔۔۔۔۔ من لوٹ ات کہ۔۔۔۔۔ برسیفنا لہم لہما در انیت۔ آنہی دیم سہر ترات۔

”گڑا گشتا نکا چے ہرابی مان؟ شو بین ترا و منا ہر دوئینا ناسر پدی لوٹیت“۔ الینا پے تون گشت۔ شو بین آرایہ حیرانی چارات و ناگتہ ٹھکا ٹھکا کند ات۔

”کندے پرچا تو؟“۔ آنہی پے زہر سوج کرت۔

شو بین ہاموش بوت

”پہلی دوست نوں زہراں بوروتی“۔ آنہی کمیں دیرا گشت۔ بلیں بکیش کہ اے موسم وائے در چکانی ساہگا فلسفہ نے گپے چے زلورت۔ بیات نازر کیں گلاب و بلبلانی گپے کنیں۔

خماریں چم و دلبریں بچکندانی کہسے کاریں“۔

”گڑا فرانسسی گدار و زالیولانی لیسانی تو سیپ کنیں“۔ الینا گشت

”ہو بلیں شرنگیں لیسانی گپ بیت“۔ شو بین پسودات

”لم بلیں اگہ اے نوکیاں دل مہ لوٹیت۔“ گڑا تو ترا آجوںیں از مکارے لیکھے۔ دومی

عے آجوںیا لگکیر کنئے۔ پرے وڑا تو گڑا گوں زویا پرچا گدولپسانی بارواد یوان نہ کنئے و آڑا اریجنئے۔“
شو بین سہر ترات و ترند ترند پاد آت۔

”شرائے گپ انت سر پد بوتوں تو مناشہ ادا پاد کنگ لوٹئے۔ منی ادا زورت نہ انت۔“
شو بین جذباتی گالوارا گشت۔

”من تئی پاد کنگ عے حیالا ہم ندان۔“

”گڑا تو اے لوٹئے کہ من بچ وڑیں دیوانے آندگ نہ کر زین و من ہما شیر سبزیں جرمن
کاڑے وڑا سادگ و سکیں مردے ان۔“ شو بین یہ زہرنا کی گشت۔

شو بین تو ساریا آڑا اے وڑ نہ لیکھ ات۔ الینا گشت

”اف تو اگہ مناملامت کنئے۔ شرانت۔ من کدی چیر نہ بوتوں۔ یکد مانے اے نازاک
وتازگیں گلاں۔۔۔ بلیں اگہ من دپ مدپ ہمین و ترایات بدیں کہ۔۔۔ مناوتی زبان پہریزگی
انت۔ اللہ عے میارات۔“ شو بین ناگتہ گشت۔ ووتی ساچ آتگیں بت عے سرا بچ جنا نادر آت ووتی
کمر باشت۔

”پہک زہگے۔“ الینا آڑا اے روگا پد گشت۔

”از مکارے۔ از مکار درست انچوش بنت، ٹہل ولاڑ گشئے آوانی حق انت و گشئے سلگی انت۔“
برسیف گوں ہمیں بچکندے آگشت۔

”ہو بلیں شو بین کجام زہم جتہ کہ از مکارے منگ بیت تنیکہ از م و شو بین باز وورنت شہ
وتا۔“ الینا پسودات ماتئی آریپ عے نکانانی باروا گیا اتیں۔۔۔ ایٹی دیوان عے دیم سیاہ کرت بیا
دست آبدے رویں۔“

الینا و برسیف دست مد دست بوتنت و باگاشت انت بلیں آواں سرے بنگپ یلہ
دات۔ برسیف وتی آوکیں روج، استادے بوہگ و ارادہانی باروا گیا ات و میزاں میزانا گوں
الینا روان آت۔ آڑا اے الینا عے دست اجیبیں وڑے گپت آت و روان آت دوسے رند اترہ گزے
وارت و کو پگے الینا را لگ ات بلیں یکرندے ہم الینا رانہ چار اتے۔ آڑا اے گشتا تک یک شلا بر جاہ

انت و باز تکلیں لہزاں گوں گپ جنکا آت۔ آڑا اے چم درچک، راہ عے ریک و سبزیں کاہاں سک
انت۔ آڑا اے پائیں جذبگانی ردا ہر چیز روک ات و توارے قرار یکش ات۔ ایٹی تہاوشی عے انچیں
زیرے مان ات کہ آوتی دوستیں مردے عے ہم دیوانیں مردے عے دل عے توار ات۔ الینا وتی
آسکی ایں گردن ہائی میگا چوٹ کرت ات و پد لگوش گوشداران ات۔ آڑا اے چم برسیف عے
صورت و چمان سک انت۔ ہما پاک و مہروا نہیں چماں کہ آوان الینا راجارات نکرت۔ آڑا اے دلا
پائیں، زمیں و شرنگیں چیزے ایر کپان ات یا شہ آڑا اے باوست عے جہلانکیاں در آیان ات۔

5

شپ عے چادر تالان ات۔ استار و کلکشان در پیشگا انت و آزمانا پتھی شپ عے ماہ
جلشکا گات۔ بلیں شو بین اگتہ شہ کمر بادرنیاں۔ برسیف آتنا واسیلے ونا، زویا و الینا رارخصت کنگا
پدوتی دوست عے پیٹرا گاسر بوت۔ دروازگ بست ات۔ آڑا اے دلہم لہما تکلیت۔“ کئے تو۔۔۔؟
”شو بین توارا کرت

”من۔۔۔۔۔“ برسیف پسودات۔

”چی۔ اے۔۔۔۔۔؟“

”بس انت ٹہل وناز۔ تراچ لکنت؟۔۔۔ دروازگا بچ کن۔“

”من ناز نہ کنین۔ وپنگ ان۔ زویا رادوا باگندگان۔“

”پہ ہدار بچار تو زہگے نئے یار۔ دروازگا بچ کن ترا گپے گشین۔“

الینا عے دیوانا تئی دل سیر نہ بوت؟

بس۔۔۔۔۔ ہرچی گشئے جوان۔ دروازگا بچ کن۔“

شو بین گوں خرکائی یے پسودات و برسیف دیم پہوتی گسار ہادگ بوت۔

شپ گرم و انچو ہاموش ات گشئے چاگردے ہرچی گوشدارگ و چارگ عے جہدا ات۔

”تراگوں الینا مہرانت؟“ برسیف سوچ کرتی۔ ”ہوں۔۔۔۔۔ پر چا حیرانی ہے
گپے۔۔۔۔۔؟“ نون تراگشین“ شوہن سرزا ہرا پے بے پروائی گشت“ مناتا مروچی بیگا ہا سا کم ات کہ
آکدی نہ کدی گوں من مہرکت بلیں من دیست کہ منی و ابانی مانا ردانت۔ آپہ دگرے آھد وک
انت“۔

”پہ دگرے آ۔۔۔۔۔؟“

”پہ کئے۔۔۔۔۔؟“ آ نہیں برسیف نے کو پگ ٹپ ات وگشت

”پن۔۔۔۔۔؟“

”ہاں پتو“ شوہن دواگ گشت۔

برسیف پہ حیرانی گاے پدی شت و اوشتات۔ شوہن آزا ہورت ہورت چا رگا ات۔
”پر چا حیرانے؟ تو باز سادگ و لچوکیں ورنہ ہے بلیں پہ راسی آتو مہرکت۔ تو باج برت۔ ترا
مبارک بیت دوست“۔

”چے پوتاری کنگائے؟“۔ برسیف پہ زہر گشت۔ ”بیارواں راہ رواجی گپ وش تربیت
من آراشدہ دیریں مدتے آ باز جوان زانیں۔ منی انکل ردنہ بیت۔ تو آ نہی دل برتہ۔ یک وختے
آ نہی منابے کچ دوست داشت بلیں گپ ایش انت کہ من سبک ولاڑک ان و تو سپرد و سنجیدگیس و
رنا ہے۔ کد وبالاد و ہیل و عادت ہر وڑا بے دروریں ورنہ ہے۔ کمین صبر منی گپ انگہ برجہ
انت۔ محنت و کارے مثیل و شوق دارے۔ ایماندار و شیوارے۔ تو پھک سانسے ہماز اسکا رانی
جھکیرے کہ روسے حاکم آوانی سرا پھر بندنت و دومی ہبر ایش انت کہ زی الینا مناز و یائے دستانی
چکگا دیست“۔

”زویائے۔۔۔۔۔؟“

”ہو زویا۔۔۔۔۔! منی دلا سوچ کن کہ آ نہی سر کو پگ چکھ دکش انت“۔

”سر کو پگ؟“

”اڑے ہو۔ آ نہی دست بنت یا سر کو پگ ہر کیے۔ الینا نانا پندنا ہما کنڈا دیست و نانا

برسیف ہم تہاری و ہاموشیا کدی اوشتات۔ و چیزے چارگے جہدے کرت۔ کدی کدی نزینک
ئے در چکانی تا کاں کاڑے سرگے سرگے وڑیں تو اے گشے اشکگ بوت و آ نہی دلا تر سنا
ک و شیر کنیں مارشتے ودی بوت۔ آ نہی چم و انارکان موریک سرت انت ار سے شپ گپت و
دلا انجیں جا ہے آروگ و چیر بوھگ لوٹ ات کہ اودا کس مہیت۔ ہے وختا گوات آ نہی بالادا
سمارانا گوست و آپہ حیرانی اوشتات۔ در چکے شہاں و ابیں مکسکے یلہ بوت و چھلگ آدگے سرا
کپت۔ اوہ! برسیف کو کار کرت و اوشتات و الینا باروا پگرے کرت۔ اے درستیں مارشت دمانا
بیگواہ بوت انت۔ آ نہی دل و جگا و شین شپے تر و گردے و شین اثر و اروا ہے شر رنگیں کاڑے
حیالاں ابیدچی نہ ات۔ برسیف عسر جہل ات وروان ات۔ و آ نہی یک یک جست و گیاں گیر
آرگا ات کہ ناگتہ آ نہی کسے گامانی تو ار اشکت گشے کسے تچان و ہسک و ہمپانا آ نہی پدا آھگا
انت۔ تہ چے گندیت کہ بزیں در چکے گے ساھگا شوہن در ات۔ آ ماہکانیا گوں پاشانیں موداں
جنے دروشاد بیگا ات۔

”شربوت کہ ہے رہا اتے۔ اگہ من ترامہ ریننت ایں گڑاتاں سھب و اب نیت۔ بیا
دستا بدے۔ گساروگاے؟“۔ آ نہی زوت زوت سوچ کرت۔

”ہنو“۔

”برئین ترا سرکنین۔ تو کلا ہا ابید چون روئے؟“

”ہل یار گرمی سببا من ٹائی ہم نہ بستہ“۔

ہردو کن دوست بے تو ارا کمودورشت انت۔

شوہن سوچ کرت ”من مروچی بلا ہیں بے عقلی بے کرت نا؟“۔

”اگہ راست سوچ کئے۔ من حیران ان من تی حرکت نہ چہمت۔ من ترا اے حسابا کدی

ندیسے۔ آخر ماے گوئگ گوئیں ہبراں پر چا چوتہ روز کنیں“۔

”ہوں!“ شوہن رپانا گشت۔ ”من ترا گشگ لوٹین کہ تو پن ہر چی پگر کئے بکن

۔۔۔۔۔ بلیں منا الینا کار کرتے تو کہ آراے وڑ چارے۔۔۔۔۔ گڑامننا۔۔۔۔۔ سب تو ریت“۔

پتچ گپت۔ برسيف توشے؟“

برسيف بے توار تر ندر ندر وان ات۔ ديم پدم ے در چکاني شامائي ميگ ے چراگ
گر وشک ديگا انتنت۔ اے ميگ کل ده کسانين ماڑی ات انت۔ ميگ ے بند اتا راستين
کشادر چکاني بناشير ے دکان ے دريگ بند انتنت بلين نيم پچين دروازگ و روشني
ے سببا سبگ، درچاني شاه و تاک تر يگا انت۔ يک جنکے که مولد ے ات پشتے گون دروازگ و
سڑکا ات دکان ے دپاوشتا ات و گون دکاندارا گپا ات۔ سر ے ليپنگين سهرين دزال ے مھر
مھدار گئے سببا آ نبي نازر کين گل و گردن کموگندگ بنت آھر دور روشني ے زدا انتنت۔ ھر دوئين کا باني
سراتالائين روشني آسر بوت انت۔ آنوشکا! شوين تھاسر کش ات و آرتوار کرت۔ جنکا چک جٹ
آ نبي دلبر و نازر کين ديم گندگ بوت۔ آ نبي چم بور انتنت و بروان سياه۔ ”آنوشکا۔۔“ شوين پدا
توار کرت۔ جنکا پھاکي آ نبي نيمگا چارات، سوداشت انت وشه دکانا اشتاپي اشتاپي در آت و چپين
نيمگا رھاگ بوت۔ اے دکاندار هم لس کو چکاني دکاندارني وڑاپز و وشه دنيا آ بے خبرين مرد ے
ات۔ آ نبي شھکارات و پھ زورگاس ات۔ شوين برسيف ے نيمگا چارانا گشت ”زانے ادامني
درسي ايس حاندانے است۔ ھو ھاواني گورا۔۔۔ بدمه ليکھے۔۔۔“ آوتی گپ ے هلا سياهيد
جنک ے پدا تچ ات۔

”وتی ارساں و پاک کن“۔ برسيف توار کرت۔ آ نبي وتی کندگ داشت نہ کرت۔
ونخے کہ گسا سر بوت تہ آئی درستين وشدلی گارتاں۔ و آ نبي نون کنديات نہ کرت بل کہ آرتا شوين
ے گپاں پئے کچا ہم سٹک نہ ات بلين آ نبي ھر گپ برسيف ے اروا ے جھلانکياں اريکپت ات۔
”پاويل منانگوک کنگا انت۔ بلين آ ہم روپے نہ روپے مھر کنت۔۔۔۔ آ نبي دوستدار کئے
بيت؟“۔ آ نبي پکر کرت۔

برسيف ے کمر باکھين و کسانين بيانويے ايرت۔ آ نبي درستين پرزگ يله و تال باز
جھل و نرم ات انت۔ برسيف آ نبي گشانت و سراتر کنگا لگ ات۔ آ نبي ہم روس ے انگاريں مر
دما ني وڑاشه کسانيا ساز و زميل در برت ات و جھنگا سر پدم نہ ات۔ بلين پدا هم ساز و زميلے دوست

سر من يکشلا زو يارا اير جھنگا اتن۔ الينا پچ زانت کہ اے وڑين چي ايس گپ چنک ھرمي انت و پدا تو
آتے۔ تو زانے۔۔۔؟ پے زانے تو۔۔۔۔۔ تو تر سے وشه لجا سھر ترے و توشيلنگ و شير ے با
روا گپ کئے (آدم بے درو رين مردمانی هدوک انت) پھشکه تو باج برت۔ مني بد بھتی آچا رکہ
من مسکرائے جھدا اتون۔۔۔ حالانکہ۔۔۔۔“

شو بين يکدم ڈگار انت، ھٹريک ھٹريک گريوگا ووتی مو داں گوجگا لگ ات۔
”پاويل۔ تو مر چي چونے۔ هدا بز انت کہ تي جگا پے مان کہ گريوگا ے پھ راستی۔۔۔
اے پے زھگی گري۔۔؟ مني حيا لا تو رنگاني دار گانے“۔ برسيف آ نبي زرينکاشت۔
شو بين سر چست کرت۔ ماھکانيا آ نبي انارکاں ارس تر يگا ات انت و لٹناں چکند ے
تالان ات۔

”دوست منا ھر چي ليکھے بہ ليکھ۔ من وتی گنو کيا وت منين بلين منا پھ ايمان گون الينا مھر
نت و الينا راکون تو۔ بيا برواں ترا گسا سر کنگ ے کولا پيلو کنين۔“
آپا د ات۔

”اف کہ چونين گمرا ھو ھنر ھنر ھنر؟۔ مھر کنوک چنک ھنر بنت و تال سھب آگاہ بنت۔
دوست توشی و پسے؟“
برسيف پسوندات و زوت زوت روان ات۔

”پرچا اشتاپے؟ مني گپا بزور۔ اے شپ دوارگ نيت گليں گسا پتوشيلنگ و شير
داريگ انت کہ ترا مر چي کٹا نيت اش۔ بلين پدا هم اشتاپي شرنيت۔ پھوش گئی الھان کن اگہ نہ گڑا
سر اچست کن و پھ چکند ے استاراں بچار۔ آدرست ترا۔۔۔۔ ايوکا ترا چارگا انت! استار ايوکا مھر
ے هد وکاں چارنت پھشکه اينکھ شرننگ انت۔ راست بگش دوست ترا هم مھر انت نا؟ پسوند ے پر
چا تو۔“ شوين گشت۔ ”ھو تو اگہ و شے گڑا ھا موش بے۔ بے ترک و توار من کسا دوست نہ ان۔۔۔۔
من وتی بے سوبار پٹگا ان۔ من سبکين و بازاری مرد ے ان۔ رنگاني دارين۔۔۔۔۔ دريکتيں۔۔۔
دريکتيں اے وختا پھ من کسے هدوک بوتين گڑا من شہا ے روکين استار و سرديں گواتا بے کساس وشي

آت۔ (سمفنی، ہاموشی واوپیرا ہم آزد دوست نہ بوت)۔ آدلے تہاودی بوئیں بے سرو پایا نیں، شیرکینیں وچ اندیمیں مارشت وتوارانی برزو جہل والہانانی حدوک آت۔ ادارے گوست و آنگہ پیانو جنکا آت۔ آنہی لنکاں چڑا ہما سر ساز بوتنت۔ آنہی دلا گریٹ و چماں بے حساب ارس ریتک بلیں آوتی ارساں پشومان نہ آت۔ پرچا کہ شپ نے تہا ریا مروا دیسنگاگا آت۔ منی حیالا اے شپ دوا رگ نہیت۔ پاویل راست گشت۔ آنہی پگر کرت۔ شہ اودا پاد آت چرا گے روک کرت وگاؤنے گورا کرت الماریا رومر (جرمن تاریخ زانت رومر فریڈریک لیو دووگ گیورگ 1873ء۔ 1781ء) نے نیس اتگیں ہوگن شتاؤفن نے ہسٹری نے دوئی بہرے زرت۔ یک و دو بردرا جیں گین یے کش ات پھد ونا کی کارے بندت کرت۔

6

ہے میانا الینا کمر ہا پترت۔ آنہی دریگے دیما سر دستانی سرا ایر کنا ناندگ وساعتے گوں ونا جیروگ وگوئیں روچانی باروا پگر کنگ نے عادت کرت ات۔ آنہی عمر بیست سال، بالا دبرز، رنگ سپیت، پراہیں پیشانی، شپگیں پونز، بروان کمان، لنت تک، زنوگ کند و بوریں چم شمار آماج انت۔ و آسکی این گردن و ہمیں سر کو پگاں چوٹیل یے لونجان اتنت۔ آنہی دلبریں وساعتامٹ بوئیں نگاہ، بالاد و پگر و ترس آماجیں دیم نے نکشاں، ہمیں آوازے زیر و آنہی بے کماریں پکنند ابراں ہرج دابا جب و دلبریں اثرے مان آت۔، اجمیں اشتاپکاری و ملوری یے گندگ بوت و ترسنا کی و اشتاپکاری نے انجیں حالتے کہ ہر مرد ما دوست نہ بوت۔ بلکیں شہ آنہی بازیں مردے دور کر تنت آنہی دستانی پتجگ کسان و لنتکے بارگ و دراج و پادے سک کسان ات انت و رواجے ترند و گرو ناک آت۔ راہاروگا کمیں دیگی ڈول گوزگ بوت۔ کسان یے جب گوست بند اتا پٹ یے چوسا ہا دوست آت۔ پداپہ ماسا مہرے کرت بلیں پدا ہر دوینانی مہرے چراگ مرت۔ پت یے گشے شمشت تالہتیں وختا ماسارے چونادراہیں بلکے آچارت۔ کسانیا پتا آرا شیواریں جنکے لیکھ ات و سر

ے پھر بست۔ بلیں آنہی ورنایا آت رس ات۔ آنہی واینکہ ہم گشت ”منی جنک زاناں بہ کئے شتہ بلاہیں جمہوریت دوستیں جنکے“۔ آنہی چپورتی و زوری نہ سگ ات و دروگے کدی نہ بکشات۔ کدی وتی راہبندے یلہ نہ دات۔ آنہی مستر تریں تو سیپ نے تہا ہم تون چیر بوت و پیسلہ کنگا سک اشتا پ آت۔ اگہ شہ کسے آیکرندے دے پرشتیں گڑا براں آدمردم پرائی گوں مردگاں حساب آت۔ زند پرائی پر کنگلیں راہے ات و کسانیں گپے آنہی ارواہ زدگ کرت۔

آنا و سیلے ونا پھوتی جنک نے ہیالمداری و وائینگ مولدے داشت بلیں اے بے واکیں زالبولا کدی نہ وائیت۔ اے مولد سیریں تنکے جنکانی در بر جاہے وانوک ویک ملام واریں روسی مر دے نے جنک آت و سکین نرم دل، جذباتی و دروگ بندیں زالبولے آت۔ آرا ہموچ عشقا گور جت و گڈسرا انچو بوت کہ 1850 آ (کہ الینا راہبندہ سال ات) گوں پوئن نے افسرے آرو سے کرت و آنہی ہم لہتیں روچا پدسون دات۔ اے مولد لبر انک دو ستے ات ووت ہم پرشت و پر و شیں شعرے بست۔ آنہی الینا راوا نگ نے سکین دات بلیں تہنا وانگا الینا نے ہوشام نہ پرشت۔ آنہی دل شہ کسان یے آنیکین کارانی و اھلدار ات۔ پیکیر، گشرنگ و تنگیں و نادرہیں مردماں جیرو ات و مدام ملور بوت۔ آنہی ایثانا و ابا ہم دیست و گوں وتی درستیں مردماں ہے گم جتانی باروا گپ و ترانے کرت۔ آنہیا دان و خیرات ہم بے کچ دات بلیں انکھ آنہی دلا اجیں بے ہمبلی، ترس ووت سریں سنجیدگی یے ودی بوت۔ دیناے بے مالک ایں پشی و کچک، کدوگاں کپتگیں مرگانی چوری و ہروڈیں ساھدار نے حاطرا الینا نے دلا جاگہ آت۔ آشہ ایثاں کدی بیزار نہ بوت۔ و ایثانا مدام آپ، چینک، وراک دات۔ آنہی ماسا ہج نہ گشت بلیں آنہی پت وتی جنک نے ہے عادتاسک پدرد بوت و گشے ”ایثی پشی و کچکانی سببا ادا زندگی عذابے۔ الینا بیا یک موکو یے آگسکے کپتہ۔ اے بڑگا آرات کن“۔ آنہی وتی جنک توار کرت۔ الینا تچانا کنیت و مگسکا آرات کنت۔ ”بچار تو چکھ مہروانے۔ نوں ایثرا بگش کہ تر اگے گپیت“۔ پتا پھوتون گشت بلیں الینا ہج دلا نیا ورت۔

الینا رادہ سالے عمر اگوں کسانیں کاتیا نایں پنڈ و کے آمہر بوت۔ آچیر و کائی باگا ہوار بوت انت و الینا پرائی دز مال شیرکنی و سنے کو پک برت و لیٹوک کاتیا نہ زوت۔ آگوں آنہی زیمی

درچکے پشتہ ڈکارا ایو کا نشت، پہ مہر آنہی کسہ یے گوشداشت و ہشکلیں نانے وارث انت۔ کاتیا
 نئے زواکیں تو آدم آرم آراجت و کاتیا راگوں آنہی باز بدکات۔ آنہی مدام شدہ ادا تچک و حدائے
 آجوںیں سرڈکارو گئے گپ جت۔ الینا پہ شرپ و چیریں تر سے اے نوکیں ہیال اشکت انت و کاتیا
 راجرات۔ آرم کاتیا نئے بالاد، زبریں دست، بے تاهیر و بیر چکاریں چم، لمہیں آواز و کہن و درتگیں
 پچان یک نوکیت و اجیبیں پاکیزگی یے گندگ بوت۔ الینا گسا آھگار ندتاں دیرا حدائے دیار و پنڈو
 کانی باروا پگر کرت و پہ و تابادائے لٹے پروشگ، لو تے زورگ و کاتیا نئے ہمراہ بوھگئے و ابے دیست
 ۔ آنہی کاتیا نئے سرے تاج نئے و ڈیں جنگلی پھلاں چہ سمھتگیں تاجے سراکنگ و پہ نازے راہاروگ
 لوٹ ات۔ اگہ ہے و ختا کسے کمر ہا پتریں گڑا پہ بے چارگی چار اتے۔ یکرنڈے ترندیں ہورے تھا
 کاتیا نئے چارگادرات کہ آرم آنہی پتاگوں میسگیں پچان دیست و جٹ و گنوگ و کوچگی نئے نامے بر
 کرت و ہرے دات۔ آجیرانی نئے مارشتاں سہر تر ات او پہ ملوری ار سے دارگ نہ بوت انت۔ کاتیا
 مدام فوجی سوتانی و ڈیں سوت الہان کرت۔ الینا ہم شدہ آنہی اشکت۔ یکروچے سوتاجنگا ات کہ
 ماس نئے اشکت و پہ زہرناکی سوج کرت۔

”اے سکیں سوت شدہ کجاہیل کرت؟“

الینا سرچست کرت۔ و ماسا راجرات بلیں یک لہزے ہم و پادرنہ کرت۔ ساہ روت
 بروت بلیں وتی رازا کدی نہ گشیت۔ آنہی دلا پدائے و درد و ہمو لے زرت و ہتیں روچے تھا کاتیا نئے
 مہرھلاں بوت۔ بزگیں کاتیا تپ بوت و مرت۔

کاتیا نئے مرگہ حالے اشکنگ الینا نئے شپانی و اب پر ات۔ کاتیا نئے کدی دیوان آنہی گو
 شتاں جبگات کدی کدی آنہی نچوگمان بوت کہ کسے توارکنگ انت۔

سال گوزان اتنت و الینا نئے ورنائی برپا پئے چول نئے و ڈا بے توارا زوت زوت
 گوزان ات۔ زاہر ابے پانڈگیں بلیں دلاگم و گرتی نئے تو پانے برجہ ات۔ آیوک ات۔ استاخوف
 حاندانارو آنکوکیں جبکان کسے آنہی دزگہار نہ بوت۔ الینا راشہ پت و ماسے میگا نچ و ڈیں بندشتے
 نیست ات و شدہ شانزدہ سالے عمر آجوتب ووت سریں زندے گوازیگا ات۔ آنہی وتی دنیا یے ات

بلیں بازایوک و بے تمہلی۔ ایوکیا آنہی ارواہ آخلوک روک بوت و مرت آنہی ارواہ چوکس بندیں
 مرگابے تاهیر ات۔ آہید بندشت و سوج و سرالمورات و پہ آجوتیں زندے زرات۔ کدی کدی شد وتی
 جندے جذبگاں ترس ات۔ آرم اپنے ہرچی بے کار مارگ بوت۔ ”اہید مہر ازندگی وادگ انت بلیں
 من پہ کسے مہر کنین؟“۔ آرم ہے حیالا نچ کر زینت۔ اژدہ سالے عمر ”وتی تپ“ آگپت والا بے شد
 مرگاپش کپت۔ چونہ جان سلامت و توانا ایں مردے ات بلیں تپا نچوژند کرت کہ بلاہیں مدتے آید
 برابر بوت۔ بلیں آنہی پت ہما و ڈ شدہ آنہی بیزار ات۔ کدی کدی انچوگمانے کرت کہ تیوگیں
 روسا آنہی واھگ دگہ کسے نئے دلا ہم نیست انت و پدایمیزاں میزانا اے خیالے لشمشت وتی سراہند
 اتے۔ پہ بے پگری و وشحالی روج گو ست انت کہ ناگتہ آنہی جینا غیبی تاگتے پیدا بوت و بے تاهیریں تو
 پانے آراہے شوہاز اسر جت، شدہ بال کنگاساری آنہی بانزلاں دم برت تو پان گو ست بلیں آانگہ شد تو
 پانے اثراں آجونہ ات۔ آنہی وتی دلے بے تاهیری و ملوری نئے چیردیک باز جہد کرت بلیں زاہریں
 و شحالی آنہی ارواہے بے تاهیری چیردات نہ کرت و اے و ختا گہ آنہی سیال و آرمیزاں آنہی بے
 سر و نہیں گپ نہ پھمت و ملور گندگ بوتنت گڑا نئے نوکیں گئے نہ ات۔

مئے کسہ نئے بندائے روچا الینا شدہ پیشی عادتا گیش دریگئے دیما نشت۔ برسینف نئے
 باروا پگرے کرت، وتی و آنہی دیوانے باروا چار و بیچار کرت۔ برسینف آنہی دل برت ات۔ آرم
 برسینف نئے مکسد، مارشت و نیکیں جذبگانی سراہیہ ات۔ آنہی آئیگہا ساری کدی گوں الینا اے
 و ڈیں دیوان نکرت ات۔ برسینف نئے پر مڑا ہیں چارگ و چکنڈ گے گیر آرانوات ہم چکنڈ ات و پگر
 نئے کرت۔ بلیں نوں آ برسینفا گیر آرگانہ ات۔ آشدہ پچیں دریگا شپا چاران ات و تاں دیرا تہاریں
 آزمانے ندر ہے کرت کہ سک نزیکن مارگ بوت۔ پدایا دات گوں سرے چنڈیگے شدہ دیما
 ملگورے دور کرت انت، وتی سنٹرائگیں باسکے اہید پگرا آزمانے نیمگا تچک کرتنت و پداجہل یے
 کرت انت و ہمت نئے کشازا نو بنداشت۔ سرے سر جاہا ایر بوت، آنہی دل واروا ہا اثر کرتگیں
 جذبگانا ایر مات کنگ نئے باز جہد کرت بلیں ارسانی نو دوارگ نہ بوت انت و اے ارسان، اجیبیں
 سوزمان، ملوری و بے تاهیری یے مان ات۔

برسیف ایڈگہ روچا موڑے باڑہ کرت و ماسکو آشت۔ آترا پوسٹ آفسا کلد ارچگر
گی بہتیں المی این کتاب زورگی و گوں انساروف گند و نڈکنگی ات۔ ساری نے رندا گوں شوین گپ
ئے تھا آرانانگتہ دلا آت کہ انساروفاتی ماڑیا چہ مند بوہگ نے سلاہ بہ جنت بلیں ڈیکے نہ وارت
۔ آنہی پیسری گس بدل کرت ات کہ اودا آنہی سر کرت نہ کرت۔ آنہی نوکین گس یک سنگ نے
بے براہیں ماڑی بے پُشتی میگا ات۔ پیٹر سہر گئے ماڑیا بی وڑیں اے ماڑی اربا ت و پاور سکایا دگئے
نیا مینا ات۔ برسیف سرگردان و سر بنگ ات کدی پانگے سوچ کرت و کدی یک مردے کہ بلیں
نشانے برسیف بلیں ماسکو آدمی نے ڈس نے سئی کنگ گشے ڈوھے زانگ بیت و پانگ دو اینکہ شہ
نوکین مردماں ترس انت و حال نہ دینت۔ برسیف نے میگا کسے دلگوش ندات البتہ شہ برزیں
دریکے آشوہا زکاریں درزی بے آسکش ات و برسیف چار ات بلیں، چچ یہ چچ۔ آترا تہنا صدری بے
گورا ات۔ ریشے مزن اتنت و بوریں دگی این پیلکے کوپگ نے لونجان ات۔۔۔۔۔ ہو پرکوت نے
سرے کوٹ این بڑا ہم چار ات، پلینگ ات و پدا کا ہاں گلائیش بوت۔ گڈ سرا پادشپا دیں بلکے رابز
گ بوت و برسیف انساروف نے ڈسے دات۔ آگسا ساڑی ات انساروف ہما درزی نے کمر ہے باڑ
ہئے سرازرت ات کہ آنہی برسیف شہ دریا چار ات و پے بے کماری پدی بوت۔ مزین کمر ہے ات
دیوالا ناسبزیں رنگ کرت ات کنڈے آتہتے ایر ات و دومی کنڈا چرمی کرسی بے ایر ات و چھت نے نیا
مچینا یک مزین کپس بے لونجان ات کہ آنہی تہا کدی بلبلے مان بوت۔ برسیف نے پیٹر گا ہاں بوہگا
انساروف پے ہیا پٹیر ادرا ت بلیں آنہی ”اف اللہ۔۔۔ اڑے توے؟ بگش چون رد کرتگئے“ نے
وڑیں لبزے ہم نہ گشت۔ آنہی سلام ہم نہ دات بس برسیف نے دستے پر نچ ات و کمرہ نے یکونیں
کرسیا نادینت نے۔ و ت میزے کشا و شتات۔ ”بچار تیکہ کمرہ پرکوتے وانگہ شرکنگ نے موہ ہم نہ
رستہ“۔ انساروف ڈگا راکپتگیں کتاب و کا گدانی انبارے میگا اشارہ کنانا گشت۔

انساروف زگریں روسیا گوں روانیا گپ جت بلیں ہر گپ نے گٹ نے بن نے گشتگ
ئے سببا در آمدے ہم مارگ بوت۔ رنگ و دروشما پیک درملکے ات (بلغارے ات) آپست و چارو
پست و پنچ سالے بارہ بندیں و رنا ہے ات۔ آنہی ڈو برکت ات و دستے زبر و لاگرات انت۔ پو
نزے پتن، مودے تچک و سیاہ کسانیں پیشانی، ہورت و پڑ پگریں چم و بروان بزات انت۔ آنہی
چکلند گانگ و مزین لغانی تہا مر وادیں دنانا نی ردگندگ بوت۔ آترا کہنیں بلیں ساپ و سلہیں کو
ٹے گورا ات و درستیں بٹن بے بست اتنت۔

”توسرے گس پرچا پلیدات“۔ برسیف سوچ کرت۔

”ایٹی ہاڑہ کم انت و شہ یونیورسٹیا نزیک انت“۔

”ہو بلیں مرچی باندا موکل انت۔۔۔۔۔ و گر میا ترا شہرا چون تب کنیت آگس یلہ دات
ات گڑا گر میا ماڑی (بگلہ) بے بزر تیں“۔

انساروف پنچ پسونہ دات۔ آنہی برسیف پاپ تچک کرت و گشت ”بکش کہ گوں من سیگا
رنیست“۔

برسیف پاپ روک گرت۔

”من کونسو وئے نزیکا باڑہ نے سرا ماڑی بے زرتہ بازارزان و آرام دہ انت و برزی
تک نے کمرہ ہے حالی انت“۔

برسیف یک دراجیں کش بے گپت۔ ”من پکر کنگا اتوں کہ اگتئی وڑیں مردے برزی
تیکے کمر ہاںز و ریت گڑا باز جوان انت توچے گشے پھلیں دوست؟“ آنہی دو تانا لہم لہما یلہ دینا نا
گشت۔

انساروف وتی ہورتیں چم چست کرت انت و آترا چارت۔ ”تو منا وتی ماڑیا چہ مند بو
ہگئے سلاہ جنے؟“۔

”ہو منی گورا برزی تبکا کمر ہے حالی انت“۔

”لکھ منت جگر۔۔۔۔۔ منی کیسگ لک انت“۔

”چون؟“

”دو گسے باڑھے دینگے تاگت نہ دارین۔“

”بلیں من و۔۔۔۔۔ برسیف گپ میگا اشت۔“ اے تراچ وڑاگران نہ کپیت۔

زاہرانت اے گسا تو یلہ نہ دے بلیں اودا ہرچی بازارزان انت و من و تو ورگ و چرگ یکجاہ کرت کیں۔“

انساروف بیچ نہ گشت۔ برسیف ہاموشیا پیزار بوت۔

”شرگڑا منی مجلسا بیا۔“ آنہی کمیں دیراگشت، ”شہ منی ماڑیا لہتیں گامے پند ایک حاندانے

است من تراگوں ہماواں نیادے کنائینگ لوٹین۔ منی نزیکیں سنگے ہم ہمووانت۔ دریکتیں انسا

روف تو بہ دیتیں چونیں بے دروریں جکے است اش۔ باز شیواریں جکے۔ مناسک انت آنہی

دیوان ترا باز دوست بیت (روسی اگہ لنگڑ پیت گڑا سکتانی وسیلہ آمہمانے ہدمت کنگاوش بیت)

ہالینی۔ الم بیائے۔ بلکیں تو منی ماڑیا بیا۔ من تو یکجاہ وانیں۔۔۔۔۔ کارہم کیں۔ گوں من کتاب باز

نت۔ من مروچی باندہ سٹری او فلسفہ وانگا اُن۔ تراہم اے ہنگ دوست بنت۔“

انساروف پاد آت و کمرہ تہا گامے جت ”شرگڑا تئی ماڑی اے باڑہ چکس انت؟“

”نکرہ تے صدر و بل۔“

”وچکے کمرہ مان؟“

”بیچ،“

”بزاں یک کمرہ پست روبل؟۔“

”آہہو۔ بلیں آکرہ منی زلورتا گیش انت۔ حالی انت۔ آجوان انت۔“

”بلیں من تہنا ہوا وڑا کائین کہ تو شمن یک کمرہ بگرے پرچاکہ من گیش دات نکیں۔ چونہ تو

گشے کہ ہرچ دورچے گزارہ بیت۔“ انساروف گشت۔ ”بے شک بلیں راستی منا تو ریت۔“

”گڑا دوست آنہی زلورت ہم نہینت۔“

”جوان ہروڑتئی تب۔ تو و تئی گپ نہ پروشنے۔“

انساروف پدا بیچ پویے نہ دات۔

دوئیں ورنہاں انساروفنے ماڑی اے آھلئے روج معین کرت۔ آوان گسے واہند

توار کرت بلیں آنہی وتی ہپت سا لگیں جنک دیم دات۔ آرا مزین رنگی این دزمالے سرات۔ آنہی

انساروفنے گپ پترس و دلگوش گوشداشت و بے تو ادر آت۔ شہ آنہی پد ماسے آت۔ بزرگ پیر

ات و آرا ہم کسانیں دزمالے سرات۔ انساروف آرا گشت کہ من کوشنو وے نزیکیں ماڑیکے

آرئین بلیں اے کمرہ ہم گوں من انت۔ منی مڈی آن دلگوش کن ات۔ آہم ترسانا در آت گڑا واہند

وت آت۔ بنداتا گشے گپاں پھمگا ات بلیں در آیکا سوچ کرت۔ ”کوشنو وہے نزیکیں؟“ پدا

درواز گے بیچ کرت و تر ندیں گالوارے آگشے۔ ”گڑا کمرہ تئی ناما انت۔“ انساروف آرا باور

کنائینت۔ ”بھرے پھک کنگ جوان انت۔“ گوں ہے گپاں درزی تر ندر آت۔ برسیف

وتی دلی واہگے سرجمی اے و شیں ہیالاں برتر ات۔ انساروف گوں بلاہیں مہر و اجزی یے آرا

رکست کنگا تا دروزگا آت۔ روسیانی تہا اے وڑیں اجزی آرتے تہا وادے برابرنت۔ برسیف

رے روگا پدہ حیا لے کولے کش ات و کا گداں جتا کنگا گشت۔

8

آروچا آتنا واسیلے و ناوتی وردنے کمرہ ملورا نشت ات۔ آنہی چندا ہوار آنہی لوگواہ و لوگو

لجہ اے دو سیالیں ناکویے اووار ایوانو وچ استا خوف ہم نشت ات۔ اے پنشن بوتگیں کورنٹے

(زارے فوجے کسانیں افسر)۔ عمر شست سال، بدن بے کچ پزور، الما تگیں زردیں دیم، بزیں لنت

وزردیں واب آماچیں چم ات انت۔ پنشن بوہگا پدیکوئی آما سکو آجہہ مند ات۔ آنہی لوگبا تک سودا

گریں حانوادہ ہے جنک ات و کم و کدریں۔ بنمالے پشے گیتنگ ات۔ شہائی نپ و پاندگ آکونٹ

اے گزارہ بوت۔ آنہی کدی کارے کرت نہ چارو بیچارے۔ واگہ کدی پگر کرت گڑا آچگر تہنا پگر

اے بوت و بس۔ ایوکا زندگی آیکبرے یک واہلے آرا کار پر مات۔ ہر اے وڑنت کہ روتا کہ تہا

لندن سے نمائشے آ ” کاؤنٹر بمبارڈن“ نامیں از بابے بارواوانگا آنہی دپا آپ یلہ دات۔ پوتتا ہے
از باب نے لونا نینگا بے تھیر بوت، سوج و سرے بنا کرت کہ زرجا و کجام کمینی نے وسیلہ آ بدنت۔
اووار ایوانو وچ آتما کی رنگ نے کوٹے گورالت آستیں ثانی یے بست ووش ورا کیں مر
دے ات۔ کدی آراہاسیں کارے باروا سلاہ و سوج دیگی بوتیں یا بے سرو بنیں گپے جھنگی بوتیں گڑا
لرزان راستیں چجگ نے لنگا سرینان واڑان اڑانا گشتے۔ ” مارا وڑے نہ وڑے۔۔۔ لوٹیت۔۔۔
کہ اے گپ۔۔۔“

اووار ایوانو وچ دریگ نے نزیکا کرسی نے سرانشت ات پسک ات وکولائی آرتیمئے وچ
نے دست کیسگان اتنت و دیم نے زہرنا کی و بد آیک پد رات و کمرہ تہا تر ندرنگام جنگ ات۔
آنہی اوشنات و سرچنڈ نیت۔ ”مئے زما نگ نے ورنہاں وتی مسترینانی قدر و شرپ زانٹ
ومن انو گیگان گندین، منی چم دوت کنت۔ بوت کنت کہ آجوان انت و من ردا ان بلیں پدا ہم ہر چیز
نے باروامنی وتی پگرے۔ من حرے و نہ ان۔ ”چون پے گشتے اووار ایوانو وچ؟“۔ آنہی گشت۔
اووار ایوانو وچ آراچارت و لنگا نے ترکیت۔

”اے راستے کہ من اینکے شیوار نہ ان۔ من آرانہ پھمین، چوتی پسا ابید کا زما س نے ہر چیز
ارا آنہی دلا جاہ انت۔ من اے گپا شر پھمین ونوں منا پراہ ہم نمیت۔ اے درست ناپادارنت۔ ہشکلیں
حیال و مزین گپ مارانہ براہیت۔ بلیں شا ہزا دک شو بین مناں کہ بلا ہیں از مکارے بلیں وتی مستر
ینانی بے شرپی و ہما مسترین کہ آوان وتی دپ نے لنگہ اش ہم داتہ۔ ہو ہو سسک باز کرتہ پرے۔ گوں
من رژنا پگری نے با و ستا سگ نہ بیت۔ ہر چیز نے کچ و کسا سے بیت۔ من چوری یے نہ ان۔“
آنا و اسیلے و ناپے ہر ٹلنگو ک جت۔ نو کرے تچانا ات۔

”شو بین پرچا نیت؟“

”پے گپے کہ اے واجہ کار بیگواہ انت؟“۔ آنہی سوج کرت

”آنہی زلورت نمیت توارے کن من نہ لوٹین آرا“۔ نکولائی آرتیمئے وچ گشت۔

نکولائی پرچا زلورت نمیت؟۔ ”آنہی ترا دردیگ کرتہ۔ تئی دوا درمانے پوک کرتگ

انت من گوں آنہی گپ جنین وہ بہ اشکین کہ آنہی پرچا ترا زار کرتہ“۔

من پدا گشتین۔ ”آنہی زلورت نمیت۔ تو نو کرانی دیما پے گپ لوٹے؟“

نکولائی تو انچو گشتے من ہم کدی نو کرانی دیما ہر نہ لوٹین۔ فید یوشکا برو شو بین آ زوت دیم دے۔

بچک شت۔

”منی مکسد کدی اے نمیت۔۔۔۔ اے درستیانی ہر وڑا زلورت نمیت“۔ نکولائی

آرتیمئے وچ دنان درشانا گشت و پدا کمرہ نے تہا تر ندرنگردگے بنا کرت۔

”ناپا ویل آرا الم شر تو پہلی لوگی انت“۔

”بلیں منا پے آنہی پہلی آپو پے کار نیست۔۔۔ پہلی۔۔۔ اے چی اے۔۔۔ درست

ہشکلیں گپ انت، پرچا ہشکلیں گپ انت۔ آرا سر پد کنگی انت“۔

”منا گونے ہچ گلگ نیست۔ تو وت سر پدے کن تی گپا زوریت“۔

ناکولائی۔۔۔۔ ”ہچ نا۔۔۔۔ ہما کہ تو آتگئے بے تب نے۔۔۔ لہتیں روج انت کہ تو لاگر

بوٹگئے۔ منی حیالا اے در ماناں ترا پرک نیست؟“

”نامنی جگر نوزرت۔ اے در مان پسن المی انت۔“ نکولائی آرتیمئے وچ گشت۔

اے ہمگا شو بین دمبرتگ و گوں پرتو نہیں چکندے آکر ہا پرت۔

”جی آنا و اسیلے و نا تو منایات کرتہ؟“۔ آنہی سوج کرت۔

”ہمو! من لوٹت ترا۔ مناتئی چست و ایر دوست نہ بنت۔۔۔ پاول اے گپ بہہ

سگ نہ بیت۔ تو نکولائی آرتیمئے وچ نے بے ادبی چون کرت؟“۔

”مگین نکولائی آرتیمئے وچ منی گلگ ترا داتہ“۔ شو بین پے نیم جمی استا خونا چارانا سوج

کرت۔ آانگہ چکند گا ات۔

استا خوف دیم آمیگا چرنیت۔ ”ہمو گلگ دارنت۔ من زاناں تو آرا پے گشتہ۔ آنہی

تب ہم جواں نمیت۔ انوں شہ آنہی پہلی بہ لوٹ و چونہ کسترینا وتی مہروان و مسترینا ناں شرپ

دیگی انت“۔

”واہ! چوینیں منطقیے“۔ شو بین پگر کننا نادیم گوں استا خوف کرت ”اگہ کجام وڑامن ترا درنج کرتہ منا پہل کن“۔ شو بین پہ ادب سر جہل کرت و نشت۔

”بلیں من چوشیں گپ ہم نکرتہ پدا ہم ترا پہل انت پرچا کہ تو زانے من گپا دلاندارین“۔
 نکولائی آرتیمئے وچ دیم دومی ہیمگا چہرینت وگشت۔
 ”خیرنت انکس ایں گپے نعبت۔ بلیں یک سو جے مومکل بدئے،
 گلیں آنا واسیلے ونامنی ڈوبا آسر پدانٹ؟“۔ شو بین گشت
 ”نامنا چے معلوم۔۔۔۔“۔ آنا پہ دلگوش پسودات۔
 ”اف ہدا۔۔۔ من چنت براں گشتہ وگوں تو دست بستہ کہ منا گوں ہے جیڑھ و پیشی
 پاشیاں بدکنیت“۔
 نکولائی گرگے جت۔ ”مردم ماہے ماہے آ پد گسا کنیت کہ کموتا ہیر بہ گپت۔ وتی گس
 ے مردے گندیت بلیں گسا مدام جیڑھ۔۔۔ مدام مصیبت۔۔۔ دمانے ہم آرا مانیل انت۔ گڈی
 جاگہ ہما کلب انت دگہ یا مردم دگہ نیگے آسر اکشیت تاکہ گوشے آجوہنت“۔ نکولائی آرتیمئے وچ
 رچانا دروازگ ترند ترند بند کرت ودر آت۔ آنا واسیلے ونا پہ حیرانی چارگا آت“۔
 ”کلبا روت واجبہ۔۔۔“ آ نہی پہ تہون گشت۔ ”کلبا تو نہ روئے یلہ چر۔۔۔ کلبا چشیں کنے
 است کہ تو آراشہ منی تیل منی دوستیں بوریں اسپاں برے بدئے کہ تنگہ منی دلے سچ نہ کپیت
 کمینگ۔۔۔ ہو کمینگے تو۔۔۔ کلبا نہ روئے۔۔۔ وپاویل ترا ہم لچ نکنت تو مدام کسانے۔۔۔
 اف منی سرتر کگا انت زویا کجا گارانت“۔
 آ نہی ترندیں گالوارے آگشت۔
 ”منی حیالا برزے کمرہانت۔ اے شیواریں روباہ چنکہ زوت ہوٹڈا پتریت“۔
 ”تر اھدائے دروہی انت شو بین۔ ہدائے۔۔۔ منی درمانانی تاس تو ندیرتہ۔
 پاویل منا گیش مہرنجیں“۔
 ”بدئے تئی دستان چکین تا تو من ترا کدی نہ رنجیں ایں۔ تو منا کجا دل بے۔ تئی درمانانی

تاس وانگے کمرہامیزے سرا یرنت“۔
 ”دار یا مدام ایشر اگم وگار کنت“۔ آنا واسیلے ونا گوں مللے لیسار پشانادرات۔
 شو بین آ نہی پدارو گات بلیں اودا راپوانو وچے تو ارا کموجل اتے۔
 ”گوں تئی وڑیں گریبیں زھگے آے وڑ!“
 کورنٹ آلہم لہما گشت۔
 شو بین آ نہی نزی نکاشت۔ ”واجبہ پرچامہ بیت؟“۔
 ”پرچا۔۔۔۔! تو کہ کسترے گڑا ہاشرپ بکش“۔
 ”کنے را۔۔۔۔؟“
 ”تو زانے کنے را۔۔۔ کجام گپا ہند گائے“۔
 شو بین دست سیگا بست انت وگشت۔ ”منی واجبہ۔ اے گپا کنے نزانٹ کہ فرقہ بندی ے
 ماڑی تئی برکتا برجہ انت۔ چاگردے کلا تے بن ہشت توئے“۔
 ”بس۔۔۔۔۔ بس کن براس۔ منا گشتیز ہرامہ گچ“۔ ایوانو وچ وتی لنگکاں تاب دیگا
 لگات۔
 ”آ نہ بوت۔ اے بوت“ شو بین گشت۔ ”یک واجبہ است کہ پیر بوتہ بلیں میر نہ بوتہ۔
 قدرے کن! تو وتی ہیالائے۔ تو زانے نکولائی آرتیمئے وچ شہ من پچے زار بوت۔ مروچی سہی
 ایے من و آ نہی جرمن دوستدارے گورا بوتگیں و ماسیناں ”منایل مدے مہ رو“ ہوار یا الہان کرتہ
 ۔ تو و اے سہوت اشکتہ۔ منی حیالا ترا باز دوست انت۔ من ہمنکہ وار اے سہوت گشت کہ شزار بوتن
 و منا اے درست بے پاندگ لگ ات۔۔۔۔ انسانا گوں اے وڑیں نازر کیں جذبگاں پے کار۔
 من ہردو بینانی سرا مسکرا کرت۔ ہے گپ واجہار اوش نبوت۔ سار یا منا و پدا آرا ہرے دات وگشتے
 کہ منی چندے گس بہشت انت۔۔۔۔۔ بہشت۔ اودا منا تا ہیر رسیت۔ تئی بچ وڑیں کردے
 نیست و من آجر منارا گشت کہ نون بدارے۔ آدرات و من ہمودا پشت کپت اُن۔ آہیشنا آت بلیں
 اے ہیشنا ہم آرا تب نیا ت و رہنگ یے بنا کرت۔ نوں تو بگیش کنے ڈوہ داریں؟“۔

”پدرانت تو“۔ اوواریو نووچ پسودات۔

شو بین یہ حیرانی چار ات۔

”منی مہروانیں واجہ یک گپے بگش“۔

شو بین آراوش کنگ نے جہد کرت ”اے جہلائیں گپ تو پے ہا طرا کرت انت کہ تو

وقتی ایب زانتی کے کمال نے درشا نگا بے تاہیرتے یا گواتے سرینگ وتوارے ودی کنگ نے واہگا تراکڈن کرت“۔

”من تراکشین منابل۔ منی دلاگیش مہ ور“۔ اوواریو نووچ پریات گرت

شو بین ہندانا ڈنادرات۔

”او۔ مناووڈ کائے کد ہے بیار بدے“۔ اوواریو نووچ ساعے پد توار کرت۔

نوکر اطشت نے تہا ورگ وووڈ کائے کد ہے زرت آدرت۔ اوواریو نووچ کدہ زرت

وتان دیرا انچو چار ات گشے آنزانت کہ دستاچی اے۔ سرے چست کرت، نوکرے چار ات وسوج کرت۔ ”واسکا توے مگیں؟“۔ پدا آنہی دیما لوری و بے تاہیری نے اثرے گونا وووڈ کا نوش ات و یک و دو لکھے وارت و کیدگاں دزما لے شو ہارات۔

وخت روان ات۔ نوکر ازان زرت انت متنگیں وارت انت ووقی واجہے تہت آتکہ

وواینگ ات بلیں اوواریو نووچا دزمال انگہ دستا ات و پے ملوری ڈگار، دیوال و دریگاں چارگا ات۔

9

شو بین پدی وقی کمرہا ات۔ کتا بے زرت و نشت کہ کولائی آر تیسے وچ نے نوکر لہم لہما

پترت و سے کنڈی این کا گدے سرے کرت کہ آنہی سرا عدالتے مہرے جنوک ات۔

کا گدا نبشہ ات۔ ”مناستک انت کہ تی وڑیں گران سنگیں مردے سھی این حوالہ نے

بارو اسکا حال دیگ چے اشارہ کنگئے ہم زحمت نکلت۔ تو منی حق، سیالی اے کیں زرو دومی حالاتان

جوان سر پدے بلیں گپ البش انت حاندانے چیزے رازنت کہ آوانی رکھینگ المی انت۔ گس

ے وشے وڑیں پاکیں چیز اتہنا ہما مردم نہ من ایت کہ آرا سینگا دل مان مہ بی۔ چومہ بیت کہ تو ہم

انچش بے، (کا گدا پے مہروانی بر گردینے)۔ ن۔ ا۔

شو بین کا گدے جہلائیں ات۔ ”مہ ترس، من دومی نے کاراں کار نہ داریں“ کا گدو

کرارادات و کتا با دگوش بوت۔ بلیں کتاب زوت شہ آنہی دستا لگشت۔ آرو لہ آما چیں آ زمان و نوک رسکیں درچکاں چارگا ات۔ کہ آشا اید گہ درچکاں جنات انت۔ آنہیا پگر کرت ”روچا اے

درچک سر سبز گندگ بنت و آزمانا رولہ نے رنگ تالانیا ایثانی تازگی بے کچ در پشیت“۔ آگول الینا

نے گندگ نے ایبتاں پاد آت و باگا پترت۔ آرا دلانہ رینپنت و دیترے جوے پھنادا کا ہانی پشہ

الینا دراہ ات۔ آ زوت زوت آنہی نزیکا شت و گشت۔ ”مناچار۔ من تی چارگا نکرزین“۔

آنہیا پے چکنڈے شو بین چارت و باگئے دومی کنڈاشت۔ شو بین ہم آنہی پداروان ات۔

”من تراگشت کہ مناچار۔ بلیں من وت گول تو گیا ان۔ چے اسرارے بلیں خیر چون

کنت۔ اے اولی وارینت پیسرا ہم باز بوت۔ ہو گیر آت کہ من شرتوتیکہ وقی زی این گونکی نے پہلی نہ لوئیت۔ الینا گپے بجن۔ شہ من زار نے؟“۔

آاوشتات بلیں بے ترک وتوار شہ شو بین زار نہ ات بلیں آنہی ہیال دگہ نیمگے آ ات۔

”نامن بچ زار نہ ان“۔ آنہیا دیرا پسودات۔

”چونیں مجازیں جنکے“۔ شو بین وقی لٹ گٹ گپنت و دلاگشت۔

”الینا گونڈیں کہے گوشدار۔ منی دوستے را دوستے استت۔ بنداتا مہند بین مردے ات

بلیں پدا شرابے وارت۔ یکرو پے منی دوستا آرا سہبا مہلہ دمک نے تہا نشہ نے حالتا دیست ہے وختا

آوانی مہرے سا نکل سست۔ منی دوست برتر ات بلیں ہما نزیک ات و گشتے۔ مناتئی سلام و درہبا

تے نہ کنگ نہ تو ریت بلیں برترگ داگ دنت۔ تو نزائے اے درست منی پگر و گمانی بروردنت۔

اللہ منی سرارحم کنت“۔ شو بین ہاموش بوت۔

”بس۔۔۔؟“۔ الینا سوج کرت۔

والگین۔ اے دعوت نامگ ووزخنا گندے ”پسوہم لوٹیت“

”اے کوچکا ہم منی پدایلہ ندنت“۔ ”اللہ نے میارے“۔

برسییف پہ ہاموشی شو بین نے گشتا تک گوشداشت وپہ وتی سگت نے خاطر اچہ لجا سرے جہل کرت۔ آستا خونے ماڑی نے ایلی آپرت و شو بین چیکو راسف نے گورا سر بوت۔ بازوشین لہزاں گوں مسکرایے کرت۔ کازان تارتارو آنہی مساپران یے ہندینت بلین کسے پہ دل و راستی و ش نہ بوت۔ شہ مجلسا درست گوں ناکا میں دلے پادا آنتت۔ ہما مردم کہ یہ یک و دو میا برائے نام صاحب اث انت و نیوسکی دگ نے سراپہ زاہری بچکند ووشی یک دو میا حال احوال و جوڑ پختیر کنت و رھا دگ بوہگارند پسرُی بے زاری و بے مہری نے چادر پوشنت۔

10

الینا باگنے بدلانند و نیادے کربا آت وپہ مہر برسینفا بیا پختیرے کرت۔ آنہی پہ بے تاہیر ی پریریکیں گپ سرینت۔ کولائی آرتیمے وچ پہ ہاموشی نیمگے آنتت ات و آنا واسیلے ونا آتریں گدے سرادو روات ات ووتی کربا پت ات والینا یوک ات۔ زویا راساپ و سلہیں سکرٹے گورا ات و دستے بگلا آنتت۔ و آنہی تہت نے پہنا دانشت ات۔ اووارا یوانو وچ ساہگ نے آرام بکشیں کرسی نے سرا بینگ ات۔ اے کرسی نے نام اش ”گوانزگ“ ایر کرتہ۔ برسینف وتی آرتیمیں پت نے باروا گیا ات۔ آرتوٹی پت گیر آہگا ات۔ ادا آنہی یک گپے ستا کرزیت۔

ہشتا دو دو گلام نے واجات و اے رژنا پگرس و اہجا وتی مرگا ساری ہماں درتیں آجو کرت انت۔ ہینگن نے وانو کے ات۔ آنہی ”دنیا نے تہا ارواہ نے کار“ نے ہنگا کتا بے نیست ات۔ اے کتا بے تہا شیلنگ و سویدینو رگ نے فلسفہ و اُلسی جمہوریت نے نظریہ نوکیں وڑے آگوں یک و دو می آہور و تور بوت انت۔ برسینف نے ماس نے مرگا پدا آنہی پتا کسانیا آرتا ماسکو آ آرت ووائینت۔ آنہیا پہ حب وواہگے ہر درونت وائینت و محنت کرت بلین سو بھند نہ بوت۔ آہلا ہیں

کتاب دوستیں و ملنگ تہیں مردے ات۔ لہم لہم واژانا باز چیریں و جوڑ یتیمیں دابے آگپے جت۔ حالانکہ گوں وتی بچکا بے کچ مہر بوہگ نے باوستا انگہ لے کرت۔ پدریں گپے کہ بچکا آرتا تہنا درونت نے وختا دیست و آنہی وانگا وچ دیروی نہ بوت۔ تیکہ آنہی کماشا اے معاملہ بہم ات ووتی بچکا بورڈنگ سکولا برت۔ برسینف نے وانگ بندات بوت بلین مدام آنہی حال گیری و سوج و سرا آت وشت۔ آنہی گوں وتی سوج و سرگپ و تراناں پرنپیل تاں پوزار سینت و دو می استاد ہم اے وت سریں مہمانا شزارت انت۔ مدام بچارے گوں انچیں کتاباں پیدا ک انت کہ آعلم نے بنکپ نے سرا بے نپ و بے ہودگ زانگ بنت و دو می نیوگا سکول نے زہگ ہم شہ آنہی گرمگی ایں ولا گریں دیم و دراجیں کونا ترس اتنت۔ آواں نزانت کہ اے پنگ و بے براہیں وکدی پھر دکھتی ہم نہ کند وکیں کماش پہ آوان وتی بچکا نے کچا مہر کنت۔ بیکرنڈے آنہی زہگاں آوا شنگٹن نے باروا سر پد کنگ لوٹ ات۔ ”منی پھلیں سنکتاں“ آنہی گپ نے بندات بوہگا اجبیں آواز نے سببا پھلیں سنگت جست انت۔ ہینگن نے اے دلپا ک کنگٹیں راہے گچین کرت ات۔ راجد پتر و آنہی باروا جست و اژ و جنجالاں مدام ملور ات۔ برسینف کہ یونیورسٹیا شت گڑا آنہی پت ہم لیکچر نے گوشدار گاشت۔ بلین زوت نادراہ بوت، 1848 نے واقعاتاں آرتا اسک دل کہت کرت۔ آنہیا وتی کتاب دوارگ ردد و بند و نیگ لوٹ ات۔ آنہی برسینف نے سانس نے پڑا کارنگ باز ساڑا ہت و مرگا ساری پیٹنگی مبارکی دات۔ ”من اے قندیلارا دیرگا اُن تا کتہ تی و س رسیت ایشرا پھر یزے ورژن نے شنگ کنتے“۔ آنہی مرگا دوا دار (کلاک) ساری برسینفا گشت۔

انوں الینا نے ساڑی بوہگ و دیم پدی آ برسینف لہر زگ نہ بوت۔ آنہی الینا راوتی پت نے باروا سر پدی دات و پدا یونیورٹی نے گپ بنا بوت۔ ”یک گپے بگش۔ تی سنگتانی تہا شیوار والٹقیں مردم ہم است ات؟“۔ الینا سوج کرت۔

برسینفا شو بین نے گپ گیر ات۔

”الینا۔ مے تہا شیواریں مردم نیست ات و چون بیت کہ ماسکو یونیورٹی ساری نے یونیورٹی نمینت انچو بزاں نوں سکولے نے برابر انت۔ منا کسے دوست ہم نہ بوت“۔ آنہی لہم

لہما گشت۔

”کسے ہم۔۔۔؟“ الینا ہم لہما سوج کت۔

”پدا ہم۔۔۔۔۔ ابیدیک مردے آیک سٹوڈنٹے منی سنگت ات۔ آمنی ہم تیک نہ ات

بلیں بے دروریں مردے ات۔“

”نامے کئے انت؟“۔ ایلنا پھدونا کی سوج کرت۔

”بلغاریہ کے مردے دمیری نیکا نووچ انساروف۔“

”روسی بے سمیت؟“۔

”ہا۔“

”گڑا ماسکو آچون جہہ مندنت۔“

پہ وانگا آتہ ادا۔ زانے پرچا وانیت؟۔ آنہی تہنا یک مکسدے وتی وتن کے آجوتی بازا

جبیں زندے واہندنت۔ آنہی پت ترنوف کے سیر وسودا گریں مردے ات۔ مرچی باند ترنوف

کسانیں شہرے بلیں بلغاریہ کے آجوتی کے زمانگاں اے شہر آنہی بنجاہ ات۔ آنہی پتا صوفیہ

آسودا گری کرت وروسا ہم سیالی بے داشت۔ انساروف کے ترویے کے آگول راجد پترے

استادے آ آروس کرت وانگہ کئینفا جہہ مندنت۔ شہ مروچیا ہترہ سال ساری 1835 آ انساروفنے

ماس آوار جنگ بوت۔ پتگے آپدا آنہی گردن براتگیں جون دزکپت۔“

ایلنا پچ لوزات و برسینف ہاموش بوت۔

”جی۔ دیترا۔۔۔۔۔ آنہی گشت۔“

”مردمانی گشگ کے ردا ترکی کے واچے آ آزا آوار جنا نینت وکوشارینت ات۔ انسا

روف کے پتا تمانیں حال گپت انت وپوتی لوگبا تک کے بیرے گرگا بے چاڑ ات۔ آنہیا ہما واہارا

تیرے جت وٹپی کرت۔

”تیرے جتے۔۔۔۔۔ عدالتا رزی بے نہ برت؟“۔

”ہنو۔ آوختا انساروف ہشت سالگ ات۔ آزا ہمساهگاں خیال وگلوش کرت۔ گہارا وتی

براس کے گس کے ویرانی کے حال رست گڑا آنہیا وتی برات زہگ وتی گورا لوٹا نینت۔ آزا اویسیا

وشہ اویسیا آ کئیف سرکنگ بوت۔ تاں دوازدہ سال کئینفا بوت پمشکا زگریں روسی زبان گپ جنت۔“

”روسی گپ جنت؟“ ”ہنو۔“ ”مئے وشمنے وڈا۔ آزا ایست سال کے عمرا (بزاں 48 آ)

وتن کے زہیراں بے تاہیر کرت و صوفیا شت۔ شہ اودا ترنوف فاشت و بلغاریہ کے کنڈ کنڈا گشت۔ دو

سال ہمودا بوت ووتی ماتی زبانے ہیل کرت۔ ترک سرکار آنہی باز پدا کپت، منی ہیلا اے دو سال

آنہیا پھ مشکلے گوازینت انت۔ من یکرندے آنہی گردنا مزین نشانے دیست۔ منی ہیلا لٹے نشان

انت بلیں اے باروا آگپ ہم نہ جنت۔ من آزا باز سوج کرت بلیں پچ پھ پچ۔ اجیب اجیبیں

جواب دنت۔ باز سوگہیں مردے۔ 1850 آ وانگ کے سرجم کنگارسا آت وگول روسیاں شیر و شکر

بوت، ”وانگ کے سرجمی آپد۔“

”ہنو شہ ایٹی پد؟“ الینا گشت۔

”پچ گشت کنیں۔“

ایلنا تاں دیر برسینفا چار ات۔

”تو باز مروچی و شیں کسہے کش ات۔۔۔۔۔ نام تو انساروف گشت۔ گندگا چون انت؟“۔

”چے یکشین ترا۔ منی ہیلا جوان انت۔ تو تے گندے۔“

”آچون؟“

”من آزا لوٹ اتہ۔ باندانہ پوٹی مئے میتگا کئیت وگول من ہوارندیت منی ماٹیا۔“

”پہ راستی؟۔ گڑا مئے گرا کئیت نا؟“۔

”ہنو منی ہیلا پھ وٹی کئیت۔“

”مجازیں مردے پچے؟“

”نا پچ نا۔ اگہ است گڑا بزاں پھ حساب کے باروا۔۔۔۔۔ پھ درور بزاں شہ کسا کدی

وام نہ زوریت۔“

”مگیں باز گریہیں مردے؟۔ سیر وازگار کدی گشتے ٹکنے بلغاریہ کے زندگیا آنہیا شہ وتی

پتے میرا کھانا کھو بازیں، نمالے جم کرت ات و کمو آنہی تر وہم کمک کنت بلیں اے بس نہ کھنت۔“
 ”بلاہیں کردے واہندانٹ!“۔ الینا گشت۔

”ہنو باز سو گھیں مردے۔ بلیں تو آنہی تھا درستیں پگر و گڑتیانی باوستا کودکی دلپا کی یے گندے۔ اے دلپا کی مئے وڑیں ہشکلیں وزبانی نیک نیتی یے نہ انت و نئے کہ آمدردانی وڑیں دل پاکی یے کہ آوانا بچ راز نیست۔ من کاریے تو تے گندے۔“

”باز لجویں مردے؟“۔ الینا سوچ کرت

”نالجویں مردے نیست۔ لُج ہا کنت کہ شہ کچا زیات ہماریت“

”گڑا تو لگیں شہ کچا زیات مارے؟“۔

برسیف پمڑا ہے سر جہل کرت۔

”تو منی دلا اجیبیں شو ہازے پرینت۔ گڑا آنہیا شہ ترکی واجہا بیر گپت کہ نا؟“۔

الینا دوارگ سوچ کرت۔

برسیف پچکند ات ”اے گپ آزما نکلے لکیت۔ بوت کنت کہ دوازده سال تے تھا ترکی

واجہے جند مرنہ ہم شکے نیست“۔

”پدا ہم انسا روف صاحب ترا اے باروا بچ نہ گشتہ؟“

”نا“۔

”آصوفیہ پرچاشت ات؟“۔

آنہی پتا ہمو داوخت گوازینت ات۔

الینا پگرے آکپت۔

”وتی وتن تے آجو کنا نینگ۔ اے لہزاں اجیبیں اثرے مان۔ ستاہ کرننت اے لہز“۔

الینا گشت۔

ہمے وختا آنا واسیلے ونا کمرہ تے تھا پترت و آوانی مجلس نیم شلوگ بوت۔

ہمے بیگہا برسیف گوں اجیبیں مارشتے آگسا شت۔ آنہیا انسا روف والینا راند و نیاد

کنا نینگ لوٹ ات و اے اراد ہاپشو مان ہم نہ ات۔ آشہ وتی بلغاری ورنائے کسے اے اشکنگا الینا تے دلگوش دیگا حیران ہم نہ ات۔ راستیں گپ اے وڑانت برسیف اے اثرے جہلا علیا برگئے جہد کرت بلیں آنہی دلا تر سنا کیں و شک آماجیں مارشت یے چیر ات۔ آنہی دلا اجیبیں ملوری یے تالان ات۔ بلیں ملوری و پگرے باوستا ہوگن شتا و فن تے راجد پترزت و شہ زیکیں اشکلیں تاکد یما وانگ بنا کرت۔

11

دو روچا پدوتی کرارے ردا انسا روف گوں وتی مڈیاں سر بوت۔ آزا نو کرنیست ات پے ہا ترا آنہیا ایوکا وتی کمرہ رُپت و میز و کرسی جاگہا ایر کرتنت۔ وانگ و نیسگ تے میزا آزا دردے سر ادات۔ آدوئیں دریگانی نیامانہ پُترت بلیں انسا روف پے ہاموشی و محنت وتی دلے کرت انت۔ مڈیانی براہر کنگا پدا آنہیا برسیف باڑہ تے دہ روہل پیشکی دات و لٹے زرت و سنبلا در ات، سئے ادارا پد برترت۔ برسیف آزانان تے سلاہ جت آنہیا پسودات۔ ”مروچی من گوتونان ورین بلیں شہ باندا رگسے واہندے گسا منی نان کنیت۔ من گوں آنہی گپ جتہ۔“

”بلیں گوشدار۔ آنہی ناناں تو وارت نہ کنتے۔ تو گوں من پرچا ہوار نہ بے حرج ہیگ

بیت۔ اے زالبول بچ نانا نرات“۔

برسیف گشت۔

”منی کیسگ منائی ناناںی ورگئے موکل ندنت“۔ انسا روف گوں انچیں پچکندے آپسو

دات کہ سر و سوچ تے زلورت نہ بوت۔ نانا پدا آنہیا استاخو فنے گسا روگئے گپ سرینت۔ انسا روف

گشت کہ مروچی آشہ وتی ونا آنگلیں کا گدانی پسواں دنت پمشکہ اے دیوان دگر روچے بیت۔ بر

سیف زانت کہ انسا خوف وتی گپا پدی کننت و نہ دیگی کنت۔ آنہی شہ ہوار یا مارات کہ انسا روف کنو

لانی پابندیں و دومی آوتی پسلاہ آں نہ پروشیت۔ برسیف بنداتا آنہی جرمنانی داب و تب بے کار و گنو

کی لیے لیکھ ات بلیں زوت آڑا اے ھیل و عادت دوست بوتنت۔ و آنہی ہم جوان لیکھ ات انت۔
دومی روچا انسا روف سہا مہلہ پاد آت۔ کوئٹو وہ نے نزیکا چر و گردا پد دریا جانے
ششت، شیرے گلا سے وارت و کارا لگ ات۔ آسک دزگٹ ات۔ آروسے کانود، راجد پترو
سیاسی چست و ایرانی وانگا ہوار بلغاریائی رواتک و شاریار جاتک و روبرکتی مردمانی اڑو جنجالانی گیش
و گیواروپہ بلغاراں روسی و پروسیاں بلغاریائی زبانے ارزان جوڑ کنگا کارا ات۔ برسینف فیور بانخ
ئے باروا گپ و ترانہ خاطر آنہی کمر باشت۔ انسا روف آنہی گپ پہ دلگوش گوش داشت بلیں آنہی
سر سری ایں گپاں فیور بانخ وے وانگ یا نہ وانگ وے پیسلہ زانگ نہ بوت و پدا برسینف انسا روف
ئے جندے کارے باروا ہبر کرت و شہ آنہی چیزے گوشدار یگ وے پر ماکش کرت۔ انسا روف
لہتیں بلغاریائی شیرانی رجانک و نت و آنہی صلاح گپت کہ چون انت؟۔ برسینف گشت کہ منی
ھیالا رجانک جوان انت؛ بلیں کموز ورت؛ و انسا روف ہم اے نکد من ات۔ گپ شہ شیراں بہ
بلغاریہ وے حالتاں سر بوت و مروچی برسینف سر پد بوت کہ و تن وے باروا گپ و ترانا انسا روف وے
دروشم وے رنگ میٹ نا آواز برزو چہل بیت بلیں گشے آنہی چم، جین بدن روک بنت۔ لٹے سبز تر
نت و گیشتر ملور بیت۔ انچیں بخلو کے روک بیت کہ کشگ نہ بیت۔ انسا روف بلغاریہ وے روگ وے
گپ دوست نہ بوت بلیں بلغاریہ اڑو جنجالانی سراپہ شوق گپ و ترانے کرت۔ آنہی ترکانی زوراک
ووتی ہم و تانی بزگی، بے چارگی و آوانی عذابانی وے گپ جت۔ آنہی ہر گپ جذبگانی چہرے انگر
مارگ بوت، ہما چہر کہ آڑا تر نانی ڈکھ و ویلاں روک کرتے۔

”کے زانت ترکی و اجہا آنہی پتاراماس وے خون بہادانہ بلیں“۔ برسینف پگر کنگا ات۔
انسا روف وے گپ انگہ بر جاہ ات کہ دروازگ تچ بوت و شوین پیژ گا ہا و شتوک ات۔
آ کمر ہاپتہ۔ شہ آنہی درو شتا دیم روشنی ووت بھیسہ جلیٹگا ات۔ برسینف دمانا
پہمت کہ آ اندرابے کچ گم جت انت۔

”بلیں من وتی پجارا کرت کنین۔ منی نام شوین انت و اے ورنائے سنگتے اُن (آنہی بر
سینف وے نیگا اشارہ کرت) منی ہیالا تو انسا روف صاحب وے۔۔۔۔ ہم وڑا انت نا؟“۔

”جی۔۔۔۔ ہو۔۔۔۔ انسا روف من اُن“۔

”گڑا دستا بدے۔ زاناں کہ ترا برسینف منی باروا گشتہ کہ نا، مناتئی باروا باز سر پدے
کرتے۔ بازوش کہ تو ادا آتے۔ منی ہورتیں چارگا نارازمہ بے۔ منی کار سنگتر اشی انت۔ منی ہیالا
منا باز زوت تئی سرے بُت وے ساچگ وے موکل گرگی لوٹیت“۔
”ترا موکل انت“۔ انسا روف پسودات۔

”گڑا مروچی چے بکنیں؟“۔ شوین کرسی وے سراننداننا سوج کرت۔ آنہی دست
زانسراں ایرتنت۔ ”باریں واجہ وے تب مروچی چے لوٹیت؟ موسم بے در و رانت۔ مروچی موسم و
گواتا کاہ و پوچ و ہشکلیں میوگانی بو و باس مانت۔ مروچی الم حرکتے کنگی انت و کوئٹو وہ وے اے نو
کیں واجہا دے بے پایا نیں شرنگلیا پیش داریں (بازوش برسینف دل وے تہا گشت)۔ سنگتاں
ہاموش ات سنیل و سوادے کن ات یا نہ۔۔۔۔۔ کمولخان سُرین ات“۔

”منی ہیالا انسا روف کارا راست“۔ برسینف گشت۔

شوین کرسی چرینت۔

”ترا کارا راست؟“۔ آنہی پہ گینا گشت۔

”نا۔ مروچی ایں روچ پہ سنیل و سوادا ندرنت“۔

”بازوش“۔ شوین گشت“۔ گڑا پادا ات وتی کلاہاں سراکن ات و برین۔ من یک
ہاموشیں ہونے دیستہ کہ اودا مارا شتر ترین نا نے رسیت“۔

دمانے پد ہر سیں ماسکو کورے پہنا دار و انت انت۔ انسا روف اجیسیں پین ایں کلاہے سر
ات وپہ آرام روگا ات۔ شوین آنہی گندگا پھک بے تہیر بوت۔ شہ آنہی ہر گپ ہر چارگ و چکند
گاشی گندگ بوت۔ یک وارے آنہی پگر کرت کہ مروچی سنیل و سواد ووشی کنگی انت گڑا اے
ندارگاں پہ دل و جان مزگ گرگی انت۔

”جوانیں زہگ موکل وے روچاں ہے وڑ گوا زین انت“۔ شوین گول برسینف سک

سک بنا کرت۔ مروچی آنہی اجیسیں تلسی یے کرت۔ کدی دیما تچ ات، کدی سبزگ و کاہانی سرا لیتے

”با مردیں انسا روف دمانے تھا ہمداسر بیت“ شو بین استا خوف خاندائے وردئے کوٹوا پتر گا چار پرینت۔ اے وختا بید زویا والینا کمرہ تھا کس نہ ات۔

”Wer?“ زویا جرمن زبانے تھا سوچ کرت وزویا کہ کدی ناگہانی حالے بہ اشکیتیں گڑاوتی ماتی زبانا گپے جت۔ الینا جوان جوان نشت۔ شو بین گوں پرمانا میں بچکندے آزاچار ات۔ آزا باز بدآت بلیں ہاموش بوت۔

”انسا روف صاحب پیدا ک انت،۔۔۔ تو اشکت؟“۔ آنہیا بکرنندے پداگشت۔ ”اشکت“۔ آنہیا پودات۔ ”تئی بستگیں نام ہم اشکت گوں تو پہک حیراناں من، انسا روف تینگہ سر نہ بوت بلیں تئی تلسی آن بچار“۔

شو بین شرمندگ بوت۔ ”الینا تو دما راست گشتے بلیں باور کن من پہ بدیں نیٹے مسکرانہ کرت۔ مروچی تیوگیں روچا ماہوار بوتگیں، بے درویریں مردے“۔ ”من اے بارواتی سلاہ سوچ نہ لوٹ ات“۔ الینا گشت و پادات۔ ”انسا روف صاحب ورنائیں مردے؟“ زویا سوچ کرت۔ ”یک صد و پست و یک سال عمر نئے“۔ شو بین پہ پلوری گشت۔ نو کرا دوینائی سر بوہگے حال دات و آتہا پتر تنت۔

الینا آوانا بیا پتر کرکرت و نندارینت۔ برسینف، انسا روفنے پچار کنا نینت وزویا پیسری وڑا آنا و سیلے ونائے حال دیگا برزی تبکا شت۔ گپے شہ ادا بوہگا ات و گپے شہ ادا، شو بین کنبے آشتنگ و چارگا ات۔ بلیں چے گندیت۔ الیناے دروشما شہ شو بین بیزاری پدرت۔ آنہیا انسا روف و برسینف نے اندام گوں سنگتر اشے نکا ہاں چار ات انت، دوینیاں یکے ہم شکر ورنانہیت۔ آنہیا پگر کرت۔ ”روسی نے اندام و دروشم پہ عکس کشاوش انت۔ آنہی دیما کردارے اثر شہ براہد اریا گیش انت و بلغارے اجیبیں اندام پہ سنگتر اشیا رزان انت۔ بلیں گوں دوینیاں مہر بوت کنت۔ تینگہ نہ

وارت۔ چونہا کہ انسا روف نے وشی ہراب بنت بلیں آنہی گندگا آزا ہم مسکرالم دلا ات۔

”اڑے او فرانسسی اے بے تواری پرچا؟“۔ برسینف آزا یک و دورندا سوچ کرت۔

”ہو من فرانسسی ان۔ نیم فرانسسی تو ہما باورچی کے گشتن کے وڑانہ آپ بے و نہ شیر

گ۔ پتو جوان انت“۔ شو بین پودات۔

ہرستیں ورنہاں دریاب نے کش یلہ دات و یک تنکیں و جہلیں کندے نیمگا شت انت۔ کندے دوئیں نیمگا رزن نے او شگ ردا ت انت و اے ورنارزن نے سبزیں ساہگات انت۔ گشتے روج رزن نے ماکان لکشگا ات۔ انگو آنگو بوم و دومی مرگانی تو ارت۔ ہر نیمگا سبزگ ات۔ پھل گواتا سرینت انت۔ مزین تر و گرد و مجلسے آ پداے ورنہا ہونلا سر بوت انت (شو بین راہبند اگوں پیہریں دھکانے آگوازی ہم کرت و دھکان اے ورنہا ہانی سر و ہاں شہ کند ات)۔ ہوٹلے و ویرا شتاپی بو ہگے سببا گوں ایشاں ڈک و رگا الا بے منت۔ آنہیا بازوشیں نان و باریں چونیں بلقانی شراب وارینت۔ بلیں شو بین نے گتنگ راست ات۔ اے درستیں چیزاں آوانی سنیل و سواد، مسکر اولاد و دواینک و دینت انت۔ مسکرانے وختا شو بین نے آواز شہ درستیناں برز تر و دلے گیشتر ملور ات۔ آنہی نہ پھم آتگیں بلیں بلاہیں بالاد و پیلیں (و پیلیں یوری انوانو وچ (1802-1839) بلغاریائی سائنس زانت و راجی آجوتی نے اجنرے با مردے)۔ بلغاریہ نے بادشاہ کروم و ہروم نے ناما کد ہے نوش ات کہ کتو لے شو بین بابا آدم نے زمانگ نے بادشاہے ات۔

”نہمی صدی نے بادشاہے“۔ انسا روف درانینت۔

”واہ و ش بہتی نہمی صدی۔۔۔؟“ شو بین سوچ کرت۔

برسینف گندگا ات کہ اے درستیں مسکرا، و ش کندی و حرکتانی تھا شو بین انسا روف اکیو نیچا چار

گا و دلہیٹر گا ات و دومی نیمگا انسا روف پہک بے گم ات۔

گڈ سرا گسا ات انت، پچ اش مٹا نینت انت و اے سنیل و سوادے دومی بہرے بیگہا

استا خوف خاندان کے گسا روگ کے پیسلہ بوت و شو بین پہ آوانی حال دیگا گسا شت۔

کرتلے بلیں برسینفے شاہیم گران انت۔“ آنہی دلے تہا گشت۔

آنا واسیلے ونا ہے دمانا کمرہ تہا آت وگپ وتران شہ کوچگی زندا بہ شہری زندا سر بوت۔ وڑ
وڑیں بنکپاں تران بوہگات بلیں ادار کے آپدا جیبیں ہاموشی یے شگ است۔ انچیں ہاموشیں دمانے
آنا واسیلے ونا زویا رچار است۔ شوین یکدم بہم است و دیم دومی ہمگا کرت۔ زویا بیانو زرت و
نشت۔ آنہیا وتی درستیں ترز و سؤت گشت انت، اووا ایوانو وچ تہا پترت و لنگاں تاب دیانا دار
آت۔ مہمانان اش چاہ وارینت و پدا درست دیم پہ باگشتنت۔

شپے تہاری شنگ است و مہمانان ہم رکست کرت۔

انساروف الینارا آنہی داشنگیں ایسانی کچا اثر مند نہ کرت یا امیت دگہ وڑات انت بلیں
آنہی سادگی و راست گشی بازوش بوت۔ آنا انساروفنے اندام اجیب لگ است بلیں آنہی بلاد، و ت
بھیسہی ہمیل و برسینفے گپانی اشنگا الیناے دلا آنہی جوڑ بوتگیں عکسا باز تپاوت است ات۔
آیک گینہی چیزے و داریک ات۔ بلیں آنہی پگر کرت کہ ”مروچی گپے کم جت، ردی منی انت کہ من
گونے گپ نہ جت، آوکیں و ختا گندانے، چم یے واقعی باز روشن و اثر دار انت۔“ آانساروفنے دیما
سجدہ کرت نکت بلیں مہرا لم کنت۔ آنہی دلا جیڑ است۔ پرچا کہ انساروف وڑیں مزن مرانی باروا آنہی
دگہ حیال ات انت۔ مزن مرے لہرا آنا شوین گیر آت و نپادانی تلانار کے شہزہرا سہتر انتنت۔
”چون و لجاے مردم ترادوست بوتنت۔“ و اتر بوہگا برسینفے انساروفاسوج کرت۔

”سک باز۔“ انساروف پودات۔ ”شہ مچاں زیات جنک اش دوست بوت باز شریں
جنگے زانگ بیت کموجذباتی این مردے بلیں جذبگے زگرت۔“

”گڈا کدی کدی آوانی گوار و آبیت؟“ برسینفے گشت۔

”ہمو۔۔ لازم“ انساروف گشت و پداتاں گسا سر بوہگا ہاموش ات۔ سر بوہگا پدوتی
کمر ہاشت و شپاتاں دیرا چراگ روک ات۔

برسینفے ”رومر“ے تاکدیے نہ و نت ات کہ کسے آدریگا ڈونکے جت۔ آچ لرت۔

دریگے سچ کنگا چے گندیت کہ شوین انت۔ آچوٹا و انگ ات۔

”اڑے۔۔۔۔ شیطان۔۔۔۔ بالو۔۔۔۔۔ شوم۔۔۔۔۔ تو۔“ برسینفے گشت لوٹ

ات۔ بس۔ شوین آنا داشت۔

”من چیر و کائی آنگن چو کہ ماکس اگا تہا ہے (و بیرے کسما تک ”جادوے نشانگ باز“

ئے کارست) گرا آت ات۔ گوں تو ایوی آلتیں المی این گپ کنگی انت۔“ ”گرا تہا بیانا۔۔۔۔۔“

”نایار۔ زلورت نہیت۔ کمیں ہسپانوی وڑے۔ ادا گیشتر و شنت۔“ شوین دریگا دارانا

گشت۔ ”درستاں پیسر ترا مبارک بیت تو بان جرت۔ من پہ پیت گشین کہ تئ ستا کرزیں و اجہا دل بُر

ت نکرت تو ہم منی بے ریایا منئے۔ انساروف صاحبے کسہا گوشدار، شریعت و نیکرا ہے پابند نہیت۔

یات داشتے نہ کم انت نہ باز، کاراھد و ناک انت، ہشکلیں مردے بلیں اگہ آنہی گلا میں و تن بلغاریہ

ئے گپ یات بیت گرا بلا ہیں گشتا نکارے (بچار دگر احال مدئے) چے گشتے منی دروگ نہ انت

نا؟۔۔۔۔۔ بلیں تی دال گوں آنہی نہ گردنت۔ آنہیا گوں کسا ہم گپے نہ جت و منی از مکار بوہگے

وش نہ بیت یے بلیں پہ من پہرے گپے۔ ہشکلیں پلا لے بوہگے با و ستا شہ تو گیش گرا انت۔

آوتنئے و لجا انت و منے رحد ربرانی وڑا شہ السانچنگ نہ لوٹیت پمشکہ آنہی کار و مکسد ازانت آوانا

ترک در کنگی انت بس۔ بلیں ہدائے شکر کہ اے گپ زالبولان کدی اثر مند نہ کنت۔ آنہی تہا تئی

وڑیں دلبری کجا؟ اف! منا تو کجا ہمگا کش ات۔“

برسینفے رپٹ ات۔ ”چونہ آنا شرتو پوچے ہم بد نہیت۔ ترا انچو وہم انت و بے مڑا

ہیا من زاناں کہ گوں وتی ہم و تناں چنکے شیر و شکر انت۔“

”خیراے دگہ گپے کہ و لجا آنہی نگا ہاں با مردے۔ راستیں گپ ایش انت کہ منی نگا ہاں با

مردے عکس دگہ دروشمے آانت و با مردا گپ و ترانئے ہنر المی نہ انت بلکہ چوکانیکرے آانچو شاہ بہ

جنت کہ دیوال بہ دلوت۔ و شاہئے جنگئے سببا زانگ ہم المی نہیت بس جنان کنت بلیں مروچیکیں دور

و بار یادگہ وڑیں با مردانی زلورت بوت کنت!“

”تئی نگا ہاں پرچا ہر چیز انساروفنے دروشم انت کہ تو آنہی اندائے تو سپ کنگا تچانا آتئے

۔۔۔ برسینفے سوچ کرت۔“

”بس گستاخ نیت آتن“۔ شو بین پودات۔

”اڑے گڑانہ کہ گریوگ لوٹے نون۔۔۔۔۔؟ بکند۔۔۔۔۔ شربکند۔ من آتن کہ و ترا
ہدا گنوکنیں۔۔۔۔۔ من بربادان۔۔۔۔۔ گنوگ بین۔۔۔۔۔ کینگے آچاچگا ان“۔

”کئی کینگا چھے؟“

”تی۔۔۔۔۔ آنہی۔۔۔۔۔ ہر کسی کینگا۔۔۔۔۔ من دل ترک بین۔
دریکتیں من پیسراوتی راہند بزانتیں و آزاہم اتیں۔۔۔۔۔ اف۔۔۔۔۔ بلیں نون ہرچی کہ ہما بلو
ٹیت۔ ٹہک ٹہک کندین۔۔۔۔۔ گریہین۔۔۔۔۔ مسکراکنین و روچے نہ روچے و تراپا ہودین“۔
”ہرچی کنے شربلیں پاہونہ دے“۔ برسینف مسکرا کرت۔

”اے وڑیں شپے آنہ بلیں تا کر پیچ بیت گڑا بچار۔ شپی ہم مردم مرنت بلیں شہ گلا۔۔۔۔۔ وشی
آ۔ اپوز وشی۔۔۔۔۔ گشے دکانی کشے در چکانی ساہگ سک کنگا انت۔ من گلابا و ایناں شر
زانیں۔ ترا بکشین۔۔۔۔۔ ترا منت کنیں کہ تو گردے کنیں بلیں ترا داکٹے بلا ہاجت۔ برو بہ و پس۔
خدا انت کہ حسابے درونتا و ابا بگندے۔ منی دل مروچی ہونے اس رحمت و شامردے و پاشیاں آنہی
زندے وشی لیکھ ات و ثابت ہم کن ات کہ گے نیست۔ دروگ بندیت۔ رتپین ایت۔ شرواجہ!“۔

شو بین دریک یلہ دات۔ برسینف آزا تو ارنگ و گون آنہی ”آنو شکاے“، ناما مسکرا
کنگ لوٹ بلیں نکرتے۔ گم و و نیلا شو بین نے دروشم بدل بوتت و دمانے آ پد برسینفا کسے نے
پسکار گئے گمان بوت۔ دریکے پیچ کرت تہ ہاموشی انت۔ ہو بلکیں دورا رھگوزی یے ”مز دوک
استپ“ آ الہان کنگا ات۔

13

انساروف کونٹسو ہئے آہگ و پانزدہ روچے تہا استاخوف خاندانے گورا چار پیچ وارشت
۔ برسینف یک روچے درومی آہمودات۔ الینا آنہی گندگ و دیوانا باز و ش بوت پدا ہم آملور

ملورا گساشت۔ شو بین کدی کدی یہ رد کھتی گندگ بوت۔ مروچی باند اگون از ما گلانش ات یا ما
سکو سٹوڈیو آ کہ اودا از مئے استا، سنگت، اطالوی سنگتراش و جنک مچ ات انت شت یاوتی کمرہے تہا
بند ات۔ کدی کہ در آتیں گڑا دراجیں جاگے گورا تے و سرا تا پاداں گلا یکے ات انت۔ الینا
راکیرندے ہم یہ جوانی گول انساروف مجلس نے موہ نہ رست۔ آنہی ساڑی نہ بوہگا آزا وڑوٹیں سو
ج دلا ات کہ اے سوچے کنین، آ سوچے کنین۔ بلیں دیم پد پیمانچ پہ پیچ۔ انساروف نے تھمبلا آزا لپر
زگ کرت۔ آنہیا انچو مارات کہ اے مردے دلے جہلا نکلیاں ایر کپگ ارزان نمیت وانگہ صبر لو
ٹیت۔ کدی آت گڑا گول الینا لہتیں گپے جت بلیں الینا ہرنند و نیا د پد وتی دلا پرائی گیش ہد وکی مار
ات و ایوکی نے موہ نہ دست۔ مردے یک و دو میا سر پدی ایوکی آ مجلس لوٹیت۔

آنہی گول برسینف ساعتانی ساعت انساروف نے باروا گپ جت۔ برسینف ہم آنہی
ارواہ و دلا پہ انساروف ہد وکی مارت۔ آ شو بین نے گشتن نے ہلا پاتنی سنگت نے باج برگاوش
ات۔ آنہی انساروف نے باروا ہرچی کہ زانت پہ سرجی وشی درشان کرت (کسے دلبری نے حاطرا
مردم وتی سنگت بے کچ ستا کت و زانت کہ وتی جندا ہم دیم برگا انت) بلیں کدی کدی الینا نے
چمان درپشے و دی بوت و انا کے گلابی بوت انت۔ گڑا برسینف نے دل گمانی امبازاں شت کہ
ساریا ہم یکرندے اے وڑ بوت۔

یک روچے نوکی سہب نے ادارہ ات کہ برسینف بے وختا استاخوف نے گسا سر بوت و
الینا پرا آنہی حاطرا ڈرائنگ روماشت۔

”مئے انساروف بیگواہ انت۔۔۔۔۔ پگڑے گپے“۔ برسینف بچکند گئے جہد کنا گشت۔

”چون بیگواہ بوت؟“۔ الینا سوچ کرت۔

”شہ مروچیا سئے روچ ساری باریں کجاشت تنگہ و اترنیا تہ“۔

”آنہی ترانہ گشت کجا روگا انت؟“۔

”ہا“۔

الینا گشے کرسی نے تہا ایر پڈ ات۔

”لازم ماسکو آشتہ“۔ آنہیا گوں زاہری بے پروا یا گشت ووت حیران بوت کہ آپر چا
چوش کنت۔

”نا۔ منی دل نہ جنت۔ آیوکانہ شتہ“۔ برسیف گشت۔

”گڑا گوں کئے شتہ؟“

”سے روج سرنیمرو چا ساری آنہی گرانزاناں چونیں دومردم آت ات بلکیں آنہی ہم
وتن بہت۔“

”بلغار۔۔۔؟“۔ تو چون گشت کنتے۔

”پر چا کہ آواں گوں انسا روف انچیں زبانی آگپ جت کہ من نہ بہم ات۔ الینا تو
دیست کہ انسا روف اینکہ چیریں مردے ہم نہ انت بلیں زانئے شہ اے آھگا زیاتی چیرے بیت؟
آ آنہی کمرہا آت انت وترندہرش کرت و آنہی ہم ترنگپ جت۔“

”آنہیا ہم؟“۔

”ہمو آنہیا ہم گوں ہماواں۔ بلکیں شہ یک و دو میا گلگ اش کرت۔ درکتیں تو اے
مہمانان بدیستیں۔ شہ چل سالامسترت انت۔ دراج و بارگیں پونزو انارکانی ہڈاش دراتلگ انت۔
دروشالیں مردمت انت و دو بینانی چچ ہنید امچل، خازگ و درتگ انت۔ نہ سیریں مردم اتنت و نہ
ہنرمند۔ ہداہزاں چونین انت۔“

”ادانسا روف گوں اش شتہ؟“۔

”ہمو نان اش وارت و یکجاش انت۔ گس نے گودیا گشت کہ اے دو بیناں چو گنرنگیں گر
کا پرزونگے سرائش کرت و تھالے نارشی اش وارت۔“

الینا لہم لہما چکند ات۔

”تو گندے اے شازی مرگے مریت۔“۔ آنہیا گشت۔

”شالا انچو بیت بلیں ترا چون دپ بیت۔ شو بین گشتیت او بگشتیت انسا روف اے و ڈیبت۔“

”شو بین! بلیں تھالے نارشت و روکیں دو میں مردم منگی انت۔“۔ الینا پتھون گشت۔

”شہ سلامس نے جنگ نے بند اتا ساری فیمستیکس (6-5-م۔ یونانی کماندار یونانی
ایرانی جنگانی زمانگ نے کماندارے کہ آجنگ یونانیاں کت ات)۔ ہم وارت ات۔“۔ برسیف پہ
چکندے گشت۔

”شر بلیں دومی روچا جنگ بوت۔ ہرچی خیر آپدی آت گڑا مناسئی کنتے۔“۔ آنہیا گپ
تاب دینگ نے جہد کرت بلین چچ پہ بیچ۔

زویا آت و میزیاں میزانا ادا ودا گشت۔ آزا گشتی ات کہ آنا واسیلے ونا انگہ و اب انت۔
برسیف شت۔ الینا رایگہا آنہی کا گدرست۔ نشتہ ات۔“۔ آپدی آت۔ روچا رنگے
گشتہ و سرتا پاداں دنزا کیے بلیں من زاناناں کہ کجا و پرچا شت ات۔ بلکیں ترا بگشتیت۔
”بلکیں ترا بگشتیت۔“۔ الینا گوں و تا گشت بلیں گوں من گپ کدی جنت۔

14

ایدگہ روچا الینا باگئے تہا کچکانی کڈی نے دیما اوشتات ات۔ اودا آنہی دو کٹی داشت
ات (اے کٹی باگپانا بونگے نزیکا دیست انت آورت و دات انتے۔ آنہیا شہ دھوبی یے آشکت
ات کہ الینا نے دلا پہ ساہد اراں دردماں، آنہی انکل رد نہ بوت و الینا آزا پست و بیچ کو پک
دادات)۔ آنہیا کڈی نے تہا سرکش ات و چارات۔ کٹی زندگ ات انت و آوانی چیرا نوکیں پوچ
تالان ات۔ آبرترات تہ ہمنکہ نہ بوت کہ ہکل یے بخت۔ دیم پدیم انسا روف ایو کا پیداک ات۔
”شالا دراہ باتے۔“۔ آنہی نزیکا آت و کلاہ شہ سرا دور کنا گشت۔ الینا دیست کہ سنے
روچے تہا آنہی رنگ واقعی سیاہ ترانت۔ ”من و برسیف ہوار آھگا اتیں بلیں آچاڑ کہ نہ ات پھلکہ ایو
کا آتن۔“۔ ”تو ہم ایو کئے آدگہ و اب انت یا گردگا شتگ انت و من آشن۔“
”اڑے تو پہلی لوٹگائے“۔ الینا گشت۔ ”اے مڑا ہئے چے زورت۔ ماتھی گندگا گلابال
ہیں۔ بیا ساھلہ بیچ نے سراندیں۔“

آہر دونشت انت۔ ”منی ہیالا گوسگیں روچاں تو ادا نہ اتے؟“ الینا سوچ کرت۔

”جی ہنو! من ڈناشنگ اتوں۔ برسینف ترا حال دات۔“

انساروف آزا نیم چمی چارات وگول کلا ہا گوازی کرت۔ پچکندے تہا آنہی لغانی

تالانی وچمانی درپشگا آنہی دروشاوش روئی پدر بوت۔

”برسینف ترا گشت کہ من دوا جیبیں مردمانی ہمراہیا شنگ اتوں۔“ پچکند انا گشت۔

الینا کموا کہ بوت بلیں آنہی مارات کہ راست گشگی انت۔

”ہنو“ آنہی لہمیں گالوارے آگشت۔

”تو گڑا منی بارو اچے پگر کرت؟“ آنہی ناگتہ سوچ کرت۔

”من پگر کرت کہ تو وتی نیک و بد اجوان زانے وشہ تو ردی بوت کنت۔“ الینا آزا

چارا ناگشت۔

”تئی باز منتور۔ الینا تو زانے نا“ آنہی نزدیک بیانا گول بھیسہی گالوارے آگشت

۔ ”مئے کسانیں خاندانے وواگ وزانگ کم انت۔ بلیں پہیکیں مکسد امراں وزنگ باں۔ مئے نیا

مابدہتی آجیروہ ہم ودی بنت۔ سنگت درست منا پچاہ کارنت او منی سرا بھیسہ کن انت و من ہے وڑیں

جیڑ ہے گیشدیز گاشنگ اتوں۔“

”دور ہتے گڑا؟“

”شہ اداشت میل دور تر ویتسکی پوسادا شنتوں۔ اودا عبادت جا ہے آئے لہتیں مردم

است۔ واری حاکان نہ بوتنت و آہمہ اتنت۔“

”تو جنجال بوتے گڑا؟“

”ہنو شہ آوان یکے نہ ٹہگات و بیج وڑے زراں دیگانہ ات۔“

”ہوں پہ زرا مڑتگ اتنت؟“

”ہنو بازی زرے ہم نہ ات۔“

”گڑا پہ ہے گپا تو شت میل پندوسے روج حاکان کرت؟“

”منی ہم و تنانی کلگ یے ہم منا تو ریت۔ الینا اے وڑیں وختا پدی بجگ گتا ہے۔ ترا

گندین کہ تو مدام سہد ارانی ہیالدار یا کئے پمشکہ منی دلا تو مز میں شرپے کر زے۔ وخت مئے دست

ئے چیزے نیت نزا رگ و برگ بیت کہ حاکان بیت۔ من کمی آن برابر کنین۔“

”وقت کئی انت گڑا؟“

”ہما وانی انت کہ آوانا مئے وخت درکارنت۔ من ترا سر جیمیں حالان پہ ہے ہا ترا دین

کہ تئی صلاح ارزشت داریت۔ من جوان زانیں کہ ترا برسینف چے گشت۔“

”منی صلاح ارزشت داریت“ الینا لہم لہما گشت۔ ”بلیں پرچا؟“

انساروف پدا پچکند ات۔

”پرچا کہ تو ترا من نہ لیکھئے۔۔۔ جوانیں جنکے نے۔“

دمانے دوئیں نیمگا ہاموشی بوت۔

”واہر کا تو زانے کہ تو مروچی گول من پہ جوانی مجلس کرت۔“ الینا گشت۔

”اے چون؟۔ منی ہیالا من مدام ہے وڑ بوتگ ان۔“

”نا“ اے اولی وارنت۔ من شہ و شیا ترا لہتیں سوچ کنگ لوٹین۔“

”لازم“ انساروف ہندا ناگشت۔

”من باز سوچ کنین“

”مشکل نیت گپ جن۔“

”من شہ برسینف تئی زندگی، ورنائی ویک حاسیں بلیں تر سنا کیں واقعہ یے کہ شہ آنہی پد

تو وتی و تناشنگ اتے درستیں کہہ اشنگ انت۔ و لہہ اگہ ترا شہ نہ لگ ات پوسودے بلیں ہے حسرت

منابے تاہیر کنت کہ تو گول آمد ماڈیک وار تہ یا نہ۔“

الینا لرزگا ات۔ آوتی ساد گیا شہ مندگ ات و حیران ہم۔ انساروف آزا چارگا ات

۔ آنہی چم بندت انت و لنگے زونکے سراسر گات انت ”الینا کولائی ونا“ آنہیا گپ بندت کرت و

انجیں لہمیں گالوارے آکہ الینا ترس ات۔

”من تئی اشار ہاسر پد بھگا اوں۔ نا۔ حد اے شکر انت کہ من و آدم پدیم نہ بوتگیں۔
من آنہی شو ہا زیلہ دات۔ جوش ہم نہیت کہ من آنہی جننگ کے حق نہیت۔ من آزا پے ارزانی جت
کرت۔ بلیں پے الس نے پیرگیر یامن وتی پیر شمشٹ۔ الس نے آجوںیا ابید جوانیں پیر نہیت۔ کنے
یک ونختے۔ لازم کئیت۔“ آنہیا سر چندینا نگشت۔
”تراوتی و تن باز دوست انت؟“۔ الینا آرانیم حچی چارارت ولہم لہما سوچ کرت۔
”انکے چارگی انت۔ اے گپ ہما ترا ابراہیت کہ پے وتنا ندر بیت۔ ہما گشت کت کہ آزا
وتن چنکہ دوست ات۔“

”گاں ترا پدی بلغاریہ روگنے موکل مہ رسیت گڑ اتراوس و ش بیت؟“ الینا سوچ کرت۔
”گوں من سلگ نہ بیت اے گم۔“ انسا روف سر جہل کرت و گشت۔
”جوان گڑ بلغاریائی زوت ہیل کنگ بیت؟“

”ہو باز زوت۔ روسی آنا بلغاریائی زبانے زانگالچ پیٹ۔ آوانا دستیں سلا و زبان
زاگی انت۔ گشتے پتولہتیں کتاب کارین تو پچار کہ چون ارزان انت۔ مے سوت شہ سر بیانی سؤ
تاں بچ وڑا پدانہ انت۔ کمو صبر۔۔۔ من ترا سؤ تے رجا تک کنین گوشدارین این۔ داستانے مان
انت۔ تو مے راجد پتر اکم و باز زانے نا۔“
”نا، زانین۔“

”شر من ترا گوئیں کتابے دین۔ آنہی وانگا تو ڈلگ ڈلگیں واقعاتاں سر پدے سؤ تا
گوشدار۔۔۔۔۔ یابے شہ کنگ و آر گے جوان انت۔ من جز ماں توالم پے ماہر کنے ترا گوں ہر گم جت و
بزگیں چیز امہر انت۔ درگیئتیں تو بزانتیں کہ مے ملک قدرتا چنکہ بر احد ار سزانتہ و نوں چے وڑ
لگتہماں انت۔!۔ گوں اودے مردماں چون زورا کی بھگا انت۔ مے ہر چیز اش پلتہ۔ ہر چیز۔۔۔
گلز میں۔۔۔ مے حق۔۔۔ مے عبادت جاہ۔۔۔۔۔ زورا کیس ترک مارا چویمیش و براہلا رکشت۔“
آنہیا دست تر ندشانت و گشت و دیم یے سیاہ ترات۔

”واج۔۔۔۔۔ انسا روف!“۔ الینا پے ابکی گشت۔

آہاموش بوت۔

”اف! بکش من گرم گپتوں۔ تو منا سوچ کرت کہ تراوتن دوست انت؟۔ زندگیا شہ وتنا
ابید گمہ بکام چیز اینکہ گراں کیمت انت کہ پرائی دل مہ لرزیت وشہ حد آپد آنہی سرا ایمان آرگ مہ
بیت؟۔ وختیکہ وتن مارا بلوٹیت۔ باور کن۔ بلغاریہ نے کسان و مزمن، دھکان و پنڈوک و زانکارانی
کیں ملسدے۔ وائے ملسد دلاں تا گت و تاتاہر بکش ایت۔“

انساروف دمانے ہاموش بوت و پدا بلغاریہ نے گپے بنا کرت۔ الینا پے ملوری وھد و ناکی
گوشداشت۔ آنہی گپ ہلت گڑ الینا سوچ کرت۔

”بز اس دنیاے بچ وڑیں تا گتے ترا و ساداشت نکنت؟“

آرھا دگ بوت والینا تا دیر آزا چاران ات۔ آموچی دگہ وڑیں مردے ات۔ اے و
ختا کہ آنہیا رکست کرت ہما مردم نہ ات کہ الینا دوادار ساری بیا بخر کرت۔

شہ ہمارو چا پدمامشت و آت و برسیتف وتی پادا شتنگ ات انت۔ یک اجلیں مارشتے
دوینانی نیما دیوال ات۔ ہر دوینیاں مارا ت بلے ہاموش انت۔ وائے باروا گپ جیگا ترست انت
۔ ہمے وڑا ماہے گوئست۔

15

آنا واسیلے ونا چونہ کسی زالبولے ات بلیں کدی کدی نا گتہ آ اجیں وڑے آپے نوکیں
سنیل و سوادے آ بے تاتیر بوت و پڑے وڑیں سنیل و سوادانی گرد داراں آزا ہر چنکہ محنت و واری
کنگی بوتیں آنہی ہب و واہگ ہمنکہ و دیک بوت۔ اگہ زمستان بوتیں گڑا تھیڑ اودے سے سیٹ بک
کرت و وتی درستیں سیال و آرزے لوٹا نینت انت یا کہ اے وڑمہ بوتیں گڑا رقع یے سرا کرت و
ناچے دیواناں شت۔ واگہ گرماگ بوتیں گڑا باز دورے ہا ترا شت۔ اگھی تیوگیں روج آتہت نے
باہوٹ بوت، سرے دردے بد عادات و پریات کرت بلیں دو ماہ نہ گوئست کہ پدا پے سنیل و سوادے

آدلما نگ و بے تاہیر بوت۔ اے رندی ہم ہے وڑ بوت۔ کسے آنہیا گوں زاری تسیوئے براہداری وزیبا ئیئے سپت کرت بس آنہیا یکدم جار پرینت کہ من پوشی زاری تسیو پاره رواں۔ گسے سرا زرت، قاصدے پے نکولائی آرتیمئے وچے پدا ماسکو آ و گوں آنہی ہوارنو کرے پے شراب، کیک و دومی چیزانی آرگا دیم دات، شوہینا بھگی آنی بندوبست کئے حکم دیگ بوت (یک بھگی یے آگزران نہ بوت)۔ نو کریں چور وادودھکا کاغذے انساروف و برسینف ئے لونغا برغی پیش۔ اولی کاغذ روسی آ او دومی رندا زویا دستاں نبشتہ کنا کئی تگیں فرانسیمی آ۔ آنا چکانی سفری لیس ئے کاروتی کوپگاں زرت اوگرہ سنیل و سوادے پروگرام بتا ہیا تہہ کمیں بھجتے۔ سبے پروگرام نکولائی آرتیمئے وچ ماسکو آ تہہ باز ہر مینا آ گیہ سببا مھتل بوت۔ آنہیا دستیں ہلچل ئے سبب سوج کنگا پدگشت کہ من نہ رمین۔ آنہیا گوشتہ کہ کونٹسو و ہا بگرتاں ماسکو آ وشہ ماسکو، زاری تسیو و پرتر گئے ہے سفر گونکی یے۔ آنہیا گشت کہ کسے ثابت بکنت کہ دنیا ئے یک جا گئے شہ دو میا گیشتر براہدار و آرام بکش انت گڑامن رمین۔ بلیں کئے آرا بہ من اینتیں۔ آنا را جوانیں ہمراہ نہ رست و آسنیل و سواد مھتل کنگا ات کہ او ارا یونو وچ گیرے ات۔ دگہ چے لوئیت یکیں دانا آنہی آرا لوٹا نینت و آجہلا آت۔ آنہیا پے ہاموشی لککان تاب دینا آنا واسیلے و نا ئے گپ ئے گوشدار گا پد چاڑ کہ بوہگا درست حیران بوت انت۔ آنا آرا پے مہر چلے گپت۔ نکولائی پے کینگ بچکند ات و گشت ”QUELLE BOURDLE!“ (اے چے بے ادبی اے؟ آئی ہم کدی کدی فرانسیمی کرت)۔ ایدگہ روچا مردم و ازبا چکاریں بھگی سہب ئے ادار پتا استا خونے ماڑیا سرگپت انت۔ برسینف و زالبولانی بھگی ئے واگ انساروف زرتگ انت۔ شوہین و ایوانو وچ دومی بھگی آسوار انت۔ آنہیا و شوہینا پے اشارہ توار کرت و گوں و تاسوار کرت۔ آنہیا زانت کہ شوہین تا زاری تسیو آ سر بوہگا آنہی دلا وارت۔ بلیں حاکئے تاگت وورنائیں از مکارے راست گشی ئے سانکل ہر دو بینانی نیا ماہر جاہ ات۔ بلیں شوہین مروچی جوانیں تبات و وتی زنڈیں سنکتا رانچ تنگ نہ کرت و ملور و ہاموش ات۔

دوئیں بھگی نیمرو وچا زاری تسیوئے کلاتا سر بوت انت۔ کلات انگہ ناسرجم و روج رامی آہم تہارمہ و ترسناک ات۔ مردم سبز گئے تہا شہ بھگی آں ایرکپت انت و باگشت انت۔ لینا زویا

وانساروف سرا انتت، او را ایوانو وچ آنا واسیلے و نارادستا گپت ات و آوانی پداروگا ات۔ آسک وش ات۔ او را ایوانو وچ پسک و تران ات، پیش ئے نوکیں کلاہ آنہی پیشانی سرا ایرات و پادے پا زوارانی تہا سچگا ات انت بلیں پدا ہم گون ات۔ شوہین و برسینف پدا ات انت۔

”یارمن و تو گھنیں پو جیانی وڑا پدا ایں“۔ شوہین گوں برسینف سک سک کرت۔

”بانک و بلغاریہ آسر بوت“۔ آنہیا لینا ئے نیمگا اشارہ کرت۔

موسم بے درو رات۔ ہرچی درپشناک والہان کنگانت۔ دُور ہوگانی آپ ترپگا انت۔ اے وش آماچیں و پرتگیں آرا پادل و اروا ہا سٹے جت۔ آنا واسیلے و نایکوئی آکشاگ ات۔ اُف۔۔۔ بازوش بے مٹ۔۔۔ بے درو ر۔ او را یونو وچ آنہی تو سیدیاں ساڑا ہگا ات و یک و دورندا گشتے۔

ہو۔۔۔ تو سپئے محتاج نینت“۔

لینا کدی کدی گوں انساروف گئے گئے جت۔ زویا وتی کلاہ پے دولنکا داشت ات و گوں سبک گلابی ایں فراک و بارگیں پا زوار و کسانیں پچگاں پے ٹہل و نازے گام زُرت و کدی اے نیمگا چارات کدی آیمگا۔

”او ہومنی ہیالا زویا منا چا رگا انت۔ لینا رگوں من بدکنیت و سنگت آنہی دل تو بُرتے۔ باز بوت۔ بازگم سگ ات جوان من شتون۔“ شوہین ناگتہ لہمیں گالوارے آگشت۔ ”سنگت منی گیا بزور تو گوں درچکاں دلاوش کن شتر انت و سانسنی حسابا ہم پاندگ داریت۔ اللہ ئے میارے۔“ شوہین تچا نازویا ئے گوراشت دست شہارا ناگشتے ”IHRE HAND MADAM“، دوئیں ترند ترند دیماشت انت۔ لینا وشتات، برسینفا توار کرت و دستا گپت بلیں گپ گوں انساروف کنگا ات۔ آشہ انساروف بلغاریہ زبائے تہا درچکانی ناماں سوج کنگا ات (بلغاریہ! ملوریں برسینف پگر کرت)۔

ناگتہ شہ دیماکو کارے توار بوت۔ ہرکس ہماگلو چا رگا ات۔ زویا شوہین ئے سیگارے ڈبی بوگانی تہا چگل دات۔ ”کمو صبر ایشی پیرگار نہ بیت“۔ آنہیا رپٹانا راہے درگتیک و سیگار زرت آ و رت بلیں انگہ سر نہ بوت ات کہ پدا آنہی سیگار کشک ئے سرا گندگ بوت۔ اے تما شہ چارنچ وار چارگ بوت۔ آنہیا کندات و وڑ وڑیں بیہار دات و زویا پے نازے بچکند ات۔ آخر آنہیا زویا ئے

لنک انچوتاب دات کہ آنہیا چیمانے جت، تاں دیرا لنکے پرچجات و ابو ابوے کرت و شو بین آنہی گوشہ بنا باریں چے الہان کنگا ات۔

”شیطان انت بچک و جنک“۔ آنا واسیلے ہندا او اور ایوانو وچ آگشت و آنہیا وتی لنک

تاب دات انت۔

”زویاے بارو چے گشے؟“۔ برسیف الینار اسوج کرت۔

”اوشو بین۔۔۔؟“۔ آنہیا پودات۔

پدا درست گردانا میلو ویدانامی ایں گئے آسر بوت انت و شہ ہمو دازاری تسینوے ہو نگ

اش چارات۔ اے ہو نگ میلانی حسابا پراہ و شاہیگان ات انت۔ دیمادور دورا بزیں جنگل رست

ات۔ شہ ہو نگ کے کنار ہا بگرتا کو ہے دامنا رسکیں سبزگا آپارا نوکیں رنگے بکشات ات۔ آپانہ

چولے مان ات نہ برز و جہلے۔ ہو نگ یک شیشکے مارگ بوت و آزمان گشے ہو نگ تہا ایر کپت ات و

درچک پہ ہاموشی جھلا نکلیانی تہا سرکشگا ات انت۔ اے ندرگا درست پہ حیرانی چارگا ات

انت۔ شو بین ہم پکر کنگا ات تنا حدے کہ زویا ہم پکر کنگا ات۔ آخردرستیاں بوجیگے سوار بو نگ

صلاح دات۔ شو بین، انساروف و برسیف یک و دومی پدا دیم پہ سبزگیں جہلگا تچ ات انت۔ کنا

رہا مزین نوک رنگ بوتگیں بوجیگے و دونا حد اش دیست۔ زالبولان اش توار کرت۔ آہم جہلا ات

انت۔ او اور ایوانو وچ میزان میزان شہ زالبولان پدا ایر کپگا ات۔ آپہ کنگ و مسکرا بوجیگا سوار بوت

انت ”کموھیال۔ پچار مارا ہم مہ بڈین ات“ یک ناھدا ایے اتوار پر جت۔ اے پتن پوزیں و رنا

ہارا الیکز ندیری لیسے گے جاگے گور ات۔ او اور ایوانو وچ گشت ”پد پگ بجن“ سے ایں و رنا ہاں

ہو لیگ دست گپت و بوجیگ سر گپت۔ بلیں شہ انساروف ابید کسے بلد و سر پد نہ ات۔ شو بین درستینا نا

ہوار یاسو تے الہان کنگہ صلاح دات۔ ”والگا ماتھائے چولانی میاراں“ الہان کرت۔ برسیف و

زویا گونے گٹ دات۔ آنا واسیلے و نا ہم پدانہ منت (انساروف الہان نزانت) بلیں پدا ہم گون

کپت۔ سینٹی گالا گٹ اش اوشتات و تہنا برسیفے زندیں گٹے جسکگ ات: ”چولانی دامن

ہورک انت“ و آنہی گٹ ہم اوشتات۔ ناھدا ہاں یکے دو میارا چم کرت و کند ات۔

”بانک و واجہے زی الہاناں سر پد نہ انت نا۔ پرچا؟“۔ شو بین پہ مسکرا سوج کرت۔

الیکز ندیری جاگ پو شیں و رنا ہا سر چنڈینت۔

”کمو صبر کن پتن پوز ترا نوں سما کپیت۔ زویا پہ مئے ہاترا نیدر مار کرا ء LE LAC

(ناوڑ) الہان کن۔ ہو لیگاں بدارات“۔

ہو لیگ چومرگے تالانیں بانزلاں گوانہ سر ابر ز بوت انت و آپے ترنپاں سازے ودی

بوت۔ بوجیگ کموشت و اوشتات و میزان میزان لڈگا ات۔ زویا کن کنگ لوٹ ات بلیں آنہیا پہ مہر

گشت۔ ”ALLONS (ہیں، اے چے)“ او زویا کلاہ دور کنا نا الہان کرت

”O LAC! L,ANNEE A PEINE A FINI SA CARRIERE“ (اوناوڑ!

تننگا سال تہ بلاس نہ بوت)۔

آنہی بارگ ووشیں آواز ہو نگے کند کندا پرشت۔ سو تے ہر گال جنگلے تہا اٹھانگ

بوت۔ گشے اودا ہم کسے غیر انسانی توارے آ الہان کنگا ات۔ انچیں آوازے گشے اے دنیا تہا

نیست۔ وختیکہ زویا سو ت ہلا س کرت گڑا شہ کجے آواہ واہے توار جسک ات۔ و ہتیں سہر دپیں،

زاری تسینو آپہ تر نداپ واری و سنیلآ آتگیں جرمن دیم پہ بوجیگا تچان ات انت۔ شہ ہما وان لہتیں شہ

کوٹ، صدری وٹانیاں ز بہرات۔ آواں انچیں تر سنکیں توارے آ ”یکرے پدا“ نے کو کار کرت

کہ آنا واسیلے و نا بوجیگ زوت زوت دومی کنار ہا بر گئے گشت۔ بوجیگ انگہ کنار ہا سر نہ بوت ات کہ

او اور ایوانو وچ مرد مانا حیران کرت۔ آنہیا دیست کہ جنگلے تہا ہروڑیں توارے یکے پہ دو جسکیت و

آنہیا چو کپوتا کو کونا کرت۔ ہر کس حیران بوت بلیں پدا درستیناں ساڑا ہت وھا لینی آواز کو کو کنگا

ات۔ شہ ہمے تو سیپ و ساڑا ہگا ”میاؤں میاؤں“ کرتے بلیں اے رندی سو بین نہ بوت۔ پمشکہ

یکرے پدا کو کو یے جت وھا موش بوت۔ شو بین آڑا چکے گپت بلیں او اور ایوانو وچ آڑا نزیکانہ

اشت و بوجیگ کنار ہا سر بوت و درست ایر کپت انت۔

پدا نو کروسر آہراں سامان و ازباب شہ بھگی آں جہل کرت انت۔ چنالے ساھار

زونگ تالان کرت و درستیناں کیکانی سرا ارش کرت۔ درست گونگ ات انت و آنا واسیلے وار

وارگشگات کہ بچیں آب و ہوائے تہا باز درگ جوان انت۔ آنہیا او وار ایوانو و چا ہم نہ بکشات۔”
 مہ ترس“ آنہیا گول پرین دپے گشت۔ آنا و اروار اے روچے و شیاں یات کرت۔ مروچی آپہک
 بدل بوت ات و پست سا لگے مارگ بوت۔ برسنیف آزا سوج کرت گڑا آئی پودات۔ ”ہنومن
 ہم وتی زما نگاشہ کسا کم ناتوں وھلکے دہ شرنگانی تہا شمار بوتوں“ شو بین زویاے نزینکاشت ات و آ
 نہیا کد ہے پُر کرت و دات۔ ہر وار آنہیا نہ وارت بلیں شو بین پہ منت وارینت و اے تماشہ پدا
 بندات بوت۔ آنہیا سر زویاے زانسرا ایرنگ لوٹ ات بلیں زویا آزا اینکے آجوتی دیگ نہ لوٹ
 ات۔ اے مجلسا الینا شہ دستاں گیش سنجیدگ و ہاموش ات۔ بلکیں شہ مدتے آد مروچی تاہیرے
 رست ات و آنہی دلہ جہلا نکیاں وشی و مہرے زرچول جنگات۔ آنہی انساروف و برسنیف نے
 ہواری و نزینکی لوٹ ات۔ شو بین آنہی متلبا پہم ات و کدی کدی آہ سردے ہم کش ات۔

وخت روان و شام نزینک بوهان ات کہ ناگتہ آنا و اسیلے و ناگشت ”اف ہد اپٹ دیر بوتہ و
 اجہاں ورگ چرگ بندانت و نون ماراروگی انت“۔ آوت ہم حیران ات و درستیانا حیرانے کرت۔
 درست پادات انت و دیم پہ کلاتا رھا دگ بوت انت کہ اودا آوانی بھگی اوشتا نگ انت۔ شہ جہلگا دیم
 پہ بزرگروانا آنا و اسیلے و ناگدی رندا اوشتاں و زاری تسینو نے براہداری ساڑا ہت۔ روچے رولہی برا
 نزاں گشے جنگل روک ات و آزمان بانور بوھگا ات، گوات لہم لہما شیکا ات و درچکانی تاک و پن یے
 کلکتو دات انت۔ تاں دور دورا تالائیں آپ چوتلا ہا درپشگا ات۔ درچکانی سبزیں پشدر ابشامی پسل
 و سبزیں ٹل گیشتر پدر بوت انت۔ ”ہیر باٹے زاری تسینو۔ تراہیر باٹ“۔ آنا و اسیلے و ناوت کلامی
 کرت و ہے وختا نچیں اجیں کسے بندات بوت کہ آہم شوہگ نہ بیت۔

آنا و اسیلے و نا زاری تسینو موکل نہ کرت ات کہ کمو دور شہ بوگانی تہا مانا چ و سزائے حد و
 ناکیں زویاے ستا کرنگیں شریانی رُمب یے کندان و کوکار کنا نا ات۔ کمو بازاں نوش ات ات۔ آ
 زابلوانی سببا اوشتاں انت بلیں یک زٹنگردن و سہر چمیں مردے تترانا ترس اٹکیں آنا و اسیلے و نا
 نے ہمگا ات۔

”بانک و ش آتے۔ تو جوڑو و شے“ آنہیا پھلیں گالوارے آگشت۔

آنا و اسیلے و نا و شہ ترسا پدی بوت۔

”تو پرچا کن کرت؟ مئے ٹولی داددیگات و پدا یکبرے گوشدارگے لوٹ ات و تو کن
 کرت“۔ آنہیا پرشت و پروشیں روسی نے تہا گشت۔
 ”بازوش۔ کن پرچا کرت؟“ ٹولی آہم گشت۔
 انساروف یک گامے دیما ات بلیں شو بین آزا نہ اشت اووت آنا و ہما جرمنے نیما
 اوشتاں۔

”واہرکا رمن تراگشگ لوٹین کہ تخی حرکتاں ماجیرانیں۔ منی ہیلا تو“ قفقازانی سیکسین
 نک نے مردے و مجلس نے دو دستوراں سرپدے بلیں پدا ہم تو ابید پچارا زالے نے دیما درآ
 تے۔ وخت کم انت چونہ من تراپہ وشی زانگ و جہد کرت۔ سنگتر اشنے نے جہتا تئی بدنے مھکمیں بندو
 بوگانا من وتی از سے براہ جوڑکنگوش بوتوں بلیں مہربانی کن اے وختا مئے پدا مہ کپ۔

جرمن نے دست سرینا ات انت و پتھرن شو بین نے گپے گوشدا شت۔
 ”تو ہرچی گشت من نہ پہم ات بلکیں تو منا موچی یے یا گھڑی سازے لیکھے۔۔۔ ہو
 امن افسرے اُن زانے افسرے۔۔۔۔۔!“

”بوت کنت“۔ شو بین پودات۔
 ”بلیں من کہ گشت پدا یکبرے گڑا الہان پرچا نہ کرت۔ ہے بیگانگ آزا چوڈنگریں
 دارے آیتلانک دیان ات۔ من لوٹین اگہ اے شرنگ۔۔۔۔۔ نا اے بانک۔۔۔۔۔ نا نا ایشرا
 نلوٹان اے شرنگ یا آ (آئی الینا زویاے ہیرگا اشارہ کرت) منا چکے بدنت۔ مزین گپے نہ انت و
 بس من ہے وختا رھا دگ بین“۔

”ہو ہو یک چکے۔ مزین گپے نہ انت“ آئی ٹولی آپدا گشت۔
 ”لعنت انت ترا“۔ شرابے اثر اھلا ہوشیں۔ جرمنے آٹھک دات و گشت۔
 زویا انساروف نے دست گپت بلیں آئی دست ہلاس کرت و ہے مزین بالادیں جرمنے
 دیما اوشتاں۔

”تو مہربانی کن شہ ادا زوت رہا دگ ہے“۔ آنہی لہمیں وگر دا میں گالوارے آگشت۔
 ”پرچا برنیں۔ مگن من ادا سنیل نے حق نہ دارین۔ بس منا ہے دوست انت۔۔۔
 برنیں۔۔۔ پرچا برنیں من؟“۔ جرمن گرگے جت۔
 ”پرچا کہ تو ہوشے تو زالے دیم گپتہ“۔ انساروف گشت و آزد ترات۔
 ”نامن ہنوش نہ ان گوشدار تو ورنامن افسرے ان وتی اے مجال۔۔۔ من ترا وتی بیرا
 گرین۔۔۔“ منالازم چلے (بوسگے) رسیت۔
 ”اگہ گامے دیما کنز تے گڑا تئی خیر نہ انت۔۔۔“۔ انساروف گشت۔
 ”گڑا۔۔۔ تو چون کنے؟“۔
 ”من ترا آ پے تہا دوردین۔“
 ہو! بازوش چاراں باریں تو چون منا آ پے تہا دوردینے۔
 آدیما درآت۔ دستے لانچ ات انت وگرگے جت ناگتہ یک اجیں واقعہ یے بوت کہ
 آنہی بلا ہیں بالا دالوڈ وارت شہ ڈگارا برز بوت پادے لرزات انت شہ ایدگہ مردمانی سرپدی و
 زالبولانی کوکارا ساری گوں یک بلا ہیں توارے آ پے تہا کپت۔ آپاکپ کرت ویکد مانا واہرکا
 ریگواہ بوت۔
 ”ابوئے!“۔ زالاں کوکار کرت۔
 ”یاہدا!“۔ شہ دوئی نیرگا توارآت۔
 ساعتے آ پدے چے گندے کہ مچلیں سرگے آ پادرات و دوئیں دستے سرات انت۔ سرگے
 درآیگا آپاکپ کرت۔
 ”بہ کش اتے۔ گرک بیت!“۔ آننا واسیلے ونا پترس انساروف گشت۔
 آل یک پہنادے آپسک ات و دستے سرینا اتنت۔
 ”ہج نہ بیت۔ وت درکنیت۔ بیات رویں۔ اوورایوانو وچ والینا برنیں ات“۔ آنہی
 پے بے دردگی گشت و آننا واسیلے ونا رادستا گپت۔

”اوورایوانو وچ، الینا بیات رویں“۔
 ابوئے۔۔۔ مرتاں۔ آجرمن پے بے چارگی پریات کنانا ونا پتہ الایے کنارہے رسگیں کاہ و
 بوچاں رسینت۔
 انساروف آوانازرت و شہ ٹولی نے نزیکا گوست بلیں وتی سروکنے بے سوئی و نزوری نے
 سببا کسے آہج نہ گشت۔ تہنا کیے پے بزرگی رپٹ ات کہ۔ ”ہنو اے ہم وتا بلا ہے لیکھ ایت۔ ہدا
 بزانت کہ۔۔۔۔۔“ کیے آوتی کلاہ ہم شہ سرا دور کرت و انساروف آوانا باز تر سناک و اجیں
 مردمے گندگ بوت۔ ہالینی آئی چماں بدیں و ترسنا کیں درپیش یے ودی بوت ات۔ جرمنناں تچانا
 وتی سنگت شہ آ پاد کرت و آئی درآ ہگا پد پریات کنانا روسیا نازاہ و بد کرت کہ آ بادشاہے گورارزی
 بارت و انصاف لوٹیت۔
 بلیں روسی شہ آئی بیہاراں بے کما تر ندر ندر دیم پے کلاتا شت انت۔ شہ سبزگا پے ہاموشی گو
 ست انت۔ بلیں آننا واسیلے ونا کمو پریات کنگا ات بلیں بگی آنی نزیکا سر بوہگا انجیں ٹہکا رگے
 جت اش کہ کلات ہم جسک ات۔ درستیناں ساری شوہیں ٹہکا رگے جت پدا برسینف ہم وزویا ہم
 پے نازے ٹہک دات کنڈ ات۔ گڈ سرا انساروف ہم کنت ات۔ آننا واسیلے ونا ہم ناگتہ کنڈ ات۔
 درستیناں ٹہک دات کنڈ ات۔ بلیں بلیں الینا تہنا چکنڈ ات۔ بلیں اوورایوانو وچے توار شہ درستیاں
 برز ترات۔ کمو ہاموش بوت بلیں پدا گشتے: ”من حیران اتاں کہ اے جی اے کہ ٹپ کپت و من
 دیست کہ واہرکا رے ات۔ ہا ہا ہا۔ آجک ورن ات“۔ کنگا آنہی ہر نیم شلوگ بوت و آئی ٹہک
 دات۔ زویا گوں آنہی یک وڑا کنڈ ات کہ ہنو من ہم دیست کہ آنہی پاد برزات انت و واہرکا
 ہا ہا ہا۔ ”بلیں اے چون کپت؟ آواہرکا رسے ایتکس ات۔“۔ زویا سوچ کرت۔
 ”بیامن ترا سئی کتاں۔ بیامن جوان دیست۔ آنی جرمن نے سرین بندگیت، چست
 کرت و ٹپ آ پے تہا دوردات۔ من حیران بوتوں کہ چونیں توارے بوت“۔ اوورایوانو وچ وتی
 چمان پاک کنانا گشت۔
 بھگی شہ مدتے آروان اتنت۔ زاری تسینوئے کلات باز دور منگ ات بلیں اوورایوانو

وچ اگمک کندگات۔ شو بین آئی ہم سفرات آخرا نہی ملنڈ و مسکرائے سبھا ہاموش بوت۔

انساروف پہ پشو مانی لینا ئے دیم ئے سینا نشت ات۔ لینا ہاموش ات۔ انساروف مارات کہ آئی ہے کار لینا را دوست نہ بوت بلین چوش نہ ات۔ بلکین بند اتا آ باز ترس ات و آنہی اندام پگرے درپش گندگ بوت کہ آچے پگر کنگا انت۔ مروچی آنہی دلاودی بوئیں جذبگانی چخ خبر نہ ات۔ لینا مارگات و مروچی این جذبگانا آنہی پدر نہ کرت۔ سنیل و سواد دراج کش بوت۔ شپاوتی چادر تالان کرت۔ بھگی کدی گندیم ئے مکانی کشا گوست انت تہ دا ئے و شبو جینا ایریکت واگہ پراہیں گوش و کچرے آگوست انت تہ گواتا لہم لہمیں سارتی بے شنگیت۔ آزمانا گشے دو تہ چست بوہگا ات۔ ماہکان درپشگات۔ آنا و اسیلے و ناگدگا ات۔ زویا شہ دریکا سرکش ات۔ چارگا ات۔ لینا مارات کہ دینت کہ آنہی گوں انساروف گپ نہ جتہ و آزر السیں سو بے کرتے۔ آنہی ہم پےوشی پسو دات۔ ناگتہ آتراپا (اطراف) گشے ہزاراں مردمانی گپے توار پیداک ات۔ ماسکوزینک بوہان ات۔ چراگ درپشگات انت و آنا و اسیلے و ناراسنگانی سراروگا بھگی آئی توار آگہ کرت۔

آدرستیں گپا ات انت بلین بھگی و اسپانی نالانی تواراں دو میگ ئے گپاں سر پد نہ بوت انت۔ شہ ماسکوتا کونٹو و وہ راہ سک دراج ات و درستیں ژند ات انت۔ کسے و اب ات و کسے پگرا گلانیٹش۔ بلین یکد مانے ہم لینا ئے چم زنیات انت و مدام انساروف چارگا ات۔ شو بین ملورات و آترا گوں لہمیں گواتا ہم بد ات۔ پھٹکے آئی دیم گوں کوٹ ئے کالرا چیر دیگ ئے جہد کرت۔ و آنہی دل پُر بوت تانکہ بھگی اوشتات انت۔ ادوار ایوانو وچ نندکانا و اب ات و خرکائی کشگات۔ دونو کرا آنا و اسیلے و نارادستا گپت و بھگی آ ایر کرت۔ آسک ژند ات ”من چٹ ٹکر ٹکر آن۔ اے ساعتاں ہیر باٹو۔ شمے لکھ منت“۔ آنہیا ہم ہا ناراکست کرت۔ ہم ہاں ہم آنہی منت گپت بلین آنہی پسونہ دات۔

مروچی لینا اولی وارانسا روئے دست گپت انت و گوں سفرے پچاں تاں دیرا دریگ ئے دیما نشت ات۔ شو بین روگ ئے وختا برسنیفا ہلوت کنانا گشت ”چو نیں بلا ہے نا۔ ہنوشیں جرمنارا چون آپے تہا وورے دات؟“

”تراہمکہ کمال ہم نیست“۔ برسنیف پسو دات و گوں انساروف گسا شت۔

16

گوں بائے اسپتی آدوین گسا سر بوت انت۔ روچے استار در ات و سمین کشگا ات۔ پیڑاپ (شبنم) چوا سپتیں چادرے آسزگ ئے سراتالان ات و مچ آماچیں آتراپا مرگ الہان لنگا ات انت۔ سہب ئے استار درپشگات و وڑھا چارگا ات۔

لینا گوں انساروف نند و نیا دبوہگا لہتیں روچ (چاری یا پچی رندا) پدوتی ڈاڑی نیسگ بنا کرت کہ لہتیں تاکے اے وڑانت۔

”جون۔۔۔۔ منی دوست منی ہا ترا کتاب کاریت بلین گوں من و انگ نہ بنت و منا آ ترا گشگ ئے ہانگیک ہم نیست کہ گوں آنہی اقرار کنیں کہ کتاباں پدی ببارت۔ منا آنہی نارازیا ترسیت۔ آ منی ہر کارا ہورت چاریت۔ بلکنہ آ منا دوست داریت۔ چکنہ شتر انت منی دوست“۔

”من آخرے لوٹیں۔ زاناں کہ منی دل پرچا ملورنت؟ من چے لوٹاں؟ من بالی این مرگاں پہ امانے چاراں و گوں آواں بال کنانا دور روگ لوٹاں شہ ادا باز دور روگ لوٹاں بلین زاناں کجا؟ چو نیں ہراہیں واہگے منی گس۔۔۔ ماس و پس ہدا انت۔۔۔ منا آ دوست نہ بنت۔۔۔ ناچ نا۔۔۔ منا پے آواں دلے تہا مہر نیست۔۔۔ بلکین منی گناہانی سببا منی دل ملور و بے تہا ہرنت۔ باز گرانیں ہیالے بلین راستی ہمیش انت منی ارواہ بندی جا ہے آ بندنت و آنہی دیوال پہ منی ورگا کانت۔ منی سینگا یک بارے برنت و منی ارواہا پرچنگا انت۔ مردم پرچا نما رنت کہ من شہوتی آزیزاں بے کمار پہ دگرے آ مہر کرت کنیں؟۔ بلکین پس ئے ہبر راست انت کہ منا تہنا گوں ساہد اراں مہرنت۔ منا دعا لوگی انت بلین من شہ ہدا دعا ہم نہ لوٹیں بلین پدا ہم منی دلا مہرالم است!“

.....انساروف دیما مناسک لچ کنت۔ بلین من زھگے نہ ان۔ آنچیں نکلیں مردے کہ کدی کدی بے کچ سنجیدگ بیت۔ بلکین آ شمن باز دور حیلانی جہانا بیت و منا آنہی وھدے زوال کنگ ئے حق نیست۔ من گوں شو بین گپ جنگ لوٹاں بلین آ ہم گوں من انساروف ئے باروا جیں

گپ کنت۔ دوشی من و ابادیست کہ آڑا کارچے گونات و گشتے۔ ”من ترا کشین ووتا ہم“ چونیں بدیں گے!

”.....دریکتیں منا کسے آیکشتیں ترا اے وڈکنگی انت۔ لینا تو مہروانیں دلے دارے۔ مگیں اے بس بیعت نیکیں کارے بکن۔۔۔ کہ ایشی بلاہیں ارزشتے۔ دریکتیں دل گوں من دارگ بہوتیں۔ نزانان کہ انسا روئے بارو پرچا اینکہ پگر کنناں؟۔ آکنیت، ہاموش نندیت و دومی مردمانی ہبراں گوشداریت و منا آنہی چارگا تاہر رسیت بلیں آ کہ روٹ گڑا یک یک ہبر دلا کثیت و ملوری منا امبازیت۔ و منا گوں و تا بد کثیت و ملور بین نزانیں پرچا؟ (آپہ نترسی زگریں فرانسیسی آ گپ جنت، آنہی ہے عادتا منا کشتہ) اسل گپ ایش انت کہ من مدامی نوکیں مردمانی بارو ا پگر کنیں۔ آنہی گپے تہا منا و قی یک لنگیں پیر مردے راشہ آنہی آس گپتگیں گسا درکنوکیں نوکر“ و اسلی گیر آت کہ آپہ پیر مردے درکنگ و ت الابے شہ مرگا رکھ ات۔ پسا آنہی مز ن دلی عے ستا کرت و ماسا آڑا نچ رو بل دات۔ دل پہ ہائی مہرکنگ لوٹیت۔ آکسیں مردے ات بلیں رندا ترندا پا ہیل دار بوت۔“

..... من مروچی پنڈو کے رادان دات۔ آنہی منی ملوری عے سبب سوچ کرت۔ مان گمان ہم نہ ات کہ ملور گندگ باں بلیکیں و قی نزوری و جوانیانی ہوار یا تہنائی عے سببا مدامی ملور ان۔ کسے نیست کہ من پر آنہیا دستے شہارین آ کہ پچن گنوک انت منا دوست نہ بنت و آڑا کہ من لوٹین..... آ شہ نرینکا نہ گوزیت نزانیں مروچی منا چے بوتہ؟۔

منی سرچکرگا انت۔ باریں من چونان؟ منا مرگ عے گمان بوہگا انت۔ کسے منا کثیت نزانان؟ دل بے تاہرنت۔ من گریوگ و پریات کنگایاں۔ منی دل کینگ و گرتی عے مارشتا جینا گریوگا انت۔ دل گوں من دارگ نہ بیت۔ اے ہدا۔۔۔ اے ہدا۔۔۔ منی جذبگاں گنگیر کن تہنا تو کرت کنتے۔ ایدگہ درست عاجزنت منی دان و حیرات و بیکی منی بچ مکا کرت نہ کعت اگہ من کسے مولد بوتیناں بلیکیں دلاتا ہیر بہ رستیں۔

”منی بالادارواہ پرچاماں؟ منی زند، ورنائی عے چے پاندگ؟“

”انسا روف۔۔۔ انسا روف صاحب۔ نزانان پے میساں۔ من آنہی دل عے جہلا نکلیاں ایرکپک لوٹاں۔ آنچووش روانت کہ پہمگ ارزان انت بلیں من انگہ بہم ات نہ کنناں۔ و آنہی ارواہ عے جہلا نکلیاں سر بوت نہ کنناں۔ کدی کدی منا اجیبیں وڑے آچاریت۔۔۔ نا بلیکیں من ردان! پاولی منا مدام تنگ کنت۔ پے لوٹیت آڑا؟۔ آڑا گوں من مہرنت بلیں من گوں آنہیا زاران۔ نہ لوٹیت منا آنہی مہر۔ آپہ زویا ہم گنوکنت۔ بازردیں گے۔ آجوان کثیت کہ من و قی دلینگاں کنناں۔ من گوں آنہی زورا کی کرتہ۔“

”اف۔۔۔ منی حیالا ہر مرد مارا بدبختی، گرتی و نادراہیا دُچار بوہگی و گم سلگی انت چونہ آنہی سنٹ گوں پؤراں بیت۔“

”برسنیت مروچی گوں من ہما بلغارانی گپ پرچا جت بلیکیں آپہ زانت انچوش کنت۔ من گوں شوین زہران۔ منا گوں انسا روف پے کار؟“

”من ندرتہ بلیں حیراناں پے بہ میساں۔ مروچی ناگتہ آنہی باغے تہا گوں من چٹ مہر مے وڈا گپ جت۔ چون و ش ات آنہی اے اندازو بھیسہ؟۔ ناگتا چون بوت!۔ گشتے ماشہ کسانیا ہواریں ووتا سر پدیں و شہ مروچیا ساری ماوتا سر پد نہ بوٹگیں۔ اجبیں گپے کہ آ شمن چون نرینکا انت۔ منی دلاتا ہیر گپتہ بلیں منا بیون انت کہ تازی ایں روچا من شہ شوین و شہ آنہی زار اتوں۔ آڑا نہ بہمت۔۔۔ آڑا اولجہ عے ناما توار کرت و مروچی منا آنہی درو شتا یک بھیسہ کرزیں دوستے دزکپتہ۔ آ دروگ نہ بندیت۔ منی آ زانی تہا شہ آنہی ابید آدگہ درست دروگ بندنت۔ منی شریں دوست۔ منی لاڑک ترا چون زار کنیں۔۔۔؟ بلیکیں شوین شہ آنہی گیش تر واندہ و شیوار بہ بیت بلیں آنہی دیما بے از رشت انت۔ کدی کہ آوتی و تانیات کنت آنہی درو شم باز براہد ار بیت و توار مزاری بیسے مان بیت و انچو گمان بیت کہ دنیا عے بچ تا گتے آڑا پر و ش دات نہ کنت۔ آ تہنا گپ نہ جنت۔ آنہی باز کرتہ۔۔۔ انگہ باز کنت۔۔۔ من آڑا سوچ کنیں۔ آ ناگتہ چک جنت و چکلند بیت کہ چون و ش بیت۔ اے وڈا ایوکا براس چکلند بیت۔ اف من چکلہ و ش ان!۔ اولی وار کہ مئے گسا آت منا گمان ہم نہ ات کہ ما باز زوت یک و دو میگ عے دوستدار بنین۔ و من و قی بنداتی

بے کما ریا پشومان نہ ان پرچا کہ منی دل بے تاہیر نہ بوت ونوں۔۔۔؟

”منی دل وارواہ شہ قمر نے آ بے تاہیر تننت۔۔ مروچی چتکہ وش انت۔ من چتکہ وش پے

نیساں اے گپا ابید کہ مادام ہواریں ومنی دل سک وش انت؟

۔۔۔ پاویل شہ وتا ہم سستہ۔۔۔ بڑگ۔ برسینف کدی کدی کنیت وروت منی ہیال

گول آنہی نا۔ نا اے بوت نکنت۔ منالاڑ کئے دیوان سک دوست بیت۔ وتی باروالہزے نہ کشیت

ومدام یک شرین بنگے سراتران کنت۔۔۔ آراوشو بینا باز تپاوت است۔ شوین بالوئے وڑا کدی

اے پھلانندیت کدی آکا ہانی سرا۔۔۔ آوتی ورنایا نازنا زانت بلیں من زاناں کہ منی دلئے واہند

کئے انت۔۔۔۔؟

من زاناں کہ آپرچا مدام مئے گسا کنیت۔ بلیں انگہ زاناں پرچا آرا منی کجام گپ

دوست بیت؟۔ اے راستے کہ مئے مسکرا ہم یک وڑنت۔ ماہر دوئیں شاری وازمے بارواکم

زانیں بلیں آٹمن باز جوان انت۔ آپے تاہیرنت ومنی ارواہ مدام بے قرارنت۔ آرا یک منزلے دیما

انت۔۔۔ بلیں منی منزل۔۔۔؟ من بے کدوگیں مرگے اُن۔ آنہی پگر باز شاہیگان انت و دل

وارواہے پے قرارنت۔ یکروچے آماریلہ کنت و زرا آ باز کنانا وتی وتاروت۔ شالا آنہی واہگ سرجم

بنت۔ من ادا آنہی بوہگ، گندگ و پھمگا وش بین۔ منی دل ہروڑاوش بیت۔“

”روسی پرچا نہ بیت۔۔۔۔ نا۔۔۔ روسی بوت نہ کنت۔“

”آ منی ماسا ہم باز دوست انت۔ کشیت کہ بازگران سنگیں مردے۔ منی ماس چونیں

جوانیں ماسے! آنہ زانت پاویل زانت کہ منا آنہی اشارہ دوست نہ بنت پھمگے گول آنہی بدے

کنیت۔۔۔ آرا پے کار۔۔۔ ذلیل۔۔۔ گشے کہ من کدی۔۔۔؟ اے حیال پرچا منی دلا کا بیت

آخر۔۔۔؟“

”..... اجبیں گپے کہ بیست سالہ تھا منا گول کسا مہر نہ بوت۔ منی حیالاً ”ڈ“ (من آرا

”ڈ“ گشین۔ منا دمیتری نام باز دوست انت) ءے دل پے ہاترا بے قرار نہ انت کہ آنہیا وتی ہرچی

پے وتی منزل ووابانی ماناے حاصل کونگا نہ کرنت۔ کسے آ کہ وتی ہرچی باہینتہ ویک مکسدے ہاترا

زندگ انت۔ آرا پگر، گم، گرتی پرچا؟ اجب نہ انت کہ مادوئیں یہ یک پھلے آہد وکیں۔ من گلابے

سست، پنے ڈگا راکپت۔۔۔۔ آنہیا سر جہل کرت زرت ومن پھل آزادات۔

”ڈ“ مدام کنیت۔ زی بیگہا تا شام ہمدالت۔ آ منا بلغاری زباناہیل وینگ لوٹیت و مناشہ

وتی ہاندانے مردمان گیشتر آنہی دیوان وش بیت۔ گشے آ مئے ہاندانے بہرے۔“

”روح گوزانت۔ من بازوش اُن بلیں زاناں پرچا ترسین؟ دل ہدائے شکر گرگ

لوٹیت وچم ارساں کنیل بنت۔۔۔ اف اے وش ورژنائیں روح۔۔۔

”مروچی من ہم بازوش اُن بلیں کدی کدی دل ملور بیت۔ من بھتا ورے اُن۔۔۔۔ انا

۔۔۔۔؟“

”..... زی بیگہ ءے سنیل و سواد کدی شوہنگ نہ بیت۔ چونیں نوکیں وترسناکیں

تجربت گندگ بوت؟ ونخے آنہیا کہ پہلوان چولینو کے آ پے تھا چگل دات بچ نہ ترس اتوں بلیں آ

نہی جندے دیم ءے زہر آوری ءے گندگ و اے لہر کہ ”وت درکنیت“ ءے اشکنگ منی دل درآت۔

منی ہیال من آرا سار یا پھم انت۔ پدا کہ مردماں کندات من ہم کندت من آرا چارت نہ کرت۔ آ

شرمندگ و پشومان ات پدا آنہیا منا گشت۔ من آرا بھگی ءے تھا چارت وترس اتوں۔ گول آنہیا مسکرا

ارزان نہ انت۔ آ مروت کنت بلیں اے کینگ، اے زہر اے ڈژمنی، لنگانی اے لرزگ و سبز ترگ پے

کئے؟۔ کئے زانت مزن مری و مردیں زہگی جزبگاں ہوارزنی ہم بوت کنت کہ نا؟ لہتیں روح ساری

آنہیا منا گشت کہ زندگی ارزان نہ انت۔ من گول برسینف ہے گپ جت۔ آنہیا نہ من ات۔ کئی

حیال راست انت۔۔۔؟ اف۔۔۔ آ روح۔۔۔ من گول آنہیا ہواروگا اتوں چون وش ات۔۔۔ آ

ہاموشی بے کچ براہد ارت۔۔۔ بلیں ہرچی کہ بوت شر۔ ہدائے داداں من رازی اُن۔۔۔۔

”پدا ہامن۔۔۔۔ ہما بے تاہیری۔۔۔ بے قراری۔۔۔ من نادراہ اُن۔“

”لہتیں روش بیت کہ من ڈائری ہشتہ نہ کرتہ۔ بس دلا نہ لوٹ ات منا گمان انت کہ گول

من دلئے گپ ہشتہ نہ بنت۔ بلیں دل پے لوٹیت؟۔ منی و آنہی دلچی دیوان بوت و بازیں چیزے

سر پد کرنگنت (ہسو! من آنہی گردنے ٹپا سر پدا اُن۔۔۔ ہائے اللہ۔۔۔ منی حیالاً آرا پاپا ہواش دانتہ

”من زانیں کہتی کو ہیں ارادہ پُروہنگ نہ بنت۔۔۔ گڑا تو پہک سر گپٹنے؟
”ہمو! پہک۔“ انساروف پوسو دینا ناشہ کمر ہادر آت۔

برسنیف ہم کمودیرا انساروف کے کمرہ کے تہا گام جت وتی کلاہ سرا کرت واستاخوف
عے ماڑیا شت

”تو گپے کنگ لوٹے؟“ الینا یوکی آسوج کرت۔

”جی ہو۔۔۔ بلیں تو چون مارات؟“

”آگپاہیل بکش باریں خیرانت؟“

برسنیف آزا انساروفہ سرگرگہ حال دات تہ الینا دیم زردترات۔

”بلیں پرچا؟“ آ نہی پہ مشکے سوج کرت۔

”تو وزانے کہ انساروف وتی ارادہ وپسہانی بارواسرجمیا گپٹکت بلیں من زاناں کہ

پرچاروت۔ تو نادراہ نادراہ گندگ بے الینا بیا کمو بہ نند۔“ برسنیف گشت۔

”بکش آ پرچاروت؟“ الینا برسنیفے دست گرانا سوج کرت ”چے بکشین ترا۔۔۔ منا

گوسگیں بہارگہ نے کہ آرگی کپیت کہ منی و آ نہی دوستی نے بنا بوت۔ من و آ نہی ہائی سیالے نے

گساڈک وارت ہما گسا یک براہد اریں جنکے استات، منی حیالا انساروف پہ ہائی ہدوک انت

من کہ آزا گشت آ نہی ہبر زرددات کہ نا۔ اگہ اے وڑ بوتیں گڑا من پہ ہاموشی شنتوں۔ منی دل آزات

انت۔۔۔ کدی نا پرچا کہ من وتی مکسد وڈوبہ آیلہ دات کنناں۔ من بلغارے ان و منا ”روسی“ مہر

تلوٹیت۔“ برسنیف گوں تہلیں پچکنڈے آپسودات۔

”ہو گڑا۔۔۔ تو نوں۔۔۔“ الینا دومی ہیمگا چارانا وت کلامی کرت، آ گشتے ترندیں

تیلانکے ورگا چاڑ کہ ات۔ آ نہی برسنیفے دست اگلتہ مہرگپت۔

”منی حیالا منی پاری ایں ردیں اٹکل امبراں راست بوہگا انت۔“ برسنیف ہم لہم لہما گشت۔

”تئی حیالا۔۔۔۔“ ”بس بیل منامہ رنجیں۔۔۔۔“ الینا ناگتہ گشت۔

”انچوگمان بیت کہ انساروف پہ روسی جنکے آہدوک انت بلیں آ وتی کرارانی پداشہ ادا

بلیں آ نہ مرتہ وٹپی بوتہ) آزا جنگ ے ستک انت و بازوش ات۔ بلیں کدی من ”د“ آاینکہ ملورنہ

دیست ات۔۔۔۔ آاینکہ ملور۔۔۔۔ آ۔۔۔۔ پس کہ شہ شہرا آت آ نہیا مارا دوینیاں ہوار دیست و باز پہ

حیرانی چار اتے۔ مروچی برسنیف آت بلیں چٹ لاگرو زردترات ات۔ آ نہیا مناشو بین ے ہاترا

مجازی و بے کماری نے سر باز ہبر دات۔۔۔۔ راست گشیت من آزا چٹ شمشتہ۔ نوں کہ دچا رپکتاں

وشانے کنناں بلیں منا یہ آ نہی وپہ دنیاے باروا پگر کنگا و ہد موکل نہ دنت۔ برسنیف گو من انچوگپ

جنت گشتے آزا پچن بزرگ بیت۔ اے درست چی اے؟۔ منی چپ وچا گردا منی اروا ہا اے تہاری

پرچا منی آتراپ پرچا تہارانت؟۔ گشتے منی اروا ہے تہا اجبیں ساہدرے ساہ زورگا انت۔ مارشت

۔۔۔۔ تو بہ۔۔۔۔

.....دوشی چم زنیات انت۔ نیشہ کنین تہ چے نیشہ کنین۔؟ آ مروچی اشتاپی ات و

من بازیں گپ وترا نے کنگ لوٹ ات۔۔۔۔ سرشہ درد ترا کگا انت۔ گشتے آ شمن دور روگا انت۔

”منا ہما لہر رستہ۔ نوں منی دنیا رثانا انت۔ ہدا حیرکت۔ منا گوں آ نہی مہرانت۔“

17

ہما روچا کہ الینا وتی ڈائری آ ”منا گوں آ نہی مہرانت“ ے لہز نیشہ کرت انت۔ انسا

روف آروچا برسنیف نے کمر ہانشت ات و برسنیف آ نہی دیما اوشتات ات و دیسے پے ہاترا تہا

رات کہ انساروف باندا پدی ماسکو آروگا ات۔

”بلیں گپے گوشدار۔ ناگتہ تو سر گپٹنے خیرانت، ترا حاسیں حالے رستہ گلیں نوں و دلبریں

موسم وباریک بندات بوہگا انت تو ماسکو آچے کئے؟“ برسنیف گشت۔

”نا حالے نہ رستہ بلیں منی ہم لہتیں سبب است انت نواں اداندگ نہ بیت گلیں اے

جوان انت..... منی لاڑکیں دوست۔۔۔۔ بچار منامدار۔۔۔۔ من مجبور آن چونہ مناتئی جتائی سک

توریت۔“ انساروف پسودات۔

زوت ورگ لوٹیت۔۔۔ برسیف اشتیاشتی اشتیاشتی گشت۔

ایلینا انہی دستار گیش ترمہر گپت، انہی انچوسر جہل کرت گشے شدہ در آمدیں نگاہاں و تا چیر
دیگ لوٹ و دیے شہ جاسر تر ات۔

”برسیف تو چونیں جو انیں مردے نے۔۔۔ تو پریشگئے نے۔۔۔ آئے رکتا و کثیت
نا؟۔۔۔“ ایلینا گشت۔

”ہنو کثیت۔۔۔ پہ آئی ہم روگ گران انت۔ منیھیالا۔“

”آزرا لازم کثے۔۔۔ ہو۔۔۔۔۔“ بلیں ہبرے سرجمیا ساری بزیگیں جنک نے چم
سررتک انت وشہ کمر ہادرات۔

”ہنو۔۔۔۔۔ چو گیش مہرے ٹپ اینکہ جہل انت!“ برسیف میزان میزان گسا روانا پگر
کرت۔ ”منانگمان ہم نہ بوت ات کہ اے سہسراں رستگ انت۔ انہی دتا مہر وان گشت۔۔۔۔۔ کئے
زانت پہ کجام نیتا من آزرا حال دات۔ زاہرت کہ اے منی نیکی و نہ ات چچ نہ۔ منا اے سر پد بوہگی
ات کہ تا کجاسر بوتکت۔ اے نخجر دلا چکے جہل لکت۔ مناوش بوہگی انت آپہ یک ودومیا ساہ بہر کثت و
اے در چک نے رودنیگامنی بہر ہم ہوارنت۔ شو بین مناروسی الس و سانس نے نیامے ہچپاری
گشیت بلیں ہرچی پہ کسمت۔ بلکیں من زد بہ ہیں۔“
برسیف اشگرتی آرومرے وانگا ہم تب نیات۔

انساروف ایدگر روچا پیشیما استاخوف نے ماڑیا ات و کسنتا آنا واسیلے ونائے گورا
آ نہی ہمساهگ بزاں پادری نے لوگبا تک نشنگ ات۔ آ بازعز تمنیدین زالبولے ات ویکروچے گول
پولیساماں اڑت ات پرے ہاترا کہ انہی گرمی نے سببا دک نے پہن دے تھلا پاجان شودگ لوٹ
ات۔ بلیں شہ ہما جرنیلے نے حاندان نے گوزگ نے سببا آزا کمن کنگ بوت۔ بس پہ ہسے گیا
مڑات انت۔ انساروف نے پادرشپ نے اشکنگا ایلینا نے رنگ مٹ ات پرچا کہ انہی زانت کہ
اے بیگانگ نے ساڑی بوہگا انساروف پہ ہاموشی برتیت۔ ہم اشتیاشتی و لپر زگ بوت۔ ”مگلیں آ
نوں رکت کت؟“۔ ایلینا پگر کرت وپہک ہسے وڑ بوت۔ انساروف آنا واسیلے ونائے بیگانگ گشت۔

ایلینا تچا ناشہ دریگا آزرا توار کرت۔ پادری نے لوگبا نکا یہ حیرانی چک جنک نے جہد کرت بلیں وتی
سرین بندے تندی نے سببا چک جتے نکرت۔ و انہی اے ارادہ یلدہ دات۔

”من تی آہگ نے سببا زاناں۔ منا برسنیف حال داتہ بلیں من گونتو دست بندین کہ
مروچی مہر و باندا شیرگرمہ ہما بیامں ترا گپے گشین۔“ ایلینا گشت۔

انساروف پہ ہاموشی سر چنڈ نیت۔

”من ترا با زنادارین گڑا پہکا.....“ انساروف دوارگ سر چنڈینت بلیں ہچ نہ گشت۔

”لینو۔ کموا دایا“ آنا و اسیلے توار کرت۔ ”ہچار ایشی ہٹو ہٹو چون براہ دنت من وت جوڑ
کرت۔“ پادری نے لوگبا نکا گشت۔

ایلینا شہ دریگ نکرات۔

انساروف تا ساعتے اوشنتات و ایلینا آزرا چیر و کائی چارت۔ آ ناگتہ پہ لپر زگی رھا دک
بوت۔ و گشے زوت بیکواہ بوت۔

روح پہ مشکے شپ بوت و شپ توبہ توبہ چون دراج ات، کدی دست سرا کرت انت تہبت
نے سرانشت و کدی وتی روکین پیشانی دریگ نے سار تیں شیشگا ڈک دات انہی پگر کرت و بس پگر
۔ ہما ہیال وار و اردلا آہگا ات انت تا تکہ ژند بوت۔ شہ گرتی آ انہی دل نے دریلگ کدی انچوا
شتات انت گشے انہی سینگا دل مان نہ انت بلیں آ بے سمات سرے رگے پرائنت، لٹھے ہشک
انتت و مودے پاشان۔

”نا آنہ رہینین ایت۔ انہی ماسارا رکت نکرت۔ الم کثیت۔ لازم نہ انت کہ برسنیف
ہرچی گشیت راست انت بلکیں من آزرا پہ آ کثیتی باہیت۔“ آزا گماں چپ و راست کرت ات
۔ دستے سرا کرت انت ناگتہ انہی بالاد گشے گروکے درپش ات۔ نا آزا گول من مہر انت۔ انہی
تہاری چار ات و پدا گماں گلانش بوت۔ ہسے ہیالا انہی دلا آچ روک کرت ات۔ آزا گول من
مہر انت۔ و اب نے دور دورا چ سوج نہ ات آختا آ پنادانی تھلا پترت روح بوہگا ات و کرہ روژنا
ات۔ ناگتہ انہی وتی باسک شہارت انت و گشت۔ ہسے اگہ پکن مہرے ہییت۔۔۔

”چون۔۔۔۔۔ نواسگ شمن دپامہ دز۔۔۔ من ہم ورنائی کے ہار ہیروپ دیتگ انت
من زانیں کہ ترا چونیں گم گون انت۔ ترا ہم گس و ماس و سپانی گم نہ انت۔ بلیں تو داو بکشنے
۔۔۔۔۔ مروچی گول تو یک جوانیں مردے دچار کبیت۔۔۔ بازگران سنگیں مردے۔۔۔۔۔ آزا
شہ ساہا دوست بدار۔ اگہ بوت شرنہ بوت گڑا ہد اہد بزانت و آ نہی کار۔ ہو نواسگ منا پہ حیرانی مچار
۔۔۔۔۔ من تئی دست کے لکیراں زانیں۔۔۔ تو موکل بدے من تئی دراہیں گم و گڑتیاں تئی دا تگیں
دز مالا بندیں و گول و ت برین۔۔۔۔۔ شرنواسگ ہو راقھم کرت، من رین۔۔۔۔۔ تو کمو اکتیہ
سجل پدا سرگر۔۔۔ بلیں دلا بدار تئی گم و گڑتی پہ مدائی ہلاس بوتنت (آمین)“

بلک تترانا شہ پدیا نکال ایر کپت و رہا دگ بوت و الینا پہ حیرانی و ت کلامی کننا نا آزا
چارا ت ”اے بچے بوت۔۔۔۔۔؟“

ہو راوشنتا۔۔۔۔۔ دمانے تہارو چئے دیم درابوت و الینا سرگرگی ات کہ انسا روبا
درا جیں کوٹے گورات و شہ الیناے اہگے راہا زوت زوت آیان ات۔ الینا شہ گر جائے ڈنگیں
دیوالے پشنا تو ار کرت بلیں انسا روف آ نہی ہمیں تو ار نہ اشکت و شہ آ نہی نزیکا گوست۔
”منی لاڑک!“ گڈسرا آ نہی ترند تو ار کرت۔

انسا روف پہ حیرانی چک جت و چارت۔۔۔۔۔ بلیں اول سرا کچہ نیا ورتے و دمانے آپد
۔۔۔۔۔
”الینا تو۔۔۔۔۔ تو ادا چون؟“ گشنا ناہائی ہمگا شت۔

الینا بے تو ار اگر جائے تہا پترت و انسا روف ہم آ نہی پدا شت ”تو ادا چون۔۔۔۔۔؟“
آ نہی پدا سوج کرت۔

آ نہی بچ نہ گشت، تہنا پہ مہر چار ا ت و انسا روف سر جہل کرت ”تو شہ مئے گسا پیدا کئے
۔۔۔۔۔؟“ آ نہی سوج کرت ”نا۔۔۔۔۔ شہ اودانا۔۔۔۔۔“

”نا۔۔۔۔۔ گڑا کول ہے دڑ پھریزگ بنت۔ من سہی این یے تئی راہچاران۔۔۔۔۔“
الینا پہ بچکند گشت۔۔۔

”الینا دلا بیارزی من بچ کول نہ کرتے؟“ الیناے دیما پدا ملوریں بچکندے تالان بوت۔
”چو بکش تو ابید مئے رکتا سر گنگئے۔“

”ہو۔۔۔ انسا روف لہم لہما گشت۔
”ہو۔۔۔۔۔ اینکے نند و نیاد، مجلس و دیوان شمشت انت تو۔۔۔ من اگہ ترا ادا مہ دیتیں گڑا تو
شت اتئے۔ ترا منی رکتے گم ہم نہ بوت۔“

انسا روف دیم دو می ہمگا چرینت۔
”الینا من زانیں و ہداز انت کہ منا بے تو نہ بیت و من چکھ مجبور یا روگا ان۔“

”بچ زانیں۔۔۔۔۔ کہ تو پر چاروئے۔۔۔۔۔ بلیں مارا جتا بوٹھی انت بلیں تو وتی دوستارا
پر چا دردے سادات دوست چوش نہ دروہنت۔“ الینا پتوں گشت۔

”نا“ انسا روف گشت۔
”بچے۔۔۔۔۔؟“ الینا پہ ہلوت گشت و آ نہی دیم سہر ترا ت۔

”نا۔۔۔۔۔ من تو دوست نیاں۔۔۔۔۔ من پمشکا روگا ان منا پہ ہما گپاں مجبور کن کہ من
گشت اش نہ کنیں۔“

”چونا ہا ترا بات بیت کہ تو شمن بچی چیرندانہ۔“ الینا پہ ملوری گشت۔
”آدگہ وختے ات کہ بچی چیردیگ نہ بوت بلیں نوں۔۔۔۔۔“ انسا روف گشت۔

”نوں گڑا؟۔۔۔۔۔“ الینا سوج کرت۔
”نوں۔۔۔۔۔ نوں اللہے میارے۔ مناروگ لوٹیت۔“

دریکتیں ہے وختا انسا روف بچار تیں کہ الینا چکھ شرنگ انت پر چا کہ انسا روف کے
گیمرتگی و ہا مو شیا الیناے اندام گیشتر جلوہ ناک بوت انت بلیں آیک شلا ڈگا را چارگا ات۔

”جوان انت لاڑک۔ بلیں ہدا آ بچارنوں کہ ڈیک وارتہ گڑا دستاں و بدے نا۔۔۔۔۔
اللہے میارے۔۔۔۔۔“ الینا گشت۔

انسا روف دست ہم شہارت نہ کرت و میزان میزان دیم پہ گر جائے درواز گاشت۔

”بلیں کمو صبر و بکن، تو گھٹے نمن گیشتر ترسے بلیں منی دل پہکی وتری آچا زانے ادا
پرچاوشتا تک ان زانے کئی گساروگا اتوں من۔۔۔؟“ اینا گول لروکیں بالاد اگشت

انساروف پہ ترس اینا راجارات۔

”گڑا منی گسا۔۔۔۔۔؟“

”ہو، تھی گسا۔ تو شہ منی لغھاں مہرے اقرارے اشکنگا مرادی اتے۔“ اینا پہ ہلوت
گشت ووتی دیم چیردات۔

”اینا۔۔۔!“ انساروف پہ ایکھی گشت۔ آنہی انساروف چارت و دوئیناں یک و دوئی
آرا بگل کرت و پرچجات۔

انساروف ہاموش ات بلیں آنہی دل دے دریگ و مہراں گلائیش ایس لٹکاں اینا رار
سر پد کرت کہ ”آکئی دوستدارنت و پہاے سر پد یا لہزانی چے بستار۔۔۔۔۔ کہ مہروتی مٹ و ت
انت۔ نول آنرا دکہ بیچ چیزے لوٹ و گذر نہات۔ انچیں پر نور و نرم و ساچانیں پھل دلا پاد آت
انت کہ آمرگ نے تہا ہم مانا و شرنگی و دی کعت و نور و ژنائی نے تہا ہر یکشیں تیا با سر بیگ و منزل
نے حاصل کنگا رسیت۔“ و آ پگرے آپت۔ آنہی سیغا آنہی چندے دل دریگ و ساہ زورگا انت
یا کہ دوستدارے مہروانیں دل انت۔ گھٹے کہ تمہیل و تہا ہرے یک بلا ہیں چو لے آ ایناے بالاد
سمارت و آنرا مرگ ہم شرنگ گندگ بوت و آجیران ات کہ دوئینانی امبازاں زندگی چتکہ جلوہ ناک
انت۔ آ شہ دنیا آ بے کمار اوشتا ات۔ آنہی مھکمیں باسکاں ہما نازکیں بالاد امبازاں ات کہ
آنہی وتی ساہ و سر و زندگی ندر کرت۔ مہرے جز بگ و ایناے گر میں امبازاں انساروف اوشتا مہلنت و
شہ آنہی کدی نہ گریٹگیں چمان ارس یلہ بوت انت۔ بلیں اینا گر یوگ بے بدلا و وارو گشتگا ات۔“
منی چروک، منی لاڑک۔ منی ساہ۔۔۔۔۔ دل بے بند۔“

”تو گڑا گول من ہر جا کہ روگا چاڑ کہے؟“ انساروف ساعے ہاموشیارد وتی امبازاں

نز آتگیں اینا راسوج کرت۔

”ہمو ہر جا کہ تو روگ لوٹے۔“

”تو سادگی لمن زانے کتئی ماس و پس پہاے گپا بچ نہ من انت۔“

”من شرزائیں۔ مناوتی سرا بھیہہ انت۔“

”زانے من گریبیں، پکیریں مردے ان؟“

”شرزائیں۔“

”اے گپا ہم زانے کہ من روسا نہ نندین پہ روسے جہہ مند بوھگا و دی نہ بوتکن ترا وتی
وتن، ماس و پس یلہ دیگی بنت؟“

”ہمو۔۔۔۔۔ معلوم انت۔“

”زانے منی زندگی پہ یک بلا ہیں ملسدے آرہن انت و مارا جنجال و مشکلائی نیما زندگی
بوھگی انت؟“

”ہمو جوان زائیں۔۔۔۔۔ منا گول تو مہرنت۔“

”زانے ترا وتی ٹہل و ناز یلہ دیگی و بیگا ٹکانی تہا محنت و واری کنگی بیت؟“ اینا انسا
روف دے دپ داشت و گشت۔

”منی پھل۔۔۔۔۔ دلے بند منا گول تو مہرنت۔“

انساروف پہ مہرے آنہی نازکیں دست چک اتنت و اینا دست پدی نہ کرت بلکیں پہ ناز
و نچکندے چارگات کہ انساروف پدمہ پدا آنہی دست و لٹکاں چکگا انت و آنہی پہ مڑا ہے سرانسا
روف بے کو پگان ایر کرت۔

انساروف پہ مہرے آنہی سرچست کرت، چمان یے چارات و گشت۔ ”شہ مرو چیا
هد او انسانی نگا ہاں تو منی لوگبا تک بے۔ منا ہم گون تو مہرنت۔“

19

ادارے آپد اینا گول نیم بالیں چم، پرکندگیں دپ، گلا ہیں انارک و پاشانیں موداں
یک دستے آکلاہ و یک دستے آچا در زرت ات و ہم لہما نند و نیادے کمر ہاپرت۔ شہ آنہی رواج

کدھاسر بیچ کنت چوہکھ من بگشاں ”الینا راشہ ماگوں یکے آمہرانت اے اشارہ چون انت؟“
 ”اف شو بین۔۔۔۔۔ من سک ژندان اے وختا بیچ نہ گشین تو زانے کہ مناگوں تو
 چون بدکنیت؟“

”گڑا پرچانہ ویسے بیچ“۔ اللہ نے میارے۔ بروپوس۔ برسینف دلائکت۔ آناوت
 مدام بیگہا و پت پمشکھ ہر کسارا و پسگ نے صلا ہے دات۔ الینا وتی ماس بگل کرت، رکست بوت
 ودرآت، شو بین ہم تادروازگا گون یے شت۔

”الینا۔۔۔۔۔ تو پاویلا پھل و مجازی پاد مال کئے بلیں پاویل ترا سجدہ کنت، تی نرم ونا
 زریں پاداں چکیت و پاواراں چماں داریت“ شو بین دروازگ نے و پا پھلوت گشت۔
 الینا ہم پہ بے مہری دست شہارت بلیں اے دست آنہ ات کہ انسا روف چک ات
 ات۔ آنہی بیچ بدل کرتنت و وپت، مروچی ہمازہگ نے وڑا سیر و اب ات کہ نادراہی آپد جان سلا
 مت بیت و اب کپیت و آنہی ماس گوازگ نے دیماہ بندیت، آترا بچاریت۔

20

”یک ساعتے منی کمرہا بیا، ترا چیزے نشان دین ”برسینف آنا واسیلے و نارارکست کنگا
 ات کہ شو بین تو ارکرت۔

برسینف شو بین نے کمرے تہا ہر نیمگا ایریں بت و آوانی دو تکیں گدانی گندگا حیران بوت۔
 ”ہمو۔۔۔۔۔ سک باز محنت کنگا نے مروچاں؟“ آنہی شو بینا گشت۔

”کارپہ کنگ و راہ پہ روگ۔ الم سوب مند ہیں۔ من واز مکارے آن و منا پھانوادہی
 بیرگیری و ش بیت“۔ شو بین گشت۔

”منی ہمبل۔ منی مہرواں کوصبر۔ اولی بیر اچار“ شو بین یک بتے پردگ چست کنانا
 گشت۔ انسا روف نے بت برسینفا باز دکش لگ ات و شو بین آنہی صورت نے یک یک لیک و

کشک پیشداشت ات، اے بت نے تہا ایمان داری، مڑاہ و حانوادہی نکش کرت ات
 ”باز جوان۔۔۔۔۔ مبارک بیت۔۔۔۔۔ نما نشا ایر کنگ کرزیت۔۔۔۔۔ ازم نے اے
 وڑیں بے درویریں گونا پارا بیر نے نام پرچا دے؟“

”ازم نے اے گونا پارا بیر نے نام پرے ہاتر ادا دت کہ من ایشر الینا را آنہی سالر وچ نے
 درگتا سوگات دین۔۔۔ اشارہ ہے گشت کئے تو۔۔۔۔۔ ما کورنیں آترا پانگدیں کہ چے بوہگا انت
 بلیں ماشر تپیں مرد میں مے بیر گیری نے تب جتانت“۔

”ایشر اچار“ شو بین دگہ بتے پردگ دور کرت از مکارا نو کیت و جمالیاتا ہراب
 تریں چیزے رابے درو و نمیرا نہیں سا پشٹے نے گونا پ دیگ نے آجوتی نے سببا من اے دو می بیرا را
 بے درو و نمیراں سازات۔ ادا من بیریک دگہ دروشے آگپتہ“۔

آنہی زوت زوت دگہ بتے دیم نے پردگ دور کرت کہ اے بت نے تہا انسا روف
 آدائن نے گیرگیا ترا شنگ ات۔ اے بتا وتی زہر شانی و نو کیت دگہ چے بیت کہ انسا روف آنچیں
 نرم، دراج و براہد اریں پڑمی ایں گرانڈے دروشا پیشداشت ات کہ آگرا نڈوتی پدے پادانی سرا
 اوشتا تہ و سرگے نشا نگ نے زدا انت و اے گرانڈے دروشا گرونا کی، بے عقلی، کینگ انچو پدرات کہ
 برسینف ٹہک دات کندا ت۔

”چون تو واجہ سچہ آورت؟ براہد ارت کہ نا؟“ چے گشے ایشر اہم نما نشا دیم دین؟ اے
 بتا من وتی سالر وچا وتی جندا سوگات دین۔ منی واجہ اگہ موکل بدے گڑا دگہ لہتیں۔۔۔۔۔

شو بین سٹے جت۔

برسینف بتا را پدا بردات، ”اف اڑے مہروان۔۔۔ نیک نیت۔۔۔ دلا بدر چاراں کہ راجد
 پتر کئے رامہروان لیکھ ایت۔ آنہی پہ پگرو ملوری ہا کا جوڑ بوتکیں سنبھی مسترین بت نے پردگ چست
 کرت۔ ایٹی گندگا تو منی ایجری و مردمانی دل نے حالانی مارگ نے از ماسر پدے و زانے کہ از مکا
 روت و تا چنکس ملامت کفت۔۔۔۔۔ بچار۔

پدا پردگے چست بوت و برسینف یک بتے تہا گوں و تا لچ اتکیں دو سرگ

آژامبلینت اش۔ یک اجیبیں بارے کو پگان ات ومرگ وموراں ہم آژاپہ بے بھیسھی چارات و
شہ لجا سرے جہل بوت۔

آنہی وتی دل سر پد کرت کہ منی وطن ہمیش انت، سیال و آژیز ہمیش انت بلیں دلانہ من
ات و آژارلز گے زرت۔ اے مہرے بند ات کہ صبرے کدہ سر کئیل ات۔۔۔۔۔ بلیں من کنول
کرت۔۔۔۔۔؟

مدتے آپد دل نوکیں زندگی آھیلد ارو گرتی کہیں کم بوت انت آنہی انسا روف آیک و
دو کا گد بشتہ کرت بلیں دلانہ من ات کہ اے رازانو کرسئی پیت ہمیشہ وت ٹپال گسا برت انتے۔
وانسا روف ے راھچارات۔ بلیں یکر وچے سہا مہلہ آنہی بدلا کولائی آرتیمئے وچ آت۔

22

استا خوف شہ مروچی آساری پہ گس ے مرد ماں کدی اینکہ ترسناک بوت۔ مروچی آنہی
دیما اجیبیں بھیسھے گندگ بوت، آگول کوٹ وکلا ہالہم لہم آبلیں گارو گیر کننا ناندو نیا دے کمر ہا پترت
، آدینک ے دیما وشتات ولغان گٹ گرانا ونا چاراتے۔ آنا پہ دلی وشی وزا ہری ملوری یے بیا بخیر
کرت بلیں آنہی نہ کلاہ دور کرت ونہ بانک ے جواب دات و دستکش پوشیں دستے پہ الینا تچک
کرت و آنہی چک ات۔ آنا آنہی تب ودرمانانی بارواسوج کرت پدا ہم آنہی بچ نہ گشت اوورانو و
بچ ے پترگا آنہی چک جت وش آت کرت چونہ مدام آژا گول اوورایوانو وچ تب نیات، حالا
نکہ آہم ہے حاندان ے مردے بلیں روس ے ہر حاکمیں حاندان تہنا ونا شریکھیت و مدام ”پودسا
لاسکن“ و پر ہیپہ ریف“ ے میراث و حاکمی ے گپ بیت۔ زویا آت و استا خوف اسلام دات، استا
خوف شہکارانا آرام کرسی ے سراتچک بوت وکانی یے آرگے پرمان دات وکلاہ دور کرت۔ کانفی
ورانادرستینا نا ہورت ہورت چارات، رپٹانا ڈناروگ و تہنا آنا و اسیلے ونا ر اہداندنگ ے گشت۔

درست در آت انت، آنا حیران ات کہ چے بیت۔ کولائی آرتیمئے وچ ے سنجیدگی آژ

اچوسو چنا ہوم لکگات۔

”حیرانت۔۔۔۔۔؟“

آنا دروازگ بند کننا سوج کرت۔

”بچ نمیت“۔۔۔۔۔ کولائی پہ مجازی گشت۔

”گڑا تو پرچا مدام۔۔۔۔۔ اے وڑے۔۔۔۔۔“ آنہی یک یک لہز پہ مشکلے گشت۔

”گپ ایش انت کہ مروچی نانا دگہ مہانے ہم است“۔

کئے انت؟

تو زانے آژا ”سینٹ ے چیف سیکرٹری۔ ایگور اندر یے وچ کورنا تو فسکی“

گڑا مروچی نانا کھیت۔

”جی ہو“ تو بس پہ ہے گپا درستیں گلینت انت؟

کولائی آنا راپدا بیکرے پہ تزون چارات۔ ”تو حیرانے۔۔۔۔۔ حیرانی ونوکی انت

من لوٹ ات کہ۔۔۔۔۔“ آنہی گشت۔ ”زائین تو مدام منا بدکارے لیکھے۔۔۔۔۔“ کولائی گشتے

ترک ات۔

من۔۔۔۔۔! آنا ایکہ بوت۔

بوت کنت کہ تو راستے بلیں منگی انت۔ کہ من ترا بے بھیسھی ے موہ دانہ (بوریں اسپ

ے ہیلا آنا راژامبلینت) بلیں تی جان سلامتی وتب ے سببا۔۔۔۔۔

”بلیں کولائی۔۔۔۔۔ من ترا کدی ایٹنگ جتے؟“

”بوت کنت منی بدلا وخت ثابت کنت بلیں من شدتی حاندان ے ڈب آں شمشکار نہ ان“۔

گڈا گپ چی یے؟

آنا پگر کرت (آژی ایس انگریزی کلب ے دیوانا سئی نہ ات کہ کسے آگشت ات کہ

روی گشتا تک ے کمال نہ دارنت کئے انت کہ گپ جت کنت و دگہ یکے آگشت ات پرچا کولائی

آرتیمئے وچ۔۔۔۔۔ گول وتی نام ے اشار ہا آنہی بگل گوات گپ اتنت)

پہ درو من گشین کہ ”الیناے آروس بیت۔ اے انسان دوستی، فلسفہ دوستی یک عمرے
 آجوان انت بللیں اے وخت ہمانت کہ آج آماچیں زند، وڑ وڑیں از مکار و نو در برانی رما در بیعت و
 نوکیں زندے بندت بکنت“۔ ”اف۔۔۔۔۔ مہروان منی گپا گوشدار“، کولائی وتی لنت چوٹ کنا
 ناپسودات کہ من ترا پیک گشگا ان کہ ”گوں کورنا تو فسکی منی نندو نیا دود یوان بوتہ ومن آترا زاما س
 کنگے واھلدارن۔ مناسک انت کہ تو منی سر اشتاپکاری و پلہ مرزی اے ایلنگ نہ جئے (کولائی
 وتی گشتا نکاوش بوھگا انت) شر رنگے، وانندگ، کانودزانتے، دیم روشن یے، سئی و سئے سال اے
 عمرا چیف سیکرٹری و کاؤنسل اے باسکے، ”سینٹ استانی سلاف“ اے دادے ہم گپتہ۔ منامیت انت
 کہ تو مناسکما کی و مال و دولت اے گشنگیں پسے گشت نہ کئے۔ تو ت گشتگ اے کہ الینا راپیاری و
 جوانیں کردے واھندیں ورنادوست بنت ”کورنا تو فسکی ہے سپتانی واھندنت و دومی نیمگا مئے
 جنک اے نرم دلی، داد کشی و کورنا تو فسکی اے مالی جاور برابرنت۔“

آ نہی پکار دو نیناں آسودگیں زندے بکشتا کنت و آ نہی پس اے میراث براسانا بکشتا۔
 ”کنی زھگ انت؟“ آ نسا سوچ کرت۔
 آ نہی پس ہم گوں مشکل و جبالاں گوازی کنوک، بے درو و بلا ہیں نامے واھندنت۔
 اشکزار یٹارڈ میجرے و کاؤنٹ ”ب“ اے درتیں میراث ہمائی دستانت۔

”او۔۔۔۔۔ آنا اہکے بوت۔“
 ”اوہ چے۔۔۔۔۔؟ تئی دلا انگہ کینگ بوت کنت؟“۔ کولائی گرگے جت۔
 ”بللیں من وچ نہ گشت“۔ آنا و اسپلے درائنت۔

تئی ہے ”اوہ“ و ش نمیت۔۔۔۔۔ ہرچی بیت مشکل نمیت من وتی واھگ و ارادہ ترا
 گشت و منیھیلا تو کورنا تو فسکی را پدیم روشنی بیا بختیر کئے۔ آ اے از مکارانی وڑا نمیت۔ پدراننت۔
 ”گڑا چلو پکارا یک و دو ناشتی زیاتی کنگ اے بکشین؟“۔

”تو وتی کاراں وت جوان زانے۔۔۔۔۔ مناچے سوچ کئے“۔ کولائی پاد آت، ٹوپ
 سرا کرت و شوکار کشانا درآت۔ باگشت (آ نہی اشکت ات کہ شوکار وتی گسا یا بوسواری اے دربر

جاہا کشگی انت) شو بین آراشہ وتی کمر بادیت و وتی زبانی گٹ گپت۔

ساعت چاراکو ساری استا خوف اے ایلی آ بھگی یے پترت، یک و ش پوش و دیم روشن ایں
 ورنائے ایرپکت و وتی سر بوھگ اے حالے دات۔ ہمیش ات ”ایگور اندریئے وچ کورنا تو فسکی۔“

ہو دومی روچا الینا انسا روفاکا گدے ہشتہ کرت

”منی لاڈک۔۔۔۔۔ مستا گی منی انت۔۔۔۔۔ پین وشتارے درآتہ وزی نانا مئے گسا
 آت۔ منی حیلالپس و آ انگریزی کلبا درستی راستی بوتگ انت وزی پے چارگا آتہ۔ انگہ دشتار نمیت بللیں
 مکہیں ماس کہ پس اے ہمازنت، منا پھلوت گشتے کہ ”ایگور اندریئے وچ کورنا تو فسکی“ ہے واجہ
 انت۔ سینٹ اے چیف سیکرٹری انت۔ پے قد و بالا داشتر تو پک و پزوریں بدنے داریت، اندام و
 نکشے جوان انت، ہورتیں مودداریت، برتے بز و مزنا انت، چم و لٹنا نے مدام انچیں پپاری چکند
 اے گندگ بیت گشتے آکار گسا انت۔ تچک ہبر کنت بللیں اے تچکی، چکند، و رگ و نو شگ اے تب و
 آ نہی نندو نیا دملکیں ہر گپ بھپاری مارگ بیت۔۔۔۔۔

”تو گشتے لینیو ہورت چارتہ۔۔۔۔۔ ناہو یار پرچا مچارین وتی دشتار و ترا ہم سرچی آ حال
 دیگی انت۔“

آ اجیبیں مھکی آ ہوار نزوری یے واھندنت بللیں اشکنگا ایمان داریں مردے۔۔۔۔۔ تو
 ہم مھکم اے بللیں شہ آ نہی کم تر، نان اے ورگا منی زینکا نشت ات و شو بین مئے دیم پے دیما نندوک
 آت۔ بنداتا بھپاری گلے اے باروا گپ اے تہا گشتے کہ آ نہی باروا باز سر پدی داریت۔ یک و ختہ
 آپے یک مزنیں کار جاہے گردارے ہا ترا وتی نوکری اے یلہ دیگا چاڑ کہ بوتہ بللیں زوت ارادہ ہے
 بدل بوتگنت۔“

شو بین کہ ازم و تلوائے باروا ہبر کنت تہ آ نہی وتی نازانی من ات و پے ازم اے ناسر پدی
 آ منا تو گیر آتے بللیں دلا گشت کہ من و تو زاناں بللیں اینکہ ہم نا۔ براں آواجہ اے متلب ایش انت
 کہ ازم تا تکہ یک ملکہ اے تہا سر کار مھکم مہ بیت، الی نمیت بللیں زانگ بیت کہ واجہ پے پٹر سبرگ یا
 Commeil Faut اے ہا ترا تچ ہب و واھگ ندرایت کیرندے ”من مزوریں مردے ان“

منی ساہے بدل! من وتی ایوکی ولوری ے سببا تر اسرجمی آحال دات، منا بے تو دمانے
 نہ بیت، گوش یہ تی آواز آرتنت۔۔۔۔۔ من تی رھچا ران۔ بلین زانے کجا۔۔۔۔۔ ہا کجا کہ ساری
 ے کا گدے تہا عشقے۔۔۔۔۔ ادا گسانا۔۔۔۔۔ کہ درد باز بت منی ساہے کپ۔۔۔۔۔ تو نز
 انے کہ مناچوں دو ستنے!

23

شہ کورنا توفسکی ے دعوتائے چار پتنگ پد آنا وتی ماسکو ے دارے جوڑ بوتگین ماڑیا
 آت۔ پری چستکا دگ ے کش ے اے اسپیت نکشین ماڑی لینا آراسک دوست ات پرچا کہ
 اے مزین حویلی ے تہا درچک و سبزگ، آپے چاہ، چاہے نزیکا کچکانی کمرہ ات، نوکرو سامان و
 از بابانی کمرہ ہم جنات ات۔ او ہر دریگ ے دیما پھل کشت ات۔ آنا واسیلے ونا ساری ے ماڑی
 یلہ دیگ نہ لوٹ ات بلین ہرام ے بنداتا آنہی دیما الماسکے زرت۔ نکولائی آرتمیے وچ ے درمان
 ہلاس بوتگ اتنت، دوستدارے پہ سیال گندی آ ”ریوال“ شت ات، پمشکہ آرا آنا گیر آغات و
 ہبے روچاں ماسکوآپ ”پلاٹکی انداز“ ے نمائش وپشدارگا لہتیں درملکی ہم آت ات۔ ”ماسکو سکینے وید
 وموسی“ ے وسیلہ سائی بوہگا آنا انچو بے قرار بوت کہ آنہی ماڑیا نشت نہ کرت۔ حالانکہ آرتمیے وچ
 وتی ”پیش بندی“ ہا کان بوہگا دیست۔ کورنا توفسکی ایو کا دو پتنگ ے موکلانی روچا آت۔ گڈی
 دو پتنگ پہ لینا ہم گران ات اتنت۔ کورنا توفسکی پہ لینا ے چارگا کات بلین گیشتر زویا ے دیوانے
 گپت وزویا آنہی سبزارنگین اندام، وت بھیسہی و جسکو خیں توارے بارو پگر کرت کہ آرا ماسا ایو کا
 آورتہ و آبے مٹ و بے دروریں مردیں زھگے۔ اناروف کدی گسانیا ت بلکیں آنہی ولینا بیکر
 ندے چیرکائی ماسکو کورے کشا کنڈے آندو نیاد کرت۔ شوین گوں آنا واسیلے ونا ماسکو شت، بر
 سیبف مدتے آید آت۔

ڈاکے وسیلہا کا گدو کراچ ے آزاتی نیست ات پمشکہ اناروف وتی کمرہا شہ بلغاریہ آو

گشانا و تاپر و لتاری ے جوڑ کرت۔ من پگر کرت ہے گپ مناتی زبانا بدگ ات بلین آہرچی کہ بانز
 ل کشیت، منا کار نیست۔ گوں من پہ دیم روشنی گپے کرت بلین منایک افسرے گمان بوت پرچا کہ
 گوں ہر کسی ناما ”صاحب“ ے لہز ہوار کنت منی ہیالا چاکش و بھیسہی مردے (بچار منا بد نیست) بز
 ان آوتی پاندگ ے ہاتر اقربا نیا چک و پد نہ بیت بلکیں زور انسری الم کنت۔ منی دل لرزگانہ۔
 راستی نانے سرا ”ملا م واری“ ے گپ ہم یات بوت۔

”منی ہیالا بازیں جا گہا ملا م زورگ ڈو ہے نہ بیت اگر راہ مان گیش ایت گڑا لگتہا ل کنگی
 انت“ آ نہی گشت۔

بیگنا ہے رالگتہا ل کنگی انت! من چہا نٹ کرت۔

”ہو! دستور و رھنڈانی ردا“۔

”چوینیں دستور و رھنڈ؟“ شوین سوچ کرت۔ ”اے گپ گشگی نیست“۔ کورنا توفسکی

پہا بکھی گشت۔

”ہو گشگی نیست“۔ پس (کہ شہ آ نہی بازار مندنت) پلہ مرزی کنانا گشے اپسوز کہ اے

بنکپ باز دیما نہ شت۔۔۔۔۔ ہو یا ر بیگہا برسیبف آت و دو بیناں دیوان کرت بلین شد و ساری
 برسینفا من کدی جزباتی نہ دیست ات۔ کورنا توفسکی ہم شہدر برجہا و سانس ے ارزشت من ات و
 آنہی ہیالا اے چیزانی بوہگ پہ راجے آ جوانیں گپے بلین من دیرا برسیبف ے جذباتی بوہگ
 پھمت۔ نانا پد شوین منی نزیکا آت و گشت۔ ”اے ولجہ و ہا ولجہ (تی نامے نہ گپت) ہر دو کاری این
 مردم انت بلین آنہی نزیکا دل چکھی زندے مکسدے و ایٹی تہا ڈبہ ے مارشت ہم نہ گواہیت تہنا
 افسری ایمان داری و بے مکسدیں شیواری ے واہند انت“۔ شوین مرد ماسک زوت تول کنت پمشکہ
 آنہی لہز منایات انت۔ بلین منی حیالا توستک دارے و آشہاے سپتاز بہر انت۔

شہ آنہی روگا پد ماسا منا حال دات کہ من آرا دوست بوتگوں و پس ہم و ش انت۔ بلکیں

پسامنا باز سپت کرتے بیکرے دلا گشت کہ ماسا راکش کہ مناوت لوگواچے است بلین نہ گشت زانین تو
 پسا پرچا دوست نہ بے۔ البتہ ماسا بے کچ دو ستنے۔

”گڑا تو کہ اشتیابی نے اگہ لوٹے من ہمدارین پدی گسا نہ رین ہر کدین و ہر کجا لوٹے۔ برین۔“ پے گشے؟ اگہ لوٹے برین نوں رین۔“

انساروف آڑا پرنچ ات۔ ”خدا زانت اگہ من ردان مناسوج بکنت کہ تو منی لوگبا تک نے و من و تو مدام ہوارین۔“

”گڑا ہمدارین؟“ الینا سوج کرت۔

”نامنی ساہ تو گسا برو ملیں چاڑ کہ بہ بے مارا پکر کنگ لوٹیت۔ مارا زہم لوٹیت و پاسپو رٹ ہم ہخوری انت۔ انچو ناگتہ در آہگ و روگ جوان نمینت۔“

زرگوں من ”ہشتا درو بل“ است۔ الینا گشت۔

”اے سک کم انت۔۔۔۔۔ بلیں حیر گزارہ بیت۔“ انساروف گشت۔ ”منا زردگہ ہم رسیت وام ہم زرت کنیں دل گشیت شہ ماسا بلوٹ۔۔۔۔۔ ناشہ آ نہی نا۔۔۔۔۔“

”ہمو وتی گھریال، والی و منگلی آن بہا کنین و پتہیں جوڑہ گران نہادیں گدہم۔۔۔۔۔“

”زر مشکل نہ انت۔۔۔۔۔ تئی پاسپورٹ جنجالے۔“

”ہورا ست گشے۔۔۔۔۔ گلیں شہ آ نہی ابید بوت نہ کنت؟“

”ہچ نا“

الینا کنرات۔ ”راستی من کسان اتوں کہ مئے مولدے جسٹ، گرگ و پدا بکشگ بوت و پدا تلمد تے مئے گسا کارے کرت بلیں مردماں مدام آڑا تچوک گشت۔ من ہچ پگر نہ کرتہ کہ کدی پدا منا ہم تچوک گشت۔“

”الینا تراج کلکت؟“

”پرچا۔ لچ و من؟ ہدا انت کہ پاسپورٹ جوڑ بیت بلیں نہ بوت گڑا۔۔۔۔۔؟“

”اے پیسلہ پدا بیت چیزے زرگوں من ہم است بلیں اے پیسلہ بلا ہیں چارو ہچا رے لوٹیت و چواشتیابی نا۔“ انساروف گشت۔

الینا کنرات و انساروف نے پیشانی نے سراتالائیں مود پدی کرت انت۔ ”اف۔ جگر

گوں تو ہر ہی چون و ش انت؟“۔

”ہمو۔۔۔۔۔ ہما جا گہا کہ ماروگا ایں۔۔۔۔۔“ انساروف گشت۔

”پرچا مادوینانی زند و مرگ پہ ہواری براہ دنت بلیں انگہ ورنائی انت و مرگ۔۔۔۔۔ نا چوش زوت نا۔۔۔۔۔ ترا چکھ سال انت؟“

”ہست و شش سال۔“

”و منا ہست سال انت۔ تنیکہ وخت مئے دستا انت۔ بلغار اگہ ہمارو چامن میا تین اُن گڑا چے بوت، تراروسی مہر نہ لوٹیت تو منایلہ دیگ و روگ لوٹ ات۔۔۔۔۔ نوں چارین کہ تو روسی مہرا چون دلا برے وروئے؟“

”الینا زانے من پرچا چوش کرت؟“۔

”زانین تو شہ مہر اتر سے بلیں زانے کہ تو ہم کسے و ابانی سالو کتے۔“

”خدا زانت گمان ہم نہ ات۔“

”پہشکھ تو منداوستے۔۔۔۔۔ نوں گڑا من ریں۔“ الینا پنازے انساروف چکھ گپت و گشت۔

”کموانگہ نہ نندے؟“۔ انساروف سوج کرت۔

”نا۔۔۔۔۔ پھل تو ت زانے ایو کا آہگ ارزان نمینت، پانزدہ منٹ گوستہ۔ باندا بیگہا گسا بیا۔ ایتلیکیں دیوان و چمانی دیدارے بیت۔ بلیں چے بہ کنیں۔ خیر یلدے جو ان گڑا اللہ نے میارے۔“ آ نہی وتی چا در زرت و کلاہ سرا کرت۔ انساروف آڑا پدا بگل کرت۔ ”اف۔۔۔۔۔ یار

۔۔۔۔۔ پچار۔۔۔۔۔ تو منی لاکٹ سست منی لاڑک بلیں خیر جوان بوت کہ ہمیشی جوڑ کنگا کوڑنیکسی موسٹارو گئے بہا نہ یے رست“ آ نہی دست دروازگا سک کرت۔۔۔۔۔ ”اڑے من چٹ دلا برتہ کہ کورنا تو

فسکی مروچی باندا پچن ساگ لوٹگا انت و منی جواب۔۔۔۔۔ آ نہی دست سرینت و مرگ نے سنٹے جوڑ کرت۔ تو وخت نے ارزشتا بزاں۔۔۔۔۔ من وتی راہا زانین۔۔۔۔۔“

”جوان گڑا پدا یکبرے رکت۔“ الینا دروازگ نے دپا گشت، دروازگ ہچ کرت،

کمیں ڈنا چار ات انساروف پہ سرگا اشارہ کرت و رہا دگ بوت۔

آتا دمانے دروازگے دیما اوشتات وگوش داشت تانکہ حویلی ے دروازگ بند بوت، انساروف گڑا آت کرسی ے سرانشت، دستے چمانی سراا کرکرت انت وپگرے کرت۔ آنہی زندگی آکدی اے وڑیں جذبگ نہ مارانگ۔ ”گوں من ہم کسے مہرکنت۔۔۔ من واب گندگان یا۔۔۔۔۔“

آنہی کدی اے وڑیں ہیال ہم نہ داشت ات بلیں اے تہارو کسانیں کمرہاتالائیں الینا ے وشیں بو، شیرکینیں توار، لہمیں پادرشپ آنہی ورننا و بے دروریں بالادے امبازانی گرمی آنہی آہگ ے شہادات انت۔

24

اینسا روف روگا پہ وطن ے پہکیں احوالاں مھتل ات بلیں روگ ے تیاری ہم کنان ات۔ بازگرائیں کارے ات۔ آنہی جندے پاسپورٹ مشکل نہ ات بلیں آپہ الینا گیمگ آت کہ ”چیروکائی آروس بکشت وپدا آنہی ماس وپسا حال بدینت گڑا چون بیت؟ بلیں آموکل بدینت اگہ آموکل مددینت پدا ہم مارا وڑے نہ وڑے آروگی انت بلیں آسرکارے گورا ارزی ہم دات کنت۔“ آنہی پگر کرت۔ کانودے ردا پہ الینا پاسپورٹ مشکل ات بلیں انساروف جزم ات کہ ”جہدو کوششت یے کینیں۔“

آنہی شہوتی درستی این مردے آصلاح کنگ لوٹ ات۔ آمردم پنشن بوتگیں سرکاری و کیلے ات وائے باروا سک زانتکارا ات۔ گسے انچو دورا ات کہ انساروف بھگی یے سرا کلا کے آپدسر بوت بلیں قسمنتا پچار کہ آساڑی نہ ات و پدی آہگا آترا ترندیں ہمو رے آگپت و سراتا پاداں میسینت۔ ایدگہ روچا سرے دردے باوستا انساروف پہے کارادوارگ شت۔ وکیلا پہ وگوش گپ گوشداشت انت وناسی سچ کرت ونا سے دپا کرت۔ ناسی ے سرا ورننا و پریگیں آنی پری یے عکس نکش ات کہ آنہی گوں ناس رنگیں چمانی کنڈا مرد مارا چار ات آنہی انساروف ے گپانی

اھلنگ ے باوستا سرجمی آسر پدی لوٹ ات بلیں انساروف ے تباچارانا کہ آگیشتر سئی کنگ تیار نہ انت (آادا آہگ اھم پشومان ات) ساری آزرجم کنگ وپدا آہگ ے صلاہ دات۔ ”پاسپورٹ ے جوڑ کنگ بزاں زالے تری آ ”ماریا برید تختینا“ بیت یا ”کارولینا فوگل میز“ سفر کنت۔ گرائیں کارے نمینت۔“ آنہی ناس دپا کننا نوات کلامی کرت۔ انساروف باز بد ات بلیں آنہی وکیل ے منت گپت و دگر روچے آہگ ے کول کننا در ات۔

ہما بیگا استا خوف ے گساشت۔ آنا آنہی باز ہذمت کرت و آوانی پراموش کنگ ے گلگے کرت۔ آنہی جندے نزوری و تب ے باروا سو بے کرت۔ نکولائی گوں آنہی سچ گپ نہ کرت تہنا کدی کدی پہ ہاموشی و حیرانی چار اتے بس۔ شو بین ہم پہ نادکشی وش آت کرت بلیں الینا ے گندگا حیران بوت کہ گشے آنہی راھچا رات۔ آنہی مروچی پدا ہما سچ گورا کرکرت انت کہ ہمارو چاگر جائے تہا گورے اتنت۔ آنہی انساروف آنچو بیہخیر کرت کہ گلابال و بے گم گندگ بوت۔ کہ کسے شک مد بیت کہ اے جنک ے کسمت ے پیسلہ بوت، مہرے سببا شرنگی آنا زرکی و تازگی و آنہی ہرداب پھے خاطر شرنگ و دکش ات کہ آنہی دلا پہکیں مہرے مارشت جان کشگا انت۔ مر وچی زویائے بدلا آنہی وت چاہ گراست و درستینا نادات و ہندگ و مشکولی کرت۔ آنہی انساروف ے ہاموش تہی و شو بین ے ہورت چاری مہلہ مارنگ ات و پھک ہے وڑ بوت۔ شو بین یک شلا آترا چارگا ات و انساروف مدای وڑا ہاموش ات۔۔۔۔۔ حالانکہ مروچی انساروف ے سرا ہم تو ازہ یے کرت۔۔

”ہمو گڑا۔۔۔۔۔ تہی کارتا کجا سربوت؟“ آنہی ناگتہ سوچ کرت۔

کجام کار؟ انساروف پہ حیرانی گشت۔

”تو و دلا برتہ۔۔۔۔۔ بزاں پہ روسی آن تہی بلغاری حیاں۔۔۔۔۔؟“ آنہی پہ پچکند انسا

روف آچارانا گشت وائے چمانی زبان دو بیناں اید کسانہ پھم ات۔

”Guelle bourde!“ استا خوف ریٹ ات۔

زویا شت، پیانو ے کشانشت، الینا گوں چمانی اشارہ ہے انساروف آروگ ے موکل

دات ومیرے سرالتکافی اشارہ اور وچا پدند و نیادے سدکی دات و انساروف سر پد بوت و چکند ات۔ انساروف پاد آت و تبے ہرابی نے سبھا موکل لوٹ ات۔ سرگرگی ات کہ کورنا تو فسکی آت و آنہی پدوتی بدواہے چارگا کموداشت۔ نکولائی سٹے جت و پد مہر چیف سیکرٹری بیا پختیر کرت۔ الینا سرچنڈینت و انساروف آراچم نے اشارہ رکست کرت در آت۔ شوین پگر کننا کورنا تو فسکی را انچیں کانودی گپے آمان گیشینت کہ آنہی در آیک نے راہ ہم نہ دیست۔

انساروف تیوگیس شپ و اب نہ کپت سبھا پاد آت تہ سرے شہ شپ نے نادراہی و بے والی آڈمہرت ات۔ پداہم آنہی کا گلذرت و عبشتہ بندات کرت۔ نیمروچا ہم شہ تپانان ورگی نہات۔ بیگہا تپے گیشتر بوت بند بندانے دردے زرت و سرے رگے پرات انت۔ ہما کرسی نے سرا کہ پریری الینا نشت ات ہمانی سراتچک بوت۔۔۔۔۔ مناکے آبدخت نے گواروگ نے سکین دات؟ آنہی پگر کرت۔ و پسگ نے جہدے کرت بلیں تپا گشے آراژند کرت ات۔ آنہی رگانی تہا ہون نے جا گہا آپے مان ات و چوبالی ایں مرگانھیالے شنگ و تالان اتنت و آبے سات۔ بے سمانی آچے گندیت کہ کسے گوں آنہی بچکندگ و سک سک کنگا انت آنہی وں کرت کہ چمان پچ کنت بلیں قندیل نے روشنائی آچے بال نیات انت۔ کسہ چوش انت کہ دومی ہمگا گندیت کہ سرکاری وکیل گوں ہما اولی روچ نے ریشمی گاؤن و سرین بندا دیما اوشتانہ کہ اولی روچا انساروف دیست ات۔ کارولینا فوگل میسر، شہ آنہی بے دنٹا نیں دپا آواز در آت انساروف چاران ات۔ نون آمدے نہات در چکے ات۔ انساروف آنہی تچکیں شاہانی سرا بالابوہگ نے جہد کرت۔ آدر چک نے شاہاں گرانا بالابوت و پدی سنگے نے سرا پگورا کپت۔ ”کارولینا فوگل میسر“ ڈکارا سودا گرے در و شمانشتہ کو کارکنگ و سمبوسہ بہا کنگا انت۔۔۔۔۔ پدا آراپازہم درپش اتنت، ہون مل ات و گوں الینا ہوار ہر چیز ہے ہون نے ہارے تہا گار بوت۔“

25

”پر تو مردے آتے۔ باریں کئے انت باریں کبل جوڑکنو کے چی یے؟“ ایدگہ بیگہا بر

سیف نے نوکر آرا حال دات۔ اے نوکر ترندتب و شنگ کنوکیں مردے ات۔
”توارے کن؟“ برسیف گشت

آمر دم تہا آت۔ برسیف درست کرت کہ اے ہما انساروف نے کمرہ نے واہندیں درزی انت۔

”جی۔۔۔۔؟“ آنہی سوچ کرت۔

”ولجہ عرض الیش انت کہ انساروف سک نادراہ انت۔ آنہی پے سے لککا وتی راستیں استونک نے کف گپت ات۔ دستا سرینان تچک کننا نا لہم لہما گشت۔

”انساروف؟“ برسیف سوچ کرت۔

”جی ہجو۔۔۔۔۔ باریں آراچون انت۔ زی بیگہا آپ یے لوٹ ات منی زھگان برت و دات و سبھا جوان ات گشت، دوشی تیوگیس شپ پردگ نے پٹنا آرا پنگ نے توارا تے۔ مروچی سہی اینے تپے سک تیز انت و بے سمانت۔۔۔۔۔ اللہ رحم بکنت۔۔۔۔۔ زندگی مرگ نے و امدا رانت من ہلک نے مسترسئی کنگ لوٹ ات کہ آبزگ ادا ایوک انت بلیں زھگاں مناتئی سئی کنگ نے صلاہ دات کہ گرماگاتئی ماڑیا بوت کہ بلیں تووت بیانے یا صلاہ بدے۔ من ترا حال دات چومہ بیت کہ باندا۔۔۔۔۔“

برسیف وتی کلاہ سرا کرت، درزی آرایک روبل یے دات و ہر دوئیں سرگپت انت، وزوت زوت انساروف نے ہرگا گشت انت۔

انساروف گوں کوٹ و پتلون آ صوفہ نے سراتچک ات و دیم نے رنگے گشت ات۔ برسیف کمرہ نے واہندو آنہی لوگبا نکارا انساروف نے پچانی بدل کنگ و ہتے نے سرا واپنگ نے گشت و وت ڈاکٹر نے پداشت۔ ڈاکٹر ازراگ ایرکنگ، کلوبل وارینگ و ہون جننگ نے صلاہ دات۔
”مگیں انچیں مزینں نادراہی یے؟“ برسیف سوچ کرت۔

”ہجو باز۔ ایٹراگو ہری تپ انت و ایٹی سرے رگاں ہم اثر بوت کنت بلیں انگہ و رنا انت، زوت وتی پاداں اوشتیت۔ تو باز دیرا آبتگئے بلیں حیر ہرچی کہ سائنس رمانیت کارا اش

گرین‘۔ ڈاکٹر ورنہ ات و سائنس نے بلاہیں منوگرے ات۔

کمپا ونڈر آت و دار و درمان بندات بوت۔ برسیف شپا ہمو داداشت گس و اھندو آ نہی لو
گبا نکا پدل پہکی ہیا لداری کرت۔

سہبا اناروف کمیں سما کرت۔ اناروف برسیفنا درست کرت و سوج کرت۔ ”گیس من
نادراہ بوتلوں؟“ آنہی آ تراپ پہ بزیگی گیر تگیں جہاں چارات و پدا بے سما بوت۔ برسیف گساشت
پچ بدل کرت و وتی لہتیں کتا بے زرت و پدی آت، آئی نادراہ نے گوارا دارگ لوٹ ات و انارو
ف نے تہت کمیں سرینت و پوتا آنہی نزیکا جا ہے جوڑ کرت، ایوکا نان نے ورگا ڈناشت۔ وخت
پہ مشکلے گوزان ات۔ شپا آنہی موم بتی یے روک کرت و وانگا لگ ات کمرہ نے تہا ہاموشی ات دیوال
نے آیمگا بز ان گس و اھندے کمرہا کدی پشنگ کدی گاسگ و خرکائی و کدی سک سک، کدی پریات
، بے کرا ری و سر و پرے تو اراکات۔ برسیف گوں اجیبیں حیالاں شپ روچ کرت۔ آزا ہاشپ
یات ات کہ شو بین گشت ”الینا و ت پہ برسیف ہدوک انت گڑانوں من چون کیں بلیں نوں ہما
مردمے پانگ ات زانتے کہ الینا نے دوستدار ات و مرگے سیمسر ان ات۔ الینا را حال بدکین یا
ند۔۔۔۔۔۔“ اے حال پہ آنہی شہ اناروف نے روگ نے حال گیشتر دردناک انت۔ کہ من آزا
ساری آسئی کرت ات۔ منا کسمتا کجا و چون دوینانی نیاما آورت۔۔۔۔۔۔ اجیبیں گے۔ آنہی پگر
کرت کہ کمیں انگہ صبر بکت۔ باریں آنہی دبستگیں و اب سرجم بنت کہ ناچومہ بیت کہ کسہ ہما ہلا
بہ بیت؟۔ آنہی چم کا گداں چکارین میزا کپت انت تہ آنہی پگر کرت آزا پہ آنہی ورنائی آ باز
ارمان ات آنہی پگر کرت کہ تانکہ وں برسیت دورے نہ دین۔

شپ پہ مشکلے گوست۔ برسیف باز رندا شہ وتی جا گہا پاد ات لہم لہما نادراہے نزیکا شت
و آنہی پریاتے گوشداشت انت۔ یکرنڈے اناروف گشت ”نا تراچوش کنگی نہ انت۔ برسیف پہ
حیرانی چار اے آنہی دیم ہشک ات و دستے پہ دیم پہنادا تچک ات انت۔ سہبا ڈاکٹر آت، چاراتے
و نوکیں نسخے یے پیشہ کرت۔

”تیکہ انگہ وخت است“ آنہی کلاہ سرا کنا گشت۔

”گڑا سما کنگا پد“؟ برسیف سوج کرت

سما کنگا پد۔۔۔۔۔۔ Out Causer, aut nihil (پاداں اوشنیت یا تلام کنگ بیت)
ڈاکٹر شت۔ برسیف پہ گواتے ورگا پدا ڈناشت سڑکا کمو چکر ات، ساعته پد پدی آت و
وانگا نشت۔ آنہی ”رومڑ“ نے کتاب سرجم کرت ات و گروت (انگریزی راجد پتر زانت
1871-1994) نے کتا بے وانگا ات۔

ناگتہ دروازگ پچ بوت و گس و اھندے جنکارا دز مالے سرات ات و گشتے ”ہما جنک آتہ
کہ یکرنڈے منادہ کو پکے دات۔“

آنہی پدی بوھگا الینا پترت، برسیف انچوچ لرزات گشتے زیمے آوارت۔ بلیں الینا نہ شہ جا گہا سر
ات و نہ ترس ات و کو کار کرت گشتے آدانا سر پد بوت آنہی دیم زرد تر ات انچو پردگ نے نزیکا
، شت۔ سرکش ات چارات پہ ترس وتی دستے پر نچ ات انت و ہمو دابت نے وڑا وانگ بوت۔
آنہی و تانا ساروف نے سراد و ر دیک لوٹ ات بلیں برسیف نہ اشت۔

”تراچون انت سادگ۔۔۔۔۔۔ تو و آزا کشتے“؟ آنہی لرزانا پہ ہوت گشت۔

آنہی ترہ گز وارت۔ برسیف دستا گپت و صوفہ نے سرانا دینت۔ الینا برسیفنا ہورت
ہورت چارات و سر جہل کرت۔ وڈگا راجا گات۔

”گیس مرگا انت“؟ آنہی انچو لہم لہم سوج کرت کہ برسیف ترس ات۔

”تراھدا نے دروہی انت۔۔۔۔۔۔ تو چوٹے۔ بل کہ آنادراہ انت بلیں باور کن کہ من پہ
آنہی ہرچی کہ وں برسیت۔۔۔۔۔۔“

”گڑا بے سمانت؟“۔ الینا پدا سوج کرت۔۔

”ہمو بے سمانت۔۔۔۔۔۔ تو بزور۔۔۔۔۔۔ آپ بور۔۔۔۔۔۔ اے نادراہی آدمرد ہمے وڑ
بیت۔ بلیں باور کن کہ چوشیں گپے نہ انت“

آنہی برسیفنا انچو چارات گشتے کہ سر پد نہ بوت۔

”اگہ بے بلامرت۔۔۔۔۔۔ گڑا من پہ کئے زندگ بین؟“ الینا ہما وڑ لہم لہم گشت۔

یوانا درآت۔ برسینف دیوال نے نزیکا اوشنوک ات۔ ”اف منی ساہے بدل۔۔۔۔!“۔۔۔۔۔!۔۔۔۔۔
 لبر آ انہی دلا یک اجیبیں تاہیر یکشیں مارشتے ودی کرت۔
 ”کئے انت۔۔۔۔۔؟ انسا روف تو ار کرت۔
 ”من ان برسینف۔۔۔۔۔ حیرانت۔۔۔۔۔ تو چونے؟“ برسینف گشت۔
 ایوک نے؟ انسا روف سوچ کرت۔
 ہو۔
 آنیات۔۔۔۔۔؟
 کئے۔۔۔۔۔؟ برسینف حیران بوت۔
 ”وشبوئیں پھل۔۔۔۔۔ انسا روف لہم لہم آگشت و پدا بے سا بوت۔

26

تاں ہشت روج مرگ و زندئے جنگ بر جاہ ات۔ ڈاکٹر ہمروچ کات۔ آورناہ ات و گول
 اے وڈیں نادراہاں ہاسیں میلیے داشت۔ شو بین انسا روف نے حالائی بوت آہم سوچ نے آت و بلغار
 ی ہم شت و کات انت۔ شد آواں دو گول برسینف درستی ات کہ آوانی ماڑیا ناگتہ آہگا برسینف حیران
 بوت ات۔ ہر کسا وتی و سا کمک کرت و بازیے برسینف نے جاگہ ننگ و آنہی ہیال داری نے و
 اھگدرات بلیں برسینف گول الینا کرنگیں کنول نے پدا کسارنہ اشت۔ آنہی ہر روج کدی و شت
 و کدی کا گدے نے و سیاہا الینا را حال ریننت و آہم پہ برسینف بے ہمیل ورا چارات۔ پہ بے کراری
 آنہی گپے گوشدا شنت و باریں چے چے سوچ کرت۔ آئی انسا روف نے گورا آہگ لوٹ ات بلیں بر
 سینف پہ منت ووز بندری داشت ات پرچا کہ اودا کسے نہ کسے الم ساڑی ات۔

اولی روچا سئی بوھگا پدا آہنا دراہے آگتر بوت پدی آت وتی کمرہا کہ پترت پدا چ
 درنیات آنہی ماسا آرانان نے ورگا تو ار کرت انچوز ردرات کہ ماس نے دیست حیران بوت و

و پسگ نے صلا ہے دات بلیں مدام ہے گرتی آت کہ ”اگر انسا روف مرت گڑا۔۔۔۔۔ من پرچا
 وپہ کئے زندگ بین“۔ بلیں ہے ہیالاکمیں تاہیر بوت بلیں دگہ کسا سوچ ہم نہ کرت۔ آنا و ایلے را
 دیم نے الماسا پریشان کرت ات، شو بین وتی کارادزگٹ ات وزو یا مروچی باندا ایوکی نے سببا پگر
 کرت ”گوئے“ نے ناول ”ورھر“ آوانگا ات۔ نکولائی رابر سینف نے ہمروچیں رو و آوش نہ بوت
 پرچا کہ چیف سیکرٹری آہنیاری ہیال داشت و آنہی دامان نیاھگا ات پہ ہاموشی وخت نے ودارا
 کنگا ات و آنہی ملسد و پیش بندی مھتل بو ان ات۔ الینا کدی ہم برسینف نے منت نہ گپت بس
 یکرندے کہ انسا روف نے تب بازہراب ات وڈاکٹر اصلاہ کنگ لوٹ ات۔ برسینف نے منت
 گپت پرچا کہ بازیں کارانی منت گرگ ہراب لکیت۔ الینا ہم روگ لوٹ ات۔ ”شر برکین“۔ بر
 سینف گشت۔ آپہ پچانی بدل کنگا گشت کہ برسینف گشت۔۔۔۔۔

”نا تو صبر کن تا باندا۔۔۔۔۔“ و تا بیگہا انسا روف کمیں جوان بوت۔ الینا تاں ہشت روچا
 گشتے پا ہوا درنگ ات، نہ نانے وارت نہ و اب کپت۔ آنہی بند بنداں دردے مان ات و شہ سرا گشتے
 دو تے چست بوت۔ بلیں آنہی حالاشہ نوکرا ابید کس سئی نہ ات و نوکرا گشت۔ ”بی بی تو مرد و چاں موم
 نے وڈا آپ بوھگے“۔

نہمی روچا الینا و آنہی ماس نند و بنا دئے کمر بانندوک ات انت کہ برسینف آت و پچند
 انا اشار ہے کرت الینا آرا چارات (آنہی نگاہ چتکہ ہورت چارو بے تاہیر بوت ات کہ آچارگات
)۔ آنہی ماس ”ماسکو و سکینے وید و موسی“ نے روتا کا وانگ و آرا سر پد کنگا ات بلیں آنہی ہیال دگہ
 نیگے آت ہیچ نہ اتے کہ چے کنگا ات و برسینف نے اشار ہا سر پد بوت کہ و شیں حالے آور تگے۔
 پاد آت بیا پخیرے کرت۔

”آنہی سما کرتے۔ پتگے اندرا چٹ جوڑ بیت“۔ برسینف پہ ہلوت گشت۔
 الینا دست پہ ہاموشی چک کرت انت بلیں دیے سہر ترات و لٹے پرات انت۔ برسینف
 گول آنناد یوان کرت و الینا وتی کمرہا شت، گریوانا ہدائے شکرے گپت و آرانوں وتی ژندی نے
 سما بوت۔ آئی چمان وشی نے ارس نرم مار چکا اتنت آنہی لہم لہما ”بزگیں انسا روف“ گشانا سر بہ

سر جا ہا ایر کرت و دمانا و اب کپت بلیں انارکانی سرا نگہ ار سے درپشگا ات انت۔ مروچی آ نہی باریں
چکھ روچا پد گریت ات و اب کپت ات۔

27

برسییف نے گشتن تا یک کسا سے آ راست ات و انسا روف میزاں میزانا جوڑ بوہگا
ات۔ ڈاکڑے گشتن نے رد باز نوزرات بلیں شہ نپا داں پادکات و کمرہ نے تھا گامے جت۔ بر
سییف وتی گسا ات پدا ہم ہروچ آ نہی سو جاشت و الینا راہم حالے ریننت۔ انسا روف
کا گد نیسگے تا گت نہ داشت بلیں کدی کدی برسییف الینا نے بار و اسوج کرت۔ برسییف پہ مجازی
الینا را حال دیگ و مدامی استا خوفے گسا روگ نے گپ جت انت و انسا روف آ نہی پریشان بوہگا و
جوڑ یا پد لجم بوہگا نے حال دات۔ الینا کا گد پرے ہا ترا دیم نہ دات کہ وت روگ لوٹ ات۔
بکروچے برسییف پہ گل ووشی ڈاکڑے انسا روف ”کٹلیٹ“ ورگ نے موکل دیگ نے
حال دات و الینا را گشت کہ باز وت تر و گردا درکنیت۔ الینا سر جہل کرت و پگڑے آپت۔

”سر پد بے من چے گشگ لوٹین؟“ الینا گشت۔

بلکیں تو منا گشگ لوٹے پہ آ نہی گند گابے تا ہیرے۔ برسییف شہ لچ آدمی دوئی نیمگا چر

نیت و گشت۔

”ہہو“۔ الینا پہ بلوت گشت و انار کے سہ تر ات انت۔

”شر۔ تو شت کئے“۔ بل یار آ نہی پگر کرت۔ چونیں ہیالے دلا ات۔۔۔۔۔

”تئی ہیالا چوش بیت۔۔۔۔۔ منا ترس انت کہ آچٹ کم ایوک بیت، کسے نہ کسے ساڑی

مہ بیت“۔ الینا گشت۔

”میشکل و نچیت۔ تو آزا کا گدے بشتہ کن کہ کدیں آ نہی سو جا کائے۔ من آزا وت

گشت نہ کنیں اے وڑیں دوستے را کا گد نیسگ ہرائیں کارے نہ انت۔ پد ریں گپے تو پہ آ نہی جان

سلامتی آپریشا نئے۔ من برین دین ہے“۔ برسییف سر جہل کنانا گشت۔
”منالچ کنت“۔

”تو کا گد ایشہ کن من برین ہے“۔

”نالیشی زورت نہ انت من گشین۔ تو انچون باندا آ نہی نیمگا مرو“۔ الینا لہم لہم گشت۔

”شر من سر پد بوتن“۔ برسییف وتی لغفاں گٹ گرانا گشت و ترند ترند رات۔

”شر انت۔ پچن اے و نوکیں گپے نچیت۔ بلیں جوان انت پرچا دگرے جا گہا من بہ

گریں ہر کسار آ نہی مہر مبارک بیت۔ مناچ نہ توریت۔ من وتی ڈبہ سر جم کرتہ من باز کرتہ۔ ہرچی

کہ آوانی دل لوٹیت بکن انت۔ منی آرتپیں سپا راست گشت۔ مارا عیش نہ برازیت۔ ما زگار نہیں و

نئے کہ بختا وریں۔ ماشہید ہم نہیں ایوکا مزوریں۔۔۔۔۔ بس روج پہ ہر کسار کنیت و درپش ایت ہما ترا

۔۔۔۔۔ مبارک بیت وتی چرمی کونا گورا کن و بروکار جاہ نے کنڈے آ بہ نند۔۔۔۔۔ مئے ہمے سر

دیں و گم آماجیں زندگی شرنگ انت و پھر کرزیت“۔ آ نہی گسا وانا پگر کرت۔

اید گہ روچا ٹپالا انسا روف کا گدے سر کرت کہ بشتگ ات۔ ”مروچی گوں دگہ کسا کرار مہ

کنئے۔۔۔۔۔ منی و داری ہے۔“

”پ“ ہم مروچی نچیت۔

28

انسا روف کا گدونت و کمرہ رپت و ساپ کرت۔ گس واہندے لوگبا نکا درمانانی

شیشگ چگل دات انت۔ چچے بدل کرت انت و نشت۔ شہوشی و زوری آہید رتچ ات۔ اگلہ پاؤ کم

دوازہ انت۔ آ شہ دوازہ آ سر ات نکنت۔ تنا وختا چے کنیں کہ و دارے ساعت ارزانیا گوزیت آ نہی

گھڑیاں چارانا وت کلامی کرت۔

دروازگ نے توار بوت و الینا گوں تنکیں ململے لیس آ پرت۔ مروچی آچو بانو راسینگا

رات وگول آھگا انساروف ے بگل کرت۔

منی ساہ تو چونے۔۔۔۔۔ جوڑے۔۔۔۔۔ آنہی گول انساروف ے گردن و موداں
گوازی کننا گشت بلیں انساروف شہ گلا و امبازے گرمی آرزگا ات و ہاموش ات۔

آنہی انساروف آشت و چارات و مسکرا کرت کہ اے وختا شہ آنہی کدہ ہیں چمان
اجیبیں ہدوکی و مہرے جھٹکا ات۔

اُف۔۔۔۔۔ منی گوار۔۔۔۔۔ تو چون لاگر بوتگئے۔۔۔۔۔ تئی ریش چون مزن بوتگت
۔۔۔۔۔ آنہی پہلوری گشت۔

لینو پھل تو ہم لاگرے۔۔۔۔۔ پرچا۔۔۔۔۔؟ آنہی لیناے لٹکا ناچکا ناچسودات۔

”ہار و ہیر و پ گوست انت۔۔۔۔۔ انوں جوانیں روج بندات بنت ماجان سلامت
ہیں و زندگیا ندرہ کنیں۔“ آنہی پہ نازے و تئی مہر شہ دیما پدی کرت انت و گشت۔

انساروف ہم چکند ات۔

”ہے۔۔۔۔۔ ہے کہ روج و شپ چون دراج ات انت۔۔۔۔۔ زندگی بے مہرا گیا بانے

۔۔۔۔۔ منا اللہ پتو پیش بہ گجیت۔۔۔۔۔ برسبیف ے اندام ے چارگا من سر پد بوتوں کہ تو۔۔۔۔۔“

انساروف حیران ات کہ چے بکشیت۔ آنہی لیناے پاداں سرا پیر کنگ لوٹ ات۔

زانے من تئی نادرا ہی آچے دیست و چے ھیل کرت۔ ”مردم کہ گمانی وڑالی بوت گڑا آ ترا

پ ے ہر چیز اپہ دلگوش چاریت بلیں ساعتانی ساعت یک چیز ے سرا پیر کنت و اروا ہا تر سے
زوریت بلیں آ روج گوست انت و نوں زندگی انت۔۔۔۔۔ مہر انت۔۔۔۔۔ رژنائی انت۔“ آنہی انسا

روف ے مودا نا سارا نا گشت۔

”تو کہ منی ے۔۔۔۔۔ دنیائے ہر شاہیگانی و رژنائی منی انت۔“ انساروف پسودات۔

منا ہمار روج اٹکے یات انت کہ ”من تئی گندگا آتوں و گپ گپ ے تہا من و تو مرگ ے

گپ یات کرت و منا گمان ہم نہ ات کہ مرگ سرے سرا و شتا تہ۔۔۔۔۔ تو نوں چٹ جوڑے۔۔۔۔۔

جوانے نا؟“

”ہو شکر انت۔۔۔۔۔ جوان ان۔“

”اے منی و ش بختی انت کہ تو نہ مرتے۔“

الینا؟ انساروف ساعتے ہاموشی آپد سوچ کرت۔

جی جگر۔

”تو چے گشتے منی ہیالا اے نادرا ہی منے گناہانی بروردانت۔“

الینا آرز اہورت ہورت چارات۔

”ہو۔۔۔۔۔ بلیں ما کجام گناہ کرتگ۔۔۔۔۔ کجام ڈبہ سر جم نہ کرتگ بلیں کسمتا ہے وڑانت

و منی کسمت۔ بلیں من تئی گناہ گاران۔۔۔۔۔ ترا دیروئی آ سنیلین۔۔۔۔۔“

”الینا تو منانہ دارے۔ من و تو ہوارویں۔“

”ہو منی لاڑک یکجا رویں۔۔۔۔۔ من ترا ایوکا یلہ نہ دین تئی مہر و محبت منی بندگی انت

۔۔۔۔۔ عبادت انت۔“

”الینا تئی ہر لہز پہ منی پاداں اٹھیلے۔۔۔۔۔“

”اٹھیل۔۔۔۔۔ سا نکل۔۔۔۔۔ دود پرچا۔۔۔۔۔ من تو آزاتیں باز عذابی سگ ات

من۔۔۔۔۔ ہمار روج کہ گمانا ہم نہ ات انت منی سرا گوست انت۔ ساری آیک مزنیں خاندان ے

جنگ بوہگ ے سببا ایوکا در آیک و گول کسے آئند و نیادے ہیالا ہم بدکات بلیں تئی مہر۔۔۔۔۔ تئی

نادرا ہی آ منی لج و مزنی ہلا س کرت۔“ آنہی ہا وڑ گول انساروف ے موداں گوازی کننا گشت۔

آنہی الینا را پہ حیرانی چارانا مہر و انیں چم یے چک ات انت۔

”منی ساہ۔۔۔۔۔ تو بلیں سئی نہ بوتگئے کہ من تئی چارگا آتوں تو اے نپادانی سرا پلڈگا اتے۔“

”پہ راستی۔۔۔۔۔؟“

”ہو۔۔۔۔۔“

”برسبیف ہدات؟“

الینا سر چنڈہ بنت۔

اف الینا۔۔۔ منی چہ تئی دیما جہل انت۔ انسا روف آ نہی نزیک بیانا گشت۔

پرچا۔۔۔؟

”برسیف با زئیکیں مردے۔۔۔ مناشہ آ نہی لچ نکنت آ پمن یک براسے بستار داریت ومن دنیاے ہر مرد ماگشین کہ تو منی دوستدارے ومن تئی مہرانی حدوک ان۔ آنہی حقان من درآت نہ کنین۔۔۔ باز بے درو روئیکیں مردے“ انسا روف پہ آہ سردے گشت۔

”ہو۔۔۔۔۔ زائے۔۔۔۔۔ من ہم آنہی منتاں سر باران۔۔۔ شہ درستاں ساری ہمائی منا گشت کہ تو پمن مہر کنتے۔۔۔۔۔ دریکتیں۔۔۔۔۔ کہ۔۔۔۔۔ بے دروانت۔“

”آہم پتوہدوک انت؟“۔ انسا روف الینا راہورت ہورت چارانا سوچ کرت۔

”ہو یک وختے آہم پہ من“۔۔۔ الینا سر جہل کنانا گشت۔

”شماروی بے درو ریں مردم ات بچار۔۔۔۔۔ آ پمن پتوگیں شپاں آگہ ات و منی دارو در مان ودلگو شے کرت۔۔۔۔۔ تو منی ساہ۔۔۔۔۔ نہ گلگ کرت و نئے۔۔۔۔۔ پمنی ہاترا۔“ انسا روف آنہی دست پر نچانا گشت۔

”ہو۔۔۔۔۔ پتئی ہاترا۔۔۔۔۔ تو منی ساہے۔۔۔۔۔ دوست پہ دوستدارا چے نکنت من ترا ساری آگشتہ کہ منا گوں تو مہر انت۔۔۔۔۔ اف کہ اے لہزانی واروار گشگامنی چم و دل سرد بنت و ترا اہلنگا وش بیت۔۔۔۔۔ من کہ اولی وارتر ادیست زائے۔۔۔۔۔“

گڑ الینا گریوے پرچا۔۔۔۔۔؟ انسا روف آنہی گپ پر وشت۔

”اف تو زائے کہ منی ارس وش آہم دارگ نہ بنت“۔ آنہی چم پہ دزمالا پاک کرت انت۔۔۔۔۔ ”راستی من کہ اولی وارتر ادیست تو منا اینکہ دوست نہ بوتے۔۔۔۔۔ آ وختا من پہ شوین ہدوک نہ اتوں بلین شہ اید گراں منا گیشتر دوست ات و برسیفے جگاہا و کس نہ گپت بلین مرچی بچار کہ تو منی ساہے کشگا گونے۔“

”الینا منی حالا بچار“۔ انسا روف لرزانا گشت

حیرانت؟

الینا پہ ترس سوچ کرت۔

”بچ نہ۔۔۔۔۔ من انچوزوران کہ وشی ہم سلگ نہ بیت۔“

”گڑا جذباتی مہ بے۔ ہاموش بہ بند و اینگو آنکو مہ سر۔“

الینا پہ نازے گشت۔ ”ترا کئے گشت کہ گاؤن آ بکش و پتلون و کوٹ گورا کن۔۔۔۔۔ تو مر وچی بہ بند و گوشدار من کہہ جنین۔ آنہی انسا روف نے کشا ننڈانا دست آنہی کو پگان ایر کرت و گوسگیں دوپتگانی و قی شوین و کورنا تو فسکی نے کہ آدرت انت و روتا کانی وانگے وسیلہا رودراتکی دمگانی جنگ آماچی بیان کنانا گشت کہ اللہ ترا زوت جوڑکت و منا ترا زوت شہ ادا در آگی انت۔“

آ اہلنگا ات کدی رنگے زردترات و کدی دیسے درپشے گندگ بوت۔ آنہی الینا را ہاموش کنانا دتاراست کرت۔

”الینا منا بکش تو برو۔“

”پرچا؟ مگیں تئی تب دارگ ہراب بوہگا انت؟“ الینا پہ ہلوت گشت۔

”نا۔۔۔۔۔ من جوان ان۔۔۔۔۔ بلین۔۔۔۔۔ منا بکش۔“

”من نہ بہم ات منی ساہ تو منا گلینے۔۔۔۔۔؟ نا۔۔۔۔۔ گوں تو دست بندین۔۔۔۔۔“

”آ انسا روف نے دست و پاداں کپت۔“

”تو زائے۔۔۔۔۔ من گنوک نہ ان۔۔۔۔۔ نادرا ہیامن مرگ پہ چمان دیست۔۔۔۔۔“

ترا، برسیف و زندگی آرار کست کرت بلین پدازند گیا منالیہ نہ دات ومن نہ مر ت ان۔۔۔۔۔ منابل برو۔۔۔۔۔ تہاری ہلاست بوت۔۔۔۔۔ تو منی امبازائے۔۔۔۔۔ تئی بالادے گرمی۔۔۔۔۔ ساہے زبیر۔۔۔۔۔ تئی شیرکین توار۔۔۔۔۔ بل کہ من پتو گنوک ان بلین اے وختا سلگ نہ بیت۔۔۔۔۔ منی ساہ پتو

ندرنت بلین۔۔۔۔۔ اے وختا زوران، منی بالاد گوں من دارگ نہ بیت۔ منی بند بنداں آچے روک انت۔۔۔۔۔ تو اے وختا پرچا آتے۔۔۔۔۔ تو برو۔۔۔۔۔ منی ساہ۔۔۔۔۔ تو برو۔“

”منی ساہ!“ آنہی انسا روف آ بگل کرت و آنہی گردنا چکانا ہم لہما گشت۔

نکولائی پہ زہر دیم دومی نیمگا چہ پنت۔ ”تئی عقل و ہمیش انت۔۔۔۔۔ از مکار۔۔۔۔۔ گنو
 ک۔۔۔۔۔ من گشت بکلیں جو انیں صلا ہے دنت۔۔۔۔۔“
 ”ہو۔۔۔۔۔ پتو۔۔۔۔۔ گنو! اشک نگا دوشی تئی سنگت کورنا تو فسکی شرطے سراسہ تو صد
 روبل برتہ۔۔۔۔۔ گلیں اے بے ادبی میئت۔۔۔۔۔؟“
 ”پرچا بے ادبی۔۔۔۔۔ ما شرط جت ات۔۔۔۔۔ اپسو ز کہ اے گسے تہا کس آنہی قدر
 نذانت۔۔۔۔۔“

”ہرچی خیر۔۔۔۔۔ باریں زاماس بیت یا نہ بلیں۔۔۔۔۔ صد روبل۔۔۔۔۔ ملام نے نہ
 انت۔۔۔۔۔ شرطے و است انت۔۔۔۔۔ شو بین گشت
 ”زاماسی۔۔۔۔۔ آچا کپتہ۔۔۔۔۔ منی ہمیل۔۔۔۔۔ تو وت بچار۔۔۔۔۔ دو صوبہ نے ذمہ
 داری زورگ آنہی لائق انت۔۔۔۔۔ دگہ جکے بوتیں پہ گلابالی زرتے۔۔۔۔۔“
 بلیں۔ ”وے“ صوبہ نے گور زے دروہتہ راستے؟ شو بین گشت۔
 بوت کنت ہر کس وتی کاراوت جوان زانت۔
 ”و شرط آہم سک بلدوزانت کارانت۔“ شو بین پہ ملنڈ گشت
 ہو ہو۔۔۔۔۔ ”بے شک۔۔۔۔۔ بلیں الینا راتا مروچی کس نذانت کہ کجام تب نے
 واہند انت۔۔۔۔۔ دمانے ملورانت و دمانے گلابال۔۔۔۔۔ آہم بے مکسد۔۔۔۔۔ کدی ملنگے
 ۔۔۔۔۔ کدی داد بکشیث۔ من سر پدے نہ بین“ یک نو کرے راطشت نے تہا کافی و بسکوٹ گون
 ات پترت۔

”آدگہ وخت ات انت کہ زھگاں پس و ماس نے گپ زرت بلیں نوں جنک ہروڑیں
 کتاب وان انت، گول ہر کس ونا کسا مجلس انت، مجال ات کہ نشنگیں جنکے ایوکاشہ گسا در آتیں۔۔۔۔۔
 زی من الیناے سوچ کرت۔۔۔۔۔ گشت اش گر دگا ہتہ۔۔۔۔۔ کجا۔۔۔۔۔ کس نذانت۔۔۔۔۔ ہمیش انت
 دیروی۔ ماسکو شہ پیر سا گوستہ۔۔۔۔۔ دشتار پپارا دوست انت بلیں جنک نے سرے بلا۔ نکولائی
 بسکوٹ و رانا گشت۔“

”الینا۔۔۔۔۔ منی حالا بڑگ کن۔۔۔۔۔ منی ارواہ بے تاہیر انت۔۔۔۔۔ تو برو۔۔۔۔۔ من مرگاہ
 چمان گندگا اُن۔۔۔۔۔ نادراہی آمارا جتا کرت بلیں بچار کسمتا۔۔۔۔۔ تو منی امبا زانے۔ الینا۔۔۔۔۔!“
 آزرلر گے زرت ات و ہمیں گالوارے آگشتے۔ گڑا مناھیال کن۔

29

نکولائی آرتیئے وچ نے دیم تہارات، کمرہئے تہا گام جنگات و شو بین نے پا دپادے
 سرات و سگریٹ کشگات۔
 ”کدیں کثیت تئی کسمانگی زہر آوری، گردن اُن ہشک بوت تئی چارگا۔ من نشنگن کدیں
 گپے جنت؟“ شو بین سگریٹ نے پُر چندا ناگشت۔
 ”تو منی حالا پے زانے۔۔۔۔۔ ترا ملنڈ و توازہ لوٹیت۔ منا آزال نے دوریا گار کرت
 ۔۔۔۔۔ گر ماگاشتہ انوں زمستان پیدا ک انت۔۔۔۔۔ پے کنت اودا۔۔۔۔۔؟“
 ”جرا بگو پیت پوتا۔۔۔۔۔“
 ”توازہ کن۔ توازہ کن۔۔۔۔۔ بلیں من آنہی مٹ و درونگندین۔“
 ”ہو۔۔۔۔۔ آنہی زرہم گول تو امانت ایرانت؟“ شو بین سوچ کرت۔
 ”اچھییں گپے کہ دیناے تہا دگہ لکھاں زال است بلیں کس آنہی وڈانہ بیت۔ آرتیئے
 وچ گرانگشت۔

”تو وچٹ ”پائی تھو گرس“ نے وڈا گشتا نک دیئے۔ زانے منی صلاہ پے انت؟“ شو
 بین مسکرا کرت۔
 ”پے باریں۔۔۔۔۔؟“
 ”ہر کدیں اوگو بیستیا خریستیا نو ونا پدی آت و تو و آہوار بوت ات۔۔۔۔۔ شہماتے بجن
 یے گڑا بچار۔۔۔۔۔“

آئے بگرتا ہرج و مرج چا ماس و پسائ تئی کجام چیز سرجم نکرتہ۔ کیونئیں جنک بوہگئے سببا ماگیں پے
ہاترا ترا پھمانی سراداشت کہ تو نوکیں دنیائے ہیالانی وانگ و سر پدی آپدوتی دودور بیدگاں دلا بر
ے، درستیں سیمسراں سرگوزے و مئے پونز ابرئے“

”بابا۔۔۔۔۔ من زانیں تو پے گشگ لوٹئے۔“ الینا گشت

”نالونزائے۔ بے لُج۔۔۔۔۔ بلہ چر۔۔۔۔۔“ نکولائی پہ شان و مڑاہ گشت۔

”نکولائی ترا ہدائے دروہی انت۔۔۔۔۔ تو منا کشتے چے، آتنا واسیلے و نالرزانا گشت۔“

”ہہو بزائ من ترا کشگاؤں، دیما گوشدارا گتر اپونزے است۔“

آتنا گشتے ساہ اوشتات۔ الینا جوان گوشدار۔ نکولائی وتی دیم چرنیت۔

”من۔۔۔۔۔ ردائ۔۔۔۔۔ آنہی گشت۔“

”بس۔۔۔۔۔ ہمنکہ؟“

ہہو ڈوہ منی انت کہ من ترا وختا ساری حال ندات۔

”منی یک لہزے ترا ہر بادکت زائے نا۔۔۔۔۔“ نکولائی گشت۔

الینا سرچست کرت و آترا چار ات۔

”ہہو۔۔۔۔۔ مہروان۔۔۔۔۔ پامہ دُز۔۔۔۔۔ تو پاور سکایا دگئے کشئے گسا کئی ہاترا

روئے۔۔۔۔۔ ترا مولد و نوکراں روگا دیستہ؟“

”ہہو راستے شنگ ان وانگتہ رنیں۔“ الینا پہ زہر گشت۔

بازوش۔۔۔۔۔ بی بی ئے ماس۔۔۔۔۔ اشکنئے! کئی ہاترا روئے؟

اودامن پہ وتی لوگوجہئے ہاترا رنیں

”تئی لوگوجہ۔۔۔۔۔؟“

گشتے کہ نکولائی ئے چم درات انت۔

”ہہو منی۔۔۔۔۔ من گوں انساروف آروس کرتہ۔“

تئی۔۔۔۔۔ آروس۔۔۔۔۔ ماس ئے پہ چیرانی سوچ کرت۔

رودرائگی دمگانی جا وراں ہراب ات انت۔۔۔۔۔ سینو پیاں پر ووش وارت ات، ترکی آ
روس ئے سرا ارش کنگ و وجہئے ملک قبضہ بوہگا ات۔ انساروف انگہ تپ وکلگئے ہرجان ات
وجان سلامت نہ ات بلیں آ نہی سنگت آترا لوگات انت و آوتی نادرا ہی آ بے کمار چروکائی ماسکو
ئے کند کڈاں گوں جہد کاراں نند و نیا دے کرت و وتی تہت گس و اہندار ادات و گشت کہ آ زوت
شہ اداروت۔ دل و اروا ہے بے تاہیرات انت و دومی نیمگا الینا ہم چاڑ کہ ات و یک ہیگہے وتی کمر با
نفت ات و دذمالے دوچگات کہ مولدے پترت۔ ”تئی پس ترا ماس ئے کمر ہا لوگات انت۔۔۔۔۔ سک
زہر انت و ماس گریوگا انت۔“ آ نہی پہ ہوت گشت۔

الینا پاد آت و ماس ئے و ابجاہاشت۔ نکولائی آج خانہئے نزیکا اوشتوک ات و آتنا
واسیلے و نا آرام کرسی ئے سرا و پت ات و وتی دذمالا بوکگا ات۔ نکولائی گوں کلف کرتگیں ٹائی، کارو
بٹن بستگیں کوٹا چو پار لیمان ئے گشتا نکارے آ اوشتات ات و الینا را کرسی ئے سرانندگئے
اشارہے کرت۔ الینا آترا پہ ناسر پدی چار ات گڑا پہ مجازی گشتے۔ ”مہربانی کن بہ نند“ الینا نشت۔

آتنا واسیلے و نا وتی ارس پاک کرت انت و نکولائی وتی راستیں دست کیسگئے تہا پترینت۔

”الینا! من ترا پیے ہاترا لوٹ ات کہ تئی چست و ایراں مریجی باندامنی وتی ماس ئے دامن پولنگ
بوہگا انت۔ آہم وختے ات کہ ماس و پسار اقدر و ارزشتے است ات و آ نہی دیما زہگاں ساہ ہم ترند
نہ کش ات آروچ پٹیر بوت انت بلیں پدا ہم کا نو دست۔۔۔۔۔ موکل ندنت۔ اشکنئے، آ نہی ساعتے
ہاموشی آپد گشت۔“

الینا پہ ہاموشی نکولائی و وتی ماسا را چار ات کہ آزد ترا تگ ات۔

”بلیں۔۔۔۔۔ بابا۔۔۔۔۔“ الینا گشگ لوٹ ات۔

”چپ کن۔۔۔۔۔ تو بکش کہ شہ وانگ و زانگا بگرتا ٹہل و نازاں، شہ تئی ہمسرا نی رو و

نکولائی نے سر آہراشہ بھگی آشمپین کے شیشکے و سنے کدہ در کرت۔

”ہمو رکت کنگی انت و دعائے نیک ہم“ آنہی ارس شہ کا لراپڑگا ات انت۔۔۔۔۔ نکو لائی گریونا گشت و شمپین کدہانی تہا ایر رکت۔ آنہی دستانی لرزگ کے سببا تر نداپ بر پانی سر رکت انت۔۔۔۔۔۔۔ ”ھدا شمار۔۔۔۔۔۔۔“ بلیس گپ کے سر جم بوھگا ساری آنہی کدہ حالی کرت و آدوینیاں ہم۔ نکولائی برسینف و شوین آہم شمپین وارینگ لوٹ ات کہ سر آہرا اسپ ہکل دات انت و آنہی پہ گلوکتی دیم پہ بھگی آتچا ناگشت ”الینا کا گدالم راہ دے ووتی حالادے“۔ الینا ہم سرکش ات وتی پس، شوین، برسینف وروس نے گلز مین رکت کرت۔ سر آہرا اسپا ناچا کبے جت و شوکار کے کش ات۔ بھگی دروازگا درات، راستی نہگا رھا دگ بوت و کمین دیرا چماں اندر بوت۔

33

جو پاگنے گرمیں روچے آ بوگیجے دراجیں ہولیگانی وسیلہا ”وینس“ و ”لیڈو“ کے نیاما تالانیں زری مزن ہو راروان ات و انسا روف و الینا بوگیجے کے چھت کے چیرا چرم کے نرمیں کرسی آنی سر اندوک ات انت۔

ماسکو آدرا آھگا پد الینا کے اندام و پجمانی دکشی گیشتر بوت ات، دروشما پگر و چماں سر پدی، زانتکاری و بھیسہ جلیٹکا ات۔ اسپتیں پیشانی و شیرکنیں انارکانی سر اتالانیں زلیپ گیشتر بز و براھد ار ات انت۔ بلیس کدی کدی لغنائی سرابلا ہیں ملوری کے اثرے ہم گنگ بوت۔ انسا روف ساری کے وڑا ہتھکیں جگگ کے آماج ات۔ جے تہا ہڈ ات اتنت، الاگر وزد ترات ات و سرین یے جو پیر مردے آدوٹل ات۔ راہ بندا آوانا انسا روف کے نادرا ہی کے سببا دو ماہ ویا نا دارگی کپت و مارچ کے گڈی روچاں وینسا سر بوت انت۔ آواں شہ ادا زارہ و سر بیانے راہا بلغار یہ روگ لوٹ ات بلیس دستیں راہ بندات انت۔ ڈینوب کے فگ جنگ آماج ات برطانیہ و فرانس ہم روس کے ہلا پا جنگ کے جار پرینت ات۔۔۔۔۔۔۔ سلا و ماکانی تہا تر سے تالان ات و نوکیں زمیشے بنا بوت ات۔

بوگیج ”لیڈو“ کے تہی تیا باوشنتا۔ انسا روف و الینا ایر کپت انت۔ زرد و نیم ہتھکیں در چکانی نیام کے یکیں راھبند الیدو کے دری تیا باروان ات انت کہ زرے چو لانی تیا ب کے آھگ و روگ کے ندرہ سک و ش ات۔

آتیا باروان ات انت و آوانی دیما ”اڈریا ٹک“ زرے گرا ہیں چول گج کنا نا کر کینک و دریائی در چکانی داراں تالان کرت و پدی شت انت۔

”چو نہیں اپتیکس جاگے۔ منی ہیالا اے گرمیں جاگے۔ ادا سردی کم انت پے ہا تر اتو ادا آھگے تاھرا تے“۔ الینا گشت۔

”سردی۔۔۔۔۔۔۔! اگ من شہ سردی آہ تر سین گڑا جنگ چون کنین زائے ادا ایرچا آتن شہ اے جاگہ منی وطن نزدیک انت۔ بچاراے گوات شہ ہا گلو کینت“۔ آنہی گوں تھلیں بچکند کے دست رودراتکی نیمگا تچک کنا ناگشت۔ ”بلکیں اے گوات ہا گرا باہا ریت کہ ما پرے مھتل ایرں۔ بچارا اسپتیں آچا رھائی انت“۔ الینا گشت۔ انسا روف ہا نیمگا ہورت ہورت چارات۔

”ریند بچ پنگے اندر ابند و بست کے سدکی داتہ و مارا آنہی سرابھیسہ کنگی انت۔ الینا ”تو زائے! دالماتیا کے میدان تنگدستی کے سببا وتی سرپ و کنٹر پہ تیراں سودا کرتگ انت زر و نمیسٹ ات گون اش ونوں گشتر گا تھنگ انت“۔

”کموھیال!“ آوانی پٹھا اسپے کے نالانی تو ار بوت، آسٹریائی اسپ سواریں افسرے گوں خاکی ایرں صدری و سبزیں کلاہا پہ گرونا کی ہکل دات و شہ آوانی نرینکا گوست۔

انسا روف پہ ملوری چارات۔

”ایٹی ڈوہ نہ انت۔ منی ہیالا ادا پہ اسپانی ہیلکاری آدگہ جاگہ نیست“۔ الینا گشت۔

”ہمو ایٹی ڈوہ نہ انت! ایٹی ہکل، کلاہا ہروت و دو شم کے گندگ منی دل لہڑکنا انت“۔

”برنیں پھل کہ گوات تر ندانت۔ ماسکو کے نادرا ہی آھیال نہ کرت وویانا آپد ا مھتل بوتیں۔ نوں ہیال کنگی انت“۔

انسا روف بچ نہ گشت بلیں لغائے زتھلیں بچکند کے تالان بوت۔

لبس و پوشاک کے کوچگی ات انت۔ اسلا شپائیکس کاڑے تلو و پیرس نے شررنگانی لبس و پوشاکاں پے سر پد بیت بلیں آنہی ازم و سؤتانی تھا اطالوی ر بیدگ نے ہاسیں رنگ پیدا ورات انت۔ الینا و انسا روف تلوے نزدیک تھاریں بوکس یے تھا دووپہ دو شنگ ات انت و آوانی دلا میوزیم نے تھا و دی بو تگیں وش اگلہ برجہ ات۔ تلوے سرا شپ گردیں و رنا ہے نے پس نے دروشا ازم کارے آگول سبزیں فراک و اسپتیں نقلی ایں موداں پہ ملوری الہان کرت تہ دوینیاں ٹہک دات کند ات بلیں وائلٹ نے از ما با اثر مند بوت انت۔

”بچار پہ اے بچار گیں جنکا کس چا پ ہم نہ جت بلیں منا اے شہ سینگا رنگ و نیم برہنگیں با جناں گیشتر دوست بیت کہ آمر دمانی نیتاں ہراب کن انت۔۔۔۔۔ بچار چاروکانی بے کماری نے پرواہ ہم ندرایت و گشے کندگا ارزشت نہ دنت۔“

انساروف ہم تکہ دات و پے دلگوش چارات۔

ہو۔۔۔۔۔ نہ کند بیت۔۔۔۔۔ منی ہیالا الہی مرگے جلسک دیستہ۔

الینا ہاموش بوت۔

سیمی ندرارگ نے نادراہ نے نپاد، درمانانی شیشگ و گیمر تگیں چراگا الینا را گوست دلا دات و آاست و باندات نے باروا پگرے آماج بوت۔ باجنے ناگتیں جگک آپد بوکس نے تھا انسا روف نے جگک آرا پیچ لرزینت۔ آنہی پہ حیرانی چارات بلیں زاہرے بے پروائی و تاہیر پیشداشت۔ اینسا روف سر پد بوت و بچکند ات لہم لہما الہانے کرت۔

بلیں آرا باجن نے کارست ووشیں تو ارازوت ہاموش کرت۔ باجن بازوت ازم نے ہما سیمراں سر بوت کہ آشرنگی نے مثال کرزانت و چاروکانی دلگوش گرگا سوین بوت و گشہ گشے چاروکانی دلا نی تاراں سازکنان ات و چاروک لڈگ و دادا دیگا مجبورات انت۔ الفرید و پترت۔ و وائلٹ نے وش آماجیں کوکارا یکیں ساعتاً چاروکا نا بے وتی نے جہاناسر کرت و پدا ڈرامہ نے شہ درستیاں براہد اریں بہر بندات بوت، الہی تھا گشہ ہا، و رنا ہی نے ناسر پدی، پشو مانی، اشکندیں مہرانی درد و سوز مان سؤتانی دروشا الہان کرت انت و آتراپ نے چاپ و واہ واہ نے تو اراں آرا

نوکیں جذبگے بکشات و آنہی چندے ارس درآت انت۔ اندام نے رنگے بدل بوت وشہ آنہی دپا گول انچیں منیل و جذبگے ”من زندگی لوٹین۔۔۔ کہ ورنائی نے مرگ دریکتیں۔۔۔۔۔“ نے لیز درآت انت گشے آتراپ تترات و تیوگیں ہال واہ واہ و چاپانی تو اراں جسک ات۔

الینا پیچ لرزات، انساروف نے دست گپت و پرچ ات و انساروف ہم نہ چارات و آنہی دست پرچ ات بلیں بوجیک نے تھا دستانی پرچک آدگہ مارشتے و دی کرت ات و اے پرچک نے تھا آمارشت نہ ات۔

آپد اگریڈ کینا لہ راہا بوجیک نے، سرا ہوٹلا ات انت۔ رھبند نے ماڈیانی قندیلانی رژن، براہد اریا شپ چو بانو را سینگار ات و جلوہ ناک کرت ات۔ ماڈیانی نکش ماہکانیا کیے پدو درپشناک ات انت۔ کسان کسانیں بوجیک گشے سبک سبک ترند روان ات انت، ہو لیگ اش گمراہیں چخولانی تھا سر جہنگ ات انت و سنڈ اش ترپکا ات انت۔ آتراپ نے ہاموشی نے تھا ایوکانا ہد اہانی ہکلانی تو ارات۔ ہما ہوٹلا کہ آوان داشت ات آ Riva dei Schiavon نے نزدیک ات۔ انساروف و الینا شہ ہوٹلا روگا ساری بوجیگا ایرکپت انت، سینٹ مارک چارراہاشت انت کہ اودا چاہی ہوٹلاں بے کار و آشک تیں مردم مزنیں کسا سے آندوک ات انت و بیگانگیں شہرے تھا گون دوستدارا تر و گردے درگتا آتراپ نے ہرچی جلوہ ناک و بے درور مارگ بیت و دل لوٹیت کہ وشیانی اے ساعت تاں مرگا برجہ بہ بنت۔ بلیں الینا نے دل گوٹگیں روچانی ترانگانی سببا بے تاہیر ات و وج نے ماڈی نے نزدیک سر بوہگا انساروف شہ محرہاں سرکشانا آسٹریائی تو پانی نیمگا اشارہ کرت دکلاہ بروانانی سرا میر کرت۔ آنہی سک دمہرت ات پمٹھکے سینٹ مارک چرچے گمبانی سرا نگا ہے شانک دات کہ ماہکانی آدرپشکا ات انت و میزاں میزانا کمرہاشت انت۔

آوانی کمرہ نے دریک Riva dei Schiavocni و جیو دیکا نے نیاماتالانیں مزن ہور نے نیمگا پیچ بوت۔ ہوٹل نے دیم پد دیما سینٹ مارک نے براہد اریں ٹل جک ات۔ راستیں نیمگا دوگاناے تلاہیں چڑینگ و دنیاے براہد اریں، بانو رینگاریں و ”پالاد یوریدنتورے“ نامی ایں چرچ درپشکا ات۔ چپیں نیمگا گراہانی تمبہ و ساد چوتر سناکیں ساہگا و دور دورا آچار گندگ بوت

ئے گورا ڈیک وارث۔“ آنہی الینا راسلام دات وانساروفا گشت۔

”ہمو..... ہمو.....“ ”یے“ ے گورا۔ انساروف گشت گراگوں وتی بانکا ہم منی
پچارابکن..... بانک..... نیکا نورواسیلے وچ پین سک مہروان انت۔ گوں توڈیک ورگ
ہم پین نیکیں پالے“ ”کموبچار یارزی بیگیا من شمئے حالاسئی بونگوں زانئے من ہم ہے ہوٹلا داشته۔
اف کہ چونیں شہرے ونیس..... گشئے شائرئے کما تگیں گالے۔ بس یک چیزے بدگیت کہ گام
گامانا پاکیں آسٹریائی دیما کابینت ماراایشاں تاپونزارسینتہ۔ آنہی دیم گوں انساروف کرت وگشت۔
”منی ہیالایک آشوبی یے جہتا تو سک وش بے کہ ڈینوب ے جنگ سئے صدرتزی افر
مرتہ..... سیلستر یا پچ گرگ بوتہ وسر بیات واجہی وآزاتی ے جار پرنیتہ۔ منی حون ہم لہڑکنگا
انت بلیں توھیال وگلوش بکن پرچا کہ تئی چست وایر ہورت چارگ بنت ادا کہ جاسوس سک
بازانت۔ زی یک مردے منی گورا آت وسو جے کرت کہ توروسی یے ے۔ من گشت نامن ڈنمارک
ے مردے ان..... بلیں تو نادرہ گندگ بے..... بانک وتی واجہا دارو درمان بکن
..... من زی چوگنو کا چرچ و ماڑیانی تروتاب کرت اف کہ..... شادیت ووج ے ماڑی،
مستریں ہال ومارینوفالیر وتی مٹ وت انت..... آتراپ چنکہ دلش وبراہد ارانت۔ گوں
چاگردی جیر ہاں ہاسیں منیلے دارگئے سببا مشہوریں بندی جاہانی گندگ منی کینگ گیشتر وڈات واگہ
منی وس برسیت من حاکم واکداراں درستاں ہما بندکنین۔ منامدام گوں حاکماں وواکداراں
بدکیت بازن وت حاکمانی پلہ مرزیں مردے ات بلیں راست گشیت کہ مردم ونیس آپسکارگانی نیا
مازندگ انت..... گوں من ہواردرستیں ورنادیروی لوٹنت چاراں کہ برطانیہ وفرانس بوستراپا)
نپولین ے کم شربی نام) وپالمرسٹن چے کعت..... پالمرسٹن و سر وزیر بوت تو چے گشئے گوازی
یے نہ انت اے بوستراپا مزین کیمنگے۔ اگ تو لوٹے من تراو کٹر ہیوگوئے ”بیر“ آدین۔ باندات
ے بارو اباز بے دروریں چیزے بلیں نترسین ویا زیمسکی ہم وش گشیت کہ یورپ ایوکا ”باش کادک
لارے“ پلہ مرزی آکنت وپہ ”سنوپ“ آبوڑے نہ وارے۔ مناگوں شائری آمہرانت پرودھون
ے گڈی کتاب گو من است۔ مناجنگ سک دوست بیت تو چے گشئے گوازی یے نہ انت۔ من شہ ادا

فلورنس وروم روگ لوٹین وفرانس ے بدلا دل پہ سپنا زرایت۔ اشکنگا گریسین ملکہ بلیں زالے بے
دروارنت۔ درگتیں کہ مناپدی روسامہ لوٹنت۔ کیلی فورنیا روگا پہ وش شت کنیں پہ روسیاں مشکل
نحیت۔ من گوں شوکارے آروم ے زرباری بیچارے بتلپا کارکنگ ے کول کرتے ہیالابے
ارزش انت بلیں مارا نوں پہک کارکنگی انت کہ فلسفہ ے گوازی باز..... تو نادرہے بلیں حیر
دما ے انگہ نندیں“

لوپاروف تادیرانشت، پوتاری کرت و دووارگ آہگ ے کول کنانا درآت۔
آنہی ناگتیں آہگ و دراجیں مجلسا انساروف آژند کرت و آرپٹانا صوفہ ے سرا و
پت۔ ”ایش انت روس ے باندات ے وارث کہ ہشکلیں پوتاری کنت۔ دگہ کمال اش پرنیت“۔
الینا پچ نہ گشت۔ آاے وختا شہ روس گیشتر پہ انساروف نے جندے جان سلاتیا گمیک ات
۔ آنہی وتی کارزرت و انساروف ے نزیکانشت کہ آپت ات وآنہی زردیں دیم ونزوریں بدن
چاراں۔ ناگتہ شہ تر سادلے لرزگے زرت۔
”منی پھل.....“ آنہی گشت۔
”چے..... ریندچ آت ملیں؟“ انساروف پہ حیرانی گشت۔
”نا..... نیاتہ..... بلیں گوش بدارترا چونیں تپے برانت۔ چے گشئے ڈاکٹرے
بیاریں؟“
”نا..... پچ نحیت..... من کمیں و پسین۔ جوان ان، نانا پد دوارگ سنیل
رویں۔ ڈاکٹر امیار۔ اے چپورتا ترا ترسینت“۔
انساروف اتا دو ادارو اب نیات۔ پدا ہم چے نز کرتگ اتنت و صوفہ ے سرا تچک ات۔
الینا ے کار ہم زانئے سرا ایرات، ہاموش نشت ات و دما ے نہ نگل ات۔
تو اب پرچا نہ کپئے آنہی انساروف اسوج کرت۔
”بس..... نوں پچار..... چون کثیت اب۔ ریندچ آت منا پادکن گرا
رئیں۔ سامان نز آرگی انت“۔ آنہی الینا ے دست سر جاہ کنانا گشت۔

”سامانانی نزا آرگ گران نمینت“۔ الینا پودات۔

”اے مرد سرہیا و جنگے بارواچے درشان کنگا ات بلیں خیر چاڑ کہ بے، مارا وخت زوال کنگی نمینت و زورت روگی انت“۔

آ پگر کننا و اب کپت و آ تراپا ہاموشی یے تالان بوت۔

الینا آرام کرسی آ تکہ بوت و در یگا چا رگا ات۔ مروچی موسم وش نہ ات، آ زمان جمہراں مانپوشت ات گوات و لوڑات زرے تہا دور گراب نے تمبہ یے گندگ بوت کہ آ نہی صلیب نے نشان داریں بیرک بروز و جہل بوت۔ کہنیں گھڑیا ل نے پنڈولم لہما سرگا ات۔

شپا الینا و اب نہ کپت ات پھٹکہ دمانے چم زکرت انت و پت۔

و اباچے گندیت کہ آ گول لہتیں بیگانگیں مردماں زاری تسینو نے ہوگا بوجیگے آ سوار انت درست بے ترک و توارننگ انت و بوجیگ بے ناہداوت روان انت۔ الینا اے مردمانی نزا نگا نہ ترس ات بلکیں حیران ات کہ ہوگا مداں مداں یک زرے جوڑ بوت و بوجیگ چھولانی میارات۔ آ نہی ہماہانا یک ترسناکیں توارے آ پادکرت نول الینا پچاہ آ ورت انت۔ آ نہی پس ہم گون ات بلیں اے درست شرتنگ نے تہا گار بوت انت..... آ تراپ ہر نیمگا برپ انت و آ بوجیگ نے بدلا بھگی آ سوار انت پہک شہ ماسکو آ در آھک نے ندارہ انت بلیں آ نہی کشا آ نہی کسانا نے گم جتیں دز گہار کا تیا گول اگرٹی ایں جامگا ختہ ”مگیں اے نہ مُرت“۔ الینا پگر کرت۔

”کا تیا ما کجا روگا ایں؟“۔

کا تیا چ نہ گشت و سنٹرا نانا ز آت۔ الینا راہم گوہر کنگا ات۔ چماں شاتک دنت پے گندیت کہ دور شہرے نے برزیں اسپتیں ٹل درا انت کہ آوانی سرا چاندی جنوک انت۔ ”کا تیا..... ماسکو انت..... اے سولو پتسکی نے زیارت انت کہ ایٹی کسانیں و تکیں کمرہ انت..... دمتری ہما بند انت.....“ ”من آ ترا آ ذات کنیں الینا پگر کنگا ات کہ بھگی جہلگے آ پر چنڈ و رانا ایر کپت۔ کا تیا راکسے شہ جہلا نکیا توار کنگا ات کا تیا ٹھگ دنت کندیت الینا راکے توار کنگا

انت۔

چک جنت تہ انسا روف گول بوڑیں سرگ، ہشکلیں لنت و ترسناکیں چماں نند و نیادے کمرہا نشہ آ نہی رنگ بدل بوت و دیم نے تر سے جھلکا گانت بلیں پدا ہم سک دوست بیت۔

”الینا..... وتی حقاں پہل کن..... من مرگا ان..... منی سکلیانی ہمراہ.....“

منی وطن نے حاک..... اللہ نے میارے، آ نہی الینا را بگل کننا گشت و تچک بوت۔

الینا نو کرار اپہ ڈاکڑے آرگا دیم دات تہ پے وختا سبزا رنگیں مردے گول کوٹ، ہیٹ کلاہ و چشمکان پترت و پے ابکی اوشتات۔

ریندچ.....! تراہداوت آ ورت۔ پچارے چون انت..... نول دمانے ساری

گول من گپا ات..... اف ہداچے بوت..... زری بیگہا چٹ جوان ات، الینا کو کار کنت۔

ریندچ پے ہاموشی راہبند یلہ دات و بچکیں مردے اشتاپنی اشتاپنی آت۔ اے ڈاکڑا ت

کہ ہے ہوٹلا داشت اتے۔

”بانک..... ایٹی پپانی نادر اہی ورگانی ترگگ نے سببا اے کوڑہ یلہ دانہ.....“

”آ نہی دمانے ہاموشی آ پدگشت۔“

35

ایدگہ روچا ہما کمرہ نے تہا الینا شالے مانپوشت ات و نشت ات کہ پیشانی یے بروانانی نیا ما کر نچ ات و دلکشیں جمان اچیبیں ملوری یے گندگ بوت و دیم پے دیم انسا روف نے سنگت، سلاد زرمش نے جہد کار، راستگو، ترک و آ سٹریانی ہونانی تنگیں مردم، ناہدا ریندچ دریک نے دیم اوشتوک ات۔ دریک نے تہا آ نانا و ایلے وناے کا گد ایرات کہ آ نہی تہا نکولائی نے گندگی نے گلگ، پے الینا و انسا روف دعائے نیک مان ات و انسا روف الینا را بازنہ پے ماہے ہا تراپہ دیدنا دیم دینگے دز بندی مان ات۔ بلیں انسا روف نے مرگا الینا نے پیشانی کر نچ ات و ماہیں دیسے گہر تگ و زرد تر ات ات و دووی کمرہ نے تہا تا بوتے تہا انسا روف نے میت ایرات۔

”تو چنگہ روج وینس آ دارے .....؟“۔ الینا پہ گیمرتگی اطالوی زبانا سوج کرت۔ آنہی تو آ آنہی صورتے وڑانزورات۔

”یک روپے ہمدان تانکہ زوت پدی زارہ گرابے برگ وروگا کسے راشک مہ بیت ..... باز بدیں گپے پہ بلغاراں ..... بازیں امیتے ہمگر نچ ات .....“ ریندچ گشت۔

”بازیں امیتے ہمگر نچ ات .....“ الینا وت کلامی کرت۔

”کدین کل وکسارتے کن ات؟“ ریندچ سوج کرت۔

”باندا“ الینا کمو دیرا گشت۔

”ہمو گڑامن دارین ..... تو ایوکے ..... ومن وتی تھا ادا کنگ لوٹیں .....“

دریکتیں سلا دے سرڈ گارا برگو ہمو دکل وکسارت کنگ بوتیں؟“۔

”کپتان ..... منا ہم اے زرا آدم کن وگوں وت ببر ..... چے گشے؟“۔ الینا آزاچارانا گشت۔

”مٹکے نیٹ ..... کمینگیں سرکار ٹہینگگی انت ..... گڑا آنہی کل وکسارتا پد ترا چون پدی بیاریں .....؟“ ریندچ پکر کنا گشت۔

”منا پدی آرگ ہژدوری نینت“۔

”چے گشے ..... تو اودا کئی گورادارے؟“

”تو منابر ..... من پوت کڈ کے درگیچین“۔

”ہر وڑتی تب۔ ارزانیں کارے نیٹ بلیں حیر جہدے کنین بلیں دوا دارا پد پدی بیائیں“۔ ریندچ وتی سر ہارینا گشت۔

آنہی روگا پد الینا دومی کمر ہاشت، تاں دیرا بے ترک و بے تو ارا وشتات، پدانشت، بلیں دعائے نہ لوٹ ات وئے دئے شہ ہدا گلگ کنگ نے تاگت است کہ ”انسانیت نے گواریں مردے را پرچا گشت ..... بل کہ گنہگارت بلیں اے دنیا اینکہ کسان ہم نہ ات کہ آزا جاگہ مہ بوتیں .....“ الینا چو بیٹا ونگ ات۔

ہم شپا یک بوچیکے شہ ہمے ہوٹلا کہ الینا و انسا روف داشت ات سرگت آنہی تہا ریندچ، الینا و انسا روف نے تابوت زرت رھا دگ بوت انت و ادارے سے سفر اپد بندنا یک آپی گرابے نے نزیکا وشتات۔ الینا و ریندچ گوں تابوتا کہ سیاہیں گدے پردات ات۔ گرابا سوار بوت انت۔ شپ نے نیما زرتے تہا شرتگ یے آت بلیں تا سہا گراب شہ ”لیدو“ نے دمگا در آت ات۔ دومی روچا زرتے تو پان و شرتگ گیش بوت۔ ”لونیڈائے کارگسان زانتکا ریں ناھدا ہاں، وینس، ٹریسٹ و دالماتیائے تیاب دپاں اڈریا ٹک زرتے باروانا امیتی درشان کرت۔ جوانیں امیت نیست ات۔ وینس، ٹریسٹ و دالماتیائے تیابانی نیما اڈریا ٹک زربازگران گوزیت۔

آنا و سیلے و ناراشہ الینا نے وینس دیم پہ زارہ روگا سے پتگ پد کا گدے سر بوت۔

”منی مہرو انیں ماس وپس!

من شمارا پد آکبتی رکست کنگاؤں۔ انسا روف زی اے کوڑہ یلہ دات نوں پچن نہ مننتہ شما آزانوں کدی نہ گند ات۔ من گوں آنہی میت آزارہ روگاؤں۔ کل وکسارتے کنیں و پدا ..... آنہی وطن منی وطن انت۔ جنگ و زرمبشت برجاہ انت۔ من ہمو داز سے جہتا پئی آنی تہا رداری کنیں باریں منی آسر چون بیت؟ من انسا روف نے مرگا پد آئی دیستگیں و اباں مانا کیشیں و آنہی ملسد اوتی دئے بنداں داریں ..... من بلغاری و سر بیائی زبان ہیل کرتگ انت بلیں من باز زندگ نہ بوتوں۔ جوان انت۔ منی آسر گندگ بیت کسمتا مارا بے سببا کیجا نہ کرت بلیں من آنہی مرگنے سبب اُن من پہوشیانی شوہا زادر کپتوں بلیں ہرچی پہ کسمت بلیں من گنہگاران، مرگ ہر درد نے درمان انت و من مرگ نے امبازاں و شمال اُن ..... روس نوں پچن اپتگیں گیا بانے ..... کئی ہاتر ایائیں ..... ہکیش ات ہرچی کہ منی وں رست من پہ شماندر کرت ..... منا پہل کن ات۔ منی گڈی مہر و دعایاں بزورات و منا میاری مکن ات“۔

”اے“

اے سرگوستا پنج سال گوستہ بلیں کسے الینا نے حالاسنی نہ انت، منگ نامہ نے دزہت بوھگا پد نکولائی وت وینس و زارہ شت۔ بازیں کا گدو کرا چے کرت۔ مردے سوج کرت انت بلیں

بچ پہ بچ۔ رینڈیچ و آنہی باڑہ ے سر از رنگیں گراب ے باروا کسے گشیت کہ لہتیں سال ساری زر
 ے پچو لاں تابوتے تیا باش ات۔ بازیے گشیت کہ تابوت درملکی زالے آورت و تیا باکل
 کرت۔ بازیے گشیت کہ تابوتار زرے پچو لاں تیا باش ات کہ آنہی تہا مردیں زھگے ے
 جون مان ات۔ بلیں پھکیں حالانی در معلوم بوت کہ تابوت چولان نہ کش اتہ بلیں بازیے آ لینا
 ے گوں ہر سی گویناے فوجا گون بوہگ ے سوج داتہ کہ مدامی سیاہ پوش بوتہ فوجیانی تیار داری یے
 کرتہ بلیں ہکیت کس نزانہ کہ آمرتہ یا انگہ زندگ انت..... کدی کدی دلا کیت کہ گیس ہا
 لینی..... سی، چل..... سال گوستہ..... زندگی چتکہ اشتاپی انت..... مرگ ہما جانشو
 انت کہ ماہیگ آنہی داماکپتہ بلیں دام انگہ آ پانت..... ماہیگ سریت بلیں آ ذات نیت و جا
 نشو ہر کدیں دامابہ چکیت۔ چک ات کنت۔

کسہ ے دوئی کارستانی احوال اے وڑانت کہ نولائی پیر وکماش انت..... اوگو یستیا
 خر یستیا نونو ناید داتہ۔ پے ہاتر اہر درملکی چیزا ہراب لیکھت۔ آنا و ایلے و نازنگ انت و شہ ساری
 آ گیشتر زور و ملور انت۔ بلیں گلگ نکت۔ آوانی روسی شرنگیں مولد گوں لمل ے پوشاک و سہرے
 مندریگ و والیاں بے کچ براہد ارانت..... بورمودیں و براہد اریں زالانی ہد وکیں عاشق
 تمہیں کورنا تو فسکی گوں زویا آروس کرت و زویا ہائی پرمانا انت، مروچی باندا جرمن زبانے ہم دلا
 برتہ۔ برسینفا سرکارا پے وانگا ہیدل برگ دیم داتہ۔ آنہی برلن و پیرس ے تروتا ہم کرت۔ آنہی
 دو عبشتا تک ”آ میدی پسلہ آنی تہا کہنیں جرمن کانودے ہاسیت“ و ”رہیدگانی تہا شہری دودانی
 ارزشت“ دری زبانانی اثر مندوی و گالبدانی کارمرز کنگ ے باوستا گیشتر دوست کنگ بوتگ انت
 پمشکہ آنہی پروفیسر بوہگ ے امیت است۔ شوین رومانشتہ و گوں ازما گلانش انت۔ آنہی وتی
 زندہ پے ازماندر کرتہ بازیں ازم دوستے آ ترا نوکیں داب و منیل نہ بوہگ ے سبیا فرانسسی دربر جاہ
 ے منوگرگش ایت بلیں پدا ہم نامداریں از مکارے زانگ بیت۔ آنہی کاراں امریکی بے کچ
 دوست کشت و پرمانشت کشت۔ گوئیگیں روچاں آنہی ساچنگیں بت ”بافوس ے منوگر“ ہمکنہ
 نامدارات کہ روسی ازگاریں مردے پہ ہزار سکودی آ بہازورگ لوٹ ات بلیں پدا فرانسسی سنگتراشے

ے ”دیوتائے عشقاہد و ناکیں کوچگی کاڑے را“ پشند آشتگیں بت پہ سے ہزار سکودی آ زرت۔
 شوین و اووار ایوانو وچ ے سنگتی انگہ برجاہ انت و مدام کاگد و کراچ کنت۔ کسہ ے
 ہمے کارستانی تہا بچ وڑیں بدلی بناتہ۔

”ترایات بیت کہ ایلیناے آروس ے حالاشکلنگا من و توتئی پلنگ ے سرانشتگ اتیں و
 من ترا سوج کرت“ ”گیں مے گورا انسان و دی بیت کنت۔ تو پسو دات ہمو بیت۔ بلیں واجہ
 کیرندے پدا ترا سوج کنگاؤں کہ ”گیں پھک انسان و دی بیت.....؟“۔
 لہتیں روج ساری شوین کاگدے تہا وتی اےھیال نیشہ کرت و پے آنہی دیم دات ات۔
 اووار ایوانو وچ پہلوری وتی لٹکاں تاب دیانا دور آ ترا پاچارگا ات۔

